

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • AUGUST 2010

Liahona

Hvor er du i Lehis drøm? s. 26

**Tjekket fodarbejde og andre
GUF-minder, s. 32**

**En opfordring til enighed mellem alle
aldersgrupper, s. 14, 22, 40, 56, 60**

GENGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKENS HISTORISKE MUSEUM

Med henblik på en situation som denne, af Elspeth Young

Ester blev opfostret hos sin fætter Mordokaj. Da kongen søgte en dronning, blev mange jomfruer kaldt sammen. Ester blev ført til kongens palads, og han valgte i sidste instans hende til sin dronning.

Men Haman, der var fyrste, gjorde Mordokaj, der var jøde, til sin fjende. Så Haman planlagde at slå alle jøder i riget ihjel. Jøderne sørgede og fastede på grund af denne befaling. Mordokaj sendte besked til Ester: »Hvis du tier i denne situation, vil ... du og dit fædrene hus ... gå

til grunde. Og hvem ved, om det ikke var med henblik på en situation som denne, du opnåede kongelig værdighed?» (Ester 4:14).

Ester svarede: »Gå hen og sammenkald alle jøder ... så I kan faste for min skyld ... Derefter vil jeg gå til kongen, selv om det er imod loven. Skal jeg dø, så lad mig dø» (Ester 4:16). Hun afslørede komplottet for kongen, og fortalte også, at hun var jøde. Som følge af Esters mod fik jøderne lov til at forsvare sig.

Liahona, august 2010

BUDSKABER

4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Tempelvælsignelser
Præsident Dieter F. Uchtdorf

7 Besøgsbudskabet: Vores ansvar for at være værdige til tempeltjeneste

PÅ OMSLAGET
Forsiden: *Livets træ*, af Kazuto Uota. Bagsiden: Illustration: Robin Luch.

ARTIKLER

22 Enestående og forenede
Adam C. Olson
Familien Vasquez blev ramt af en tragedie, men deres forenede indsats styrkede dem.

26 Hvor er du i Lehis drøm?
Præsident Boyd K. Packer
Lehis drøm har særlig betydning for os alle.

32 Gavnlig GUF
Kirkeledere fortæller om mindeværdige GUF-aktiviteter fra deres ungdom.

FASTE ARTIKLER

8 Små og enkle ting
10 Tjeneste i Kirken: Sådan holder du en virkningsfuld tale
Marcus Sheridan

12 Det tror vi: Værdig til at indtræde i templet

14 Evangeliske klassikere: Enhed
Præsident Marion G. Romney

17 Vi taler om Kristus: Han kender mit navn
Sherry Krull

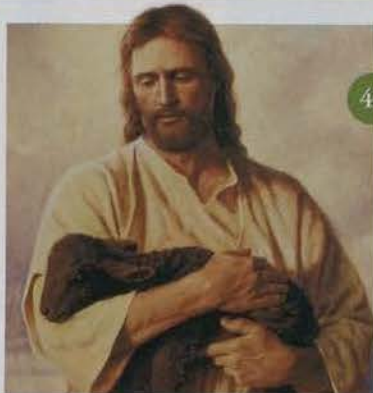
18 Vores hjem, vores familie: Vi underviser vore børn ud fra skrifterne
Cheryl C. Lant

36 Sidste dages hellige røster

72 Kirkenyt

80 Til vi ses: Bind en knude og hold fast
Karen Paul

UNGE VOKSNE

40

- 40 De talte til os:
De, som er anderledes**
Ældste Marlin K. Jensen
- 43 Evangeliet i mit liv:
En af familien**
Rachel Neal

Se om du kan
finde den
Liahona, som
er gemt i dette
nummer. Vink:
Familien.

50

UNGE

- 44 Spørgsmål og svar**
»Hvordan bør jeg reagere, når andre gør nar af mig, fordi jeg er medlem af Kirken, og fordi jeg stræber efter at holde fast ved mine standarder?«
- 46 Plakat: God morgen!**
- 47 Linje på linje:
Lære og Pagter 1:38**
- 48 Fra missionsmarken: Herren satte ham på vores vej**
Joni Larsen Marshall
- 50 Seminar eller sport?**
Carolina Tenorio Picado
Jeg havde ikke tid til både lektier, sport og seminar. Hvad skulle jeg give afkald på?
- 53 En for alle, alle for en**
David A. Edwards
Unge i Tyskland styrker hinandens vidnesbyrd ved ungdomskonferencer.

BØRN

70

- 56 Vi er alle sko**
Sarah Cutler og Ryan Johnson
Mine nye venner og jeg havde mere til fælles, end vi troede.
- 58 En 10-årig lærer**
Barbie og George Miranda
Vi kan være missionærer, når vi fortæller om det, vi lærer i Primary.
- 58 Frelsesplanen**
Skriftsteder og skabeloner til at forklare frelsesplanen for andre.
- 60 Knyt vore hjerter sammen**
Præsident Henry B. Eyring
Guds børn har mere til fælles, end de har forskelligheder
- 62 Fællestid: Jesus Kristus er Guds Søn, og han er miraklernes Gud**
Sandra Tanner og Cristina Franco
- 64 Dronning Ester redder Jahves folk**
Diane L. Mangum
Måske blev Ester udvalgt til netop den situation.
- 66 Et kram til Jennifer**
Jennifer Ricks
Da jeg havde bedt, var jeg ikke længere ved at græde.
- 67 Vores side**
- 68 Til mindre børn**

AUGUST 2010, ÅRGANG 159, NR. 8
LIAHONA 09288 110

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle
tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packey, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Spencer J. Condie

Vejledere: Keith K. Hilbig, Yoshihiko Kikuchi, Paul B. Pieper

Adm. direktør: David L. Frischknecht

Redaktionel leder: Vincent A. Vaughn

Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktører: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redaktør: Ryan Carr

Assisterende redaktør: Susan Barrett

Redaktion: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene
Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy,
Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J.
Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Don L. Searle, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell
Seniorsekretær: Laurel Teuscher

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Scott Van Kampen

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Design og produktion: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker
Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child,
Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard,
Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson
Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Randy J. Benson

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128,
1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50, fax 38 11 18 51

Kirkenyt: Mie Dalsgaard

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages
enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller
direkte til distributionscentret i Stockholm. Tlf. 0046-8 500
655 20. Abonnementsprisen på DKK 55 pr. år (inkl. moms og
porto) betales på girokontonummer 653-2136.

**Indsend manuskripter og spørgsmål til Liahona, Rm.
2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-
0024, USA; eller med e-mail til liahona@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«,
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama,
bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji,
finsk, fransk, græsk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk,
italiensk, japansk, kinesisk, kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk,
spansk, svensk, tagalog, tahitiansk, tamil, telugu, thai, tjekkisk,
tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal
numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2010 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

August 2010 Vol. 159 No. 8. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mere på nettet

Liahona.lds.org

Re s
BOOK AREA
MAY 05, 05
DISGDAN
Aug 2010
30156

FOR VOKSNE

Flere artikler i dette nummer handler om
enighed (se siderne 14, 22, 40, 56 og 60).
Læs mere om enighed på
www.gospeltopics.lds.org (på engelsk).

FOR DE UNGE

Artiklen »Enestående, men forenede«
(side 22) fortæller om noget af det,
vi kan lære af inkaruinerne ved Sacsayhu-
amán. **Se flere fotos** af ruinerne på
www.liahona.lds.org.

FOR BØRN

Farvelæg billedet af Ester og kongen på side 71.
Bagefter **kan du finde flere Malebogssider**
på www.liahona.lds.org.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer
er tilgængelig på flere sprog på
www.languages.lds.org.

Præsident
Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

Tempelvelsignelser

Jeg kan stadig huske, dengang mine forældre tog os med til det nyopførte tempel i Schweiz, det første i Europa, så vi kunne blive en evig familie. Jeg var 16 dengang og den yngste af fire børn. Vi knælede sammen ved alteret for at blive besejlet på jorden med præstedømmets myndighed og fik det vidunderlige løfte, at vi kunne være besejlet til hinanden for evigt. Jeg vil aldrig glemme det storslåede øjeblik.

Som dreng var jeg meget imponeret over, at vi skulle rejse over landegrænser for at blive besejlet som familie. For mig var det symbol på, at templet overskrider verdslige grænser for at tilvejebringe evige vel-signelser til jordens indbyggere. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges

templer er i sandhed bygget til gavn for hele verden, uanset nationalitet, kultur eller politisk observans.

Templer er et urokkeligt bevis på, at det gode består. Præsident George Q. Cannon (1827-1901), førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, har engang sagt: »Hver eneste grundsten som lægges til et tempel, og hvert eneste tempel, som opføres ... mindsker Satans magt på jorden og øger Guds og gudfrygtighedens magt.«¹

Mens hvert tempel øger retfærdighedens indflydelse på jorden, så opnås de største velsignelser selvfølgelig af dem, der faktisk træder ind i templet. Der modtager vi yderligere lys og kundskab og indgår højtidelige pagter, som, hvis vi efterlever dem, hjælper os ad disciplens vej. Kort sagt,

underviser templet os i livets hellige formål og hjælper os med at finde vores sande fysiske og åndelige kurs.

Men vi besøger ikke kun templet til gavn for os selv. Hver gang vi træder ind i disse hellige bygninger, spiller vi en rolle i det hellige, forløsende frelsesværk, som er tilgængeligt for alle Guds børn som følge af Faderens Enbårnes forsoning. Det er en uselvisk og hellig tjeneste, og en, der gør det muligt for os dødelige at medvirke i det herlige værk at være frelsere på Zions bjerg.

Jeg vil opfordre dem, der i øjeblikket ikke kan komme i templet, til at gøre alt, hvad de magter for at besidde en gyldig tempelanbefaling. Tempelanbefalingen er symbol på vores trofasthed og beslutning om at tjene Herren.

Den er et symbol på vores kærlighed til Herren, for som Jesus sagde: »Den, der har mine bud og holder dem, han er den, der elsker mig; og den, der elsker mig, skal elskes af min Fader; også jeg skal elske ham og give mig til kende for ham« (Joh 14:21).

Efterhånden som verdens landskab bliver forskønnet af disse hellige bygninger, der er indviet til Herren, er det min bøn, at vi vil yde vores for at bringe himlen tættere på jorden ved at være værdige til at besidde en tempelanbefaling og benytte den. Når vi gør det, vil retskaffenheden brede sig, ikke blot i vores liv og hjem, men i vore samfund og i hele verden. ■

NOTE

1. George Q. Cannon, »The Logan Temple«, *Millennial Star*, 12. nov. 1877, s. 743.

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

De fleste mennesker lærer bedre og husker længere, når man bruger visuelle hjælpemidler i stedet for blot at tale (se *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 163). Du kan overveje at vise et billede af templet, mens du underviser. Når I har læst artiklen, så tal om, hvorfor templet betyder så meget for præsident Uchtdorf. Lad familiens mindre børn tegne et billede af deres familie ved templet.

I *Undervisning, den største kaldelse* står der: »Anspor dem, du underviser, til at sætte sig et eller flere mål, som kan hjælpe dem med at efterleve det princip, som du har undervist i« (s. 160). Overvej at læse præsident Uchtdorfs budskab sammen med familien og lad hvert familiemedlem nedskrive et personligt mål, som kan hjælpe dem med at forblive værdige til at besidde og anvende en tempelanbefaling.

UNGE

Set oppefra Mindy Raye Holmes

Som ung havde jeg ofte mulighed for at udføre dåb for de døde i templet i San Diego i Californien. Selv om det altid var en dejlig oplevelse, er der dog en tur, som jeg husker særlig godt.

Jeg var 16, og min lillesøster var lige fyldt 12 og skulle på sin første tempeltur for at udføre dåb for de døde. Da det var hendes første besøg, besluttede vi at gå lidt rundt uden for templet, da vi var færdige.

Tempelområdet har et par udsigtspunkter i hver side, så vi gik derhen. Templet i San Diego ligger ved siden af en travl motorvej, så når man står ved et af udsigtspunkterne, kan man kigge ned på motorvejen.

Da vi stod på templets udsigtspunkt den dag, fik jeg et nyt perspektiv på livet. Jeg kiggede ned på verden med dens hurtigtkørende biler, overfyldte butikcentre og graffitibemalede vejskilte.

Og så slog en tanke ned i mig: »Det der har du ikke lyst til at være en del af. Det er ikke det, livet drejer sig om.« Jeg havde altid lært, at formålet med livet var at vende tilbage og leve sammen med vor himmelske Fader og blive, som han er. Jeg vidste, at jeg ikke havde brug for det, verden kan tilbyde, til at opnå det mål.

Jeg vendte mig om og kiggede på det smukke tempel, og jeg følte mig taknemlig for kundskaben om evangeliet og det perspektiv, som det gav mig. Jeg vidste, at jeg midt i den kaotiske og forræderiske verden havde fundet et højere ståsted.

Den dag ved templet lovede jeg min himmelske Fader, at jeg altid ville stå på hans side og ikke verdens. Uanset hvad verden byder os, kan vi overvinde det ved at efterleve de pagter, vi har indgået, og ved at stå på hellige steder (se L&P 87:8).

BØRN

Gør verden smukkere

Præsident Uchtdorf sagde, at når der bygges et tempel, øges Guds magt på jorden, og verden bliver et smukkere sted. Farvelæg billedet herunder. Grundstenene under templet beskriver nogle af de smukke velsignelser, som templet giver folk. Når du lever værdigt til at komme i templet en dag, kan disse velsignelser blive dine!

Et smukt og kærligt sted

Dåb for mennesker, som ikke blev døbt, mens de levede på jorden

Et ægteskab, der kan vare evigt

Børn besegles til deres forældre for evigt

Et sted, hvor man kan lære mere om vor himmelske Fader og Jesus Kristus

Et værdigt og lydigt liv

Tro • Familie • Hjælp

Vores ansvar for at være værdige til tempeltjeneste

Gennemgå dette materiale og drøft det på passende vis med de søstre, du besøger. Anvend spørgsmålene som en hjælp til at styrke dine søstre og gøre Hjælpeforeningen til en aktiv del af dit liv.

»De pagter, som vi indgår, bliver kombineret med de tilhørende ordinancer, som vi modtager i templet, de akkreditiver, der giver os adgang til Guds nærhed. Disse pagter hæver os over grænserne for vores egen formåen og forståelse. Vi indgår pagter for at vise vores villighed til at opbygge riget. Vi bliver pagtsfolk, når vi indgår pagt med Gud. Alle de lovede velsignelser bliver os til del ved vores trofasthed mod disse pagter ...

Hvad kan Kirkens kvinder gøre for at opnå tempellets velsignelser?

Gennem sine profeter har Herren opfordret dem, der endnu ikke har modtaget tempellets velsignelser, til at gøre, hvad der end er nødvendigt for at modtage dem. Han opfordrer alle, som allerede har modtaget disse velsignelser, til at komme tilbage så ofte som muligt for at nyde oplevelsen igen og øge deres vision og forståelse af hans evige plan.

Lad os være værdige til at have en gyldig tempelbefaling. Lad os tage til templet og besegle vores familie for evigt. Lad os vende tilbage til templet, så ofte som vores omstændigheder tillader det. Lad os give vore afdøde slægtninge mulighed for at modtage ophøjelsens ordinancer. Lad os nyde den åndelige styrke og den åbenbaring, som vi modtager, når vi kommer regelmæssigt i templet. Lad os være trofaste og indgå og efterleve tempelpagter, så vi kan modtage forsoningens fulde velsignelser.¹

Silvia H. Allred, forsteråd giver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab.

Fra skrifterne: Es 2:2-3;
L&P 109:22-23; 110:8-10

Hvad kan jeg gøre?

1. Hvordan kan jeg støtte mine søstre i deres forberedelse til at komme i templet?
2. Hvordan kan jeg være eksempel på arven fra de tidlige søstre, som ydede ofre for at modtage tempellets velsignelser?
3. Hvordan kan jeg gøre krav på tempellets velsignelser?

Du kan læse mere på www.reliefssociety.lds.org.

Fra vores historie

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) erklærede, at Hjælpeforeningen udsprang af søstrenes ønske om at tilbede i templet:

»Da templet i Kirtland blev opført, blev søstrene bedt om at knuse deres porcelæn i bittesmå stumper, som kunne blandes i det puds, som blev anvendt på tempellets mure. Det skulle fange solens og månens lys og reflektere det, så det forskønnede bygningens udseende.

Dengang var der meget få penge, men en overflod af tro, arbejderne arbejdede af hele deres styrke og gav deres midler til opførelsen af Herrens hus. Kvinderne forsynede dem med den bedste mad, de kunne fremstille. Edward W. Tullidge fortalte, at Joseph betragtede kvinderne, mens de syede forhæng til templet, og sagde: »I søstre er altid beredvillige. Søstre er altid først og forrest i alle gode gerninger. Maria var den første ved opstandelsen; og søstrene er nu de første til at arbejde med tempellets indre ...

Igen i Nauvoo, da templet var under opførelse, samledes nogle kvinder for at sy arbejds-skjorter til arbejderne. Det var på grund af disse omstændigheder, at tyve af dem samledes torsdag, den 17. marts 1842 i det øvre værelse i profetens butik.² ■

NOTER

1. Silvia H. Allred, »Hellige templer, hellige pagter«, *Liahona*, nov. 2008, s. 113, 114.
2. Gordon B. Hinckley, »Ambitious to Do Goods«, *Ensign*, mar. 1992, s. 2.

Små og enkle ting

»Ved små og enkle ting bliver der udrettet store ting« (Alma 37:6).

STORE PERSONLIGHEDER

Præsident Marion G. Romney (1897-1988)

Marion G. Romney blev født i det sidste dages hellige samfund, Colonia Juárez, i Mexico og boede der, indtil han var omkring 15 år gammel. En politisk revolution, som brød ud i 1910, tvang familien Romney og mange andre til at forlade alt og flygte til USA. »Vi havde svært ved at få pengene til at slå til,« mindedes præsident Romney. »Det var bare »root hog or die.«¹ (»Root hog or die« er en amerikansk talemåde, der betyder, at man må klare sig selv).

I de svære år, mens de boede i Oakley i Idaho, lagde Marions far og onkel deres midler sammen. En måned havde de kun 80 dollars til at forsørge 17 mennesker i de to familier. Mon ikke Herren ville kunne forstå, hvis de ikke betalte tiende? De besvarede spørgsmålet ved at sende den unge Marion af sted med tiende til biskoppen en kold vinterdag. Efter den oplevelse, sagde han, var det aldrig svært at betale tiende.

Marion G. Romney kendte både til fattigdom og hårdt arbejde. Han fuldførte high school i 1918, læste så på Ricks College i to år, inden han rejste på mission til Australien. Da han vendte hjem

Se præsident Romneys evangeliske klassiker, »Enighed«, på side 14.

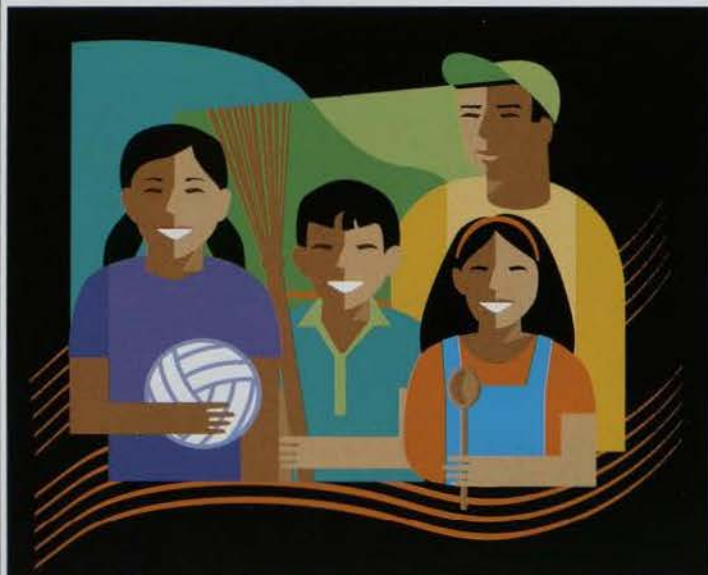
fra sin mission, giftede han sig med Ida Jensen i templet i Salt Lake City i 1924. Mens han arbejdede, studerede han på Brigham Young University og bestod senere en juridisk embedseksamen i 1929, så han kunne virke som advokat.

Da han tjente som biskop i Salt Lake City under depressionen, blev han stærkt engageret i udviklingen af Kirkens velfærdssystem. Senere, som assistent til De Tolv Apostles Kvorum og siden som apostel, fortsatte han med at finpudse det program og føre tilsyn med det.

Fra 1972 til 1985 tjente han i Det Første Præsidentskab som rådgiver til præsident Harold B. Lee og senere til præsident Spencer W. Kimball. Præsident Romney var præsident for De Tolv Apostles Kvorum, da han døde i en alder af 90 år.

NOTE

1. Marion G. Romney, tale holdt i Salt Lake Institute of Religion, 18. okt. 1974.

FORSLAG TIL VELLYKKEDE GUF-AKTIVITETER

- Indled altid med en bøn, uanset hvilken aktivitet det er.
- Hjælp de unge ledere med at planlægge og udføre aktiviteterne.
- Vær med til at sikre, at alle tilstedeværende deltager.
- Stræb efter at knytte GUF-aktiviteter til evangeliske principper.
- Bed alle om at hjælpe med oprydningen efter aktiviteten.

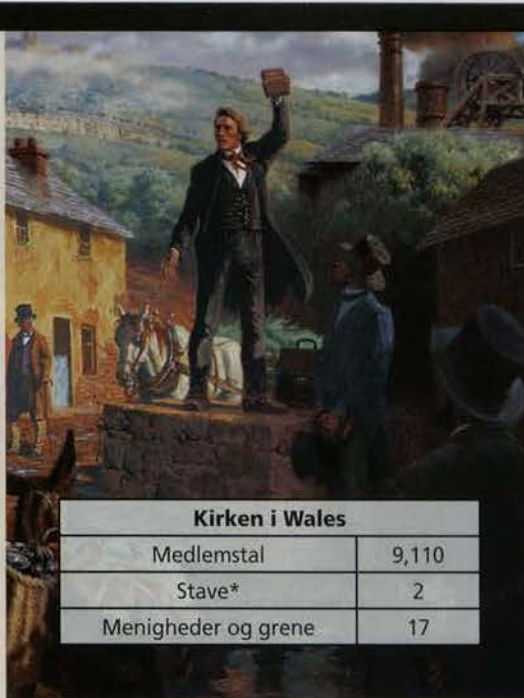
Wales

De første missionærer ankom til Wales i 1840 og havde i løbet af fire måneder oprettet en menighed på 150 medlemmer i det nordlige Wales. I det sydlige Wales havde missionærerne svært ved at finde nogle at undervise, men i løbet af 15 år kom 80 procent af de walisiske omvendte fra det sydlige Wales.

I januar 1845 vendte Dan Jones, en waliser, som havde sluttet sig til Kirken i USA, tilbage til Wales som missionær. Han udsendte flere kirkeudgivelser og var med til at styrke Kirken. I 1846 blev den walisiske salmebog den første SDH-salmebog på et andet sprog end engelsk. Den første SDH-kirkebygning i Wales blev opført i 1849. Dengang var der godt 3.600 medlemmer i Wales.

Mange af disse første walisiske medlemmer udvandrede til Utah. Blandt dem var John Parry, som dannede det kor, der senere blev til Tabernakelkoret. Den første stav i Wales, Merthyr Tydfil Stav, blev oprettet i 1975.

**Chester Stav i England omfatter også fem menigheder og grene i Wales.*

Kirken i Wales	
Medlemstal	9,110
Stave*	2
Menigheder og grene	17

NØGLEN TIL GLÆDE

Tjeneste er den virkelige nøgle til glæde. Når man tjener til fordel for menneskehedens fremgang, når man arbejder uden at tjene noget og uden at gøre sig forhåbninger om nogen jordisk belønning, vil man opleve virkelig, ægte glæde i sit hjerte.«

Præsident Heber J. Grant (1856 - 1945), *Kirkens præsidents lærdomme: Heber J. Grant, 2003, s. 86.*

Velsignelser følger lydighed

Da jeg havde undersøgt Kirken i to måneder, fortalte missionærerne mig om tiendeloven og opfordrede mig til at betale tiende, når jeg blev medlem af Kirken. Det virkede umuligt med min begrænsede indtægt, men inden jeg kunne fortælle dem, hvordan jeg havde det, var lektionen forbi.

Den følgende søndag hilste grenspræsidenten på mig. Jeg spurgte ham lidt ud om tiende, og han lovede at mødes med mig og tale under fire øjne efter møderækken.

Da vi mødtes, forklarede jeg: »Missionærerne siger, at jeg skal betale en tiendedel af min indtægt til Kirken, når jeg bliver medlem. Jeg ved ikke, om jeg kan klare det.«

Efter at have lyttet til mine bekymringer slog præsidenten op i Mormons Bog på 3 Ne 24:10 og læste: »Bring I hele tienden til forrådshuset ... og prøv mig nu hermed, siger Hærskarers Herre, om jeg ikke vil åbne jer himlens vinduer og øse en velsignelse ud over jer, så der ikke vil være plads nok til at modtage den.« Så sagde han: »Bror Ko, læg godt mærke til, at Herren siger: »Prøv mig nu hermed.« Det er en opfordring til dig. Hvad om du prøvede ham ved at betale tiende som det første i næste måned og se, om han ikke vil velsigne dig?«

Kort efter begyndte jeg at gøre min erfaring med tiende og sluttede mig til Kirken. Siden da har jeg udviklet en ny metode for budgetlægning. Men vigtigst af alt, så erfarede jeg for mig selv, at Gud har udøst en velsignelse, og der var ikke plads til at modtage den. Jeg erfarede, at vi skal holde Guds befalinger, før vi kan forvente hans velsignelser.

Te Kuang Ko, Taiwan

Sådan holder du en virkningsfuld tale

Marcus Sheridan

Når man er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, så kræver det mere end at sidde i Kirken og lytte til, at andre taler. Frelseren har organiseret sin kirke for at give alle mulighed for at udvikle sig åndeligt. En af disse muligheder er at tale i Kirken, hvilket kan være en opløftende og åndeligt tilfredsstillende oplevelse.

Effektive talere får mest muligt ud af deres taler ved at vise begejstring, fortælle historier og personlige oplevelser, anvende citater og skriftsteder og tale ved Helligåndens kraft.

Vis begejstring

Jo mere begejstrede vi er for evangeliet, desto tydeligere vil andre kunne se vores gejst og ønske at føle det samme. Hvis vores tale

derimod – især indledningsvis – er fyldt med undskyldninger eller negative udtalelser, kan vi stille os selv i et dårligt lys, svække vores budskab og krænke Ånden. Med deres begejstring og iver efter at forkynde – Herrens budskab – velsigner den selvsikre taler andre.

Fortæl historier og personlige oplevelser

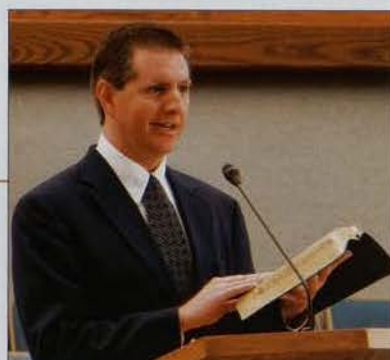
Når vi fortæller en virkningsfuld historie eller personlig oplevelse, kan vores budskab få varig indvirkning på vore tilhørere. Folk elsker at høre historier. Der er derfor, at folk hæver blikket og bliver mere opmærksomme, når vi fortæller dem.

Vi har alle haft mindeværdige oplevelser. Det kræver bare en smule kreativitet og energi at gøre

en historie til en interessant fortælling. Hvis vi ikke kan komme i tanker om en passende historie, kan vi altid fortælle en historie fra Kirkens tidsskrifter.

Når dygtige talere fortæller om en personlig oplevelse, så –

- har de øvet sig i at fortælle den på forhånd, så de ikke skal læse den højt, og derfor kan de bevare øjenkontakten med forsamlingen.
- sørger de for at deres historier er korte og interessante.
- varierer de deres stemmeleje og udtrykker følelser.
- kommer med beskrivende detaljer, når det er passende.
- udviser de af og til en smule humor, men er klar over, at ikke alle taler behøver en vittighed.

Du understreger din tale ved at vise begejstring, holde øjenkontakt og smile.

- sørger de for at fremhæve deres pointe med historierne.

Anvend citater og skriftsteder

Herrens og hans tjeneres ord forkynder, inspirerer, vejleder og motiverer. Hvis vi kan vække deres ord til live i vores taler, kan vi påvirke andre på en positiv og inderlig måde.

Når gode talere citerer skriftsteder eller citater, så –

- fortæller de om baggrunden for og historien bag skriftstedet eller citatet, så tilhørerne får en bedre forståelse af dets betydning.
- fokuserer de kun på få skriftsteder og citater.
- fremhæver de vigtige elementer.

Tal ved Helligåndens kraft

At tale ved Helligåndens kraft er den vigtigste måde at kommunikere på. Som profeten Nefi bemærkede: »... for når et menneske taler ved Helligåndens kraft, overfører Helligåndens kraft det til menneskenes børns hjerte« (2 Ne 33:1).

Vi gør os beredte til den indflydelse, når vi faster, beder og bereder os omhyggeligt til vores tale. Hvis vi er beredte, har vi intet at frygte (se L&P 38:30).

Når vi kombinerer Helligåndens ledsagelse med begejstring, historiefortælling, skriftsteder og citater og føjer vores vidnesbyrd til de sandheder, vi forkynder, kan vi opløfte og inspirere. ■

PRÆSIDENT MONSONS EKSEMPEL

Præsident Thomas S. Monson er en virksom og medrivende taler. En gennemgang af hans talestil og nogle af hans seneste generalkonferencetaler afslører den gode talers færdigheder.¹

Præsident Monson fremhæver ofte, at det er hans privilegium at tale til Kirkens medlemmer, og han udtrykker taknemlighed for den mulighed. Derudover udviser han ofte den taknemlig ved at vise begejstring, når han indleder sine taler.

Efter sine indledende bemærkninger citerer præsident Monson skrifterne for at udstikke en kurs for sin tale og fortæller tilhørerne, hvad hans emne er. Han citerer også generalautoriteter og andre for at kaste yderligere lys på sit emne.

Præsident Monson er kendt for at fortælle om personlige oplevelser. Han ved, at hans tilhørere er interesseret i og kan forholde sig til personlige historier. Han ved også, at en af de bedste måder at undervise på er ved at fortælle, hvad livet har lært ham.

Når præsident Monson fortæller historier, anvender han virksomfulde detaljer til at vække interesse. Ofte anvender han digte til at understrege sit budskab.

Endelig forstår præsident Monson betydningen af at bære vidnesbyrd, hvilket han gør ofte og stærkt.

NOTE

1. Se for eksempel Thomas S. Monson, »Vær dit bedste«, *Liahona*, maj 2009, s. 67; »Vær ved godt mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 89; »Må I have mod«, *Liahona*, maj 2009, s. 123.

VÆRDIG TIL AT INDTRÆDE I TEMPLET

Templer er bogstavelig talt Herrens hus. I templet indgår vi hellige pagter eller løfter med Gud, hvilket er nødvendigt for at vi kan være sammen med ham i den højeste grad af herlighed (se L&P 131:1-4). Disse tempelpagter fører til de større velsignelser, som kan opnås gennem Jesus Kristus.

Det forventes ikke, at vi skal være fuldkomne for at komme i templet. Faktisk er hensigten med det, vi lærer, og de pagter, som vi indgår i templet, at hjælpe os til at blive fuldkomne. Men vi skal altid være værdige for at komme derind.

En tempelanbefaling viser, at vi er blevet fundet værdige ved et interview med et medlem af vores biskopråd eller vores grenspræsident og også i et interview med et medlem af vores stavspræsidentskab eller missionspræsidentskab. Et interview til en tempelanbefaling giver os mulighed for at granske

vores værdighed. Præstedømmelederne vil ved hvert af disse interview spørge os om vores personlige opførsel og tro. Vore præstedømmeledere sørger for at holde disse samtaler fortrolige.

Hvis vore præstedømmeledere finder, at vi er værdige til at komme i templet, modtager vi en tempelanbefaling. Vi underskriver vores anbefaling for at bekræfte vores værdighed til at komme i templet. Vore præstedømmeledere underskriver også vores anbefaling som yderligere vidner på vores værdighed. Denne anbefaling giver os mulighed for at komme i templet de næste to år, forudsat at vi forbliver værdige. ■

Se *Evangeliske principper* 2009, s. 222-223; og *Tro med sandheden* 2004, »Templer«, s. 147-151.

Det Første Præsidentskab har fastsat de spørgsmål, som stilles ved et tempelinterview. Spørgsmålene er de samme for alle.

Herren har sat de standarder for tempelværdighed, som udtrykkes af salmisten:

»Hvem kan drage op til Herrens bjerg, hvem kan stå på hans hellige sted?

Den som har skyldfrie hænder og et rent hjerte» (Sl 24:3-4).

Følgende er noget af det, som præstedømmelederne vil spørge dig om:

1. Dit vidnesbyrd om vor himmelske Fader, Jesus Kristus og Helligånden.

2. Om du opretholder Kirkens præsidet.

3. Om du efterlever kyskhedsloven, betaler tiende, er ærlig over for andre og efterlever visdomsordet.

4. Om du stræber efter at komme i kirke, holde de pagter, du har indgået, og holde dit liv i harmoni med evangeliets befalinger.

Når du fylder 12, kan du komme i templet og udføre dåb for de døde. (Unge mænd skal bære Det Aronske Præstedømme). Du får en tempelanbefaling ved at aftale et interview med din biskop eller grenspræsident.

UNGE

Din tempelanbefaling

Anbefalinger til unge kaldes anbefalinger med begrænset anvendelse, og der findes to typer: En til grupper og en til enkeltpersoner. Dit navn kan føjes til en gruppeanbefaling, hvis du besøger templet sammen med din menighed eller gren. Den anbefaling er kun gyldig til et besøg. Hvis du bor i nærheden af et tempel og regelmæssigt kan udføre dåb for de døde, kan du bede din biskop eller grenspræsident om en personlig tempelanbefaling, som er gyldig i et år, forudsat at du forbliver værdig.

Enhed

**Præsident
Marion G. Romney
(1897-1988)**

Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

Marion G. Romney blev ordineret som apostel den 11. oktober 1951. Han tjente som medlem af Det Første Præsidentskab fra 1972 til 1985 og blev præsident for De Tolv Apostles Kvorum den 10. november 1985. Præsident Romney døde den 20. maj 1988 i en alder af 90 år. Den følgende tale blev holdt ved aprilkonferencen 1983.

.....

Et af de centrale temaer i Jesu Kristi evangelium er enhed. Skrifterne lærer os, at lighed og enhed bør herske blandt Kirkens medlemmer.

Som I nok husker, så bad Frelseren ved den første nadver, hvor han var sammen med sine apostle, om, at de måtte være ét med ham, som han var ét med Faderen. Han bad ikke for dem alene, »men også for dem, som ved deres ord tror på [ham],

at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig« (Joh 17:20-21).

Målet har altid været enhed, enighed og lighed mellem Jesu Kristi kirkes medlemmer. Som eksempel vil jeg rette jeres

opmærksomhed mod beretningen om Enok, hvor han og hans folk opnåede en tilstand af enhed, skønt resten af verden lå i krig.

»... og der udgik en forbandelse over alle mennesker, som kæmpede mod Gud; og fra den tid af kom det til krige og blodsudgydelse blandt dem; men Herren kom og boede hos sit folk, og de levede i retfærdighed.

Frygt for Herren var over alle folkeslag, så stor var Herrens herlighed, som var over hans folk. Og Herren velsignede landet ...

Og Herren kaldte sit folk Zion.« *Hvorfor? »fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed; og der var ingen fattige blandt dem«* (Moses 7:15-18; kursiv tilføjet).

Under sin jordiske tjenestegering forkyndte Jesus den samme lære for sine disciple. Efter hans himmelfart »blev [de] alle fyldt af Helligånden, og de forkyndte Guds ord med frimodighed.

Hele skaren af troende var ét i hjerte og sind, og ikke én kaldte noget af sin ejendom for sit eget, men de var fælles om alt« (ApG 4:31-32).

Efter at den opstandne Frelser havde besøgt folket i Amerika, blev »alle mennesker på hele landets overflade, både nefitter og lamanitter ... omvendt til Herren, og der var ingen stridigheder og mundhuggerier blandt

dem, og enhver handlede retfærdigt, den ene med den anden.

Og de havde alt fælles blandt sig, derfor var der ikke fattige og rige, trælle og frie, men de blev alle gjort frie og delagtige i den himmelske gave» (4 Ne 1:2-3; fremhævelse tilføjet).

Vi er Kristi kirke i dag, og Herren forventer, at vi opnår den samme grad af enhed. Til os har han sagt: »Vær et, og dersom I ikke er et, er I ikke mine» (L&P 38:27).

Nogle medlemmer mener, at man kan være i fuld harmoni med Ånden i evangeliet, nyde fuldt fællesskab i Kirken og samtidig være ude af harmoni med lederne i Kirken og de råd og vejledninger, de giver. En sådan holdning er fuldstændig uholdbar, fordi denne kirkes ledelse ikke alene kommer fra det skrevne ord, men også fra fortsat

Der er kun en måde, hvorpå vi kan være ét, og det er ved at søge Herren og hans retfærdighed. Enhed opnås ved at følge lyset fra oven.

åbenbaring, og Herren giver den åbenbaring til Kirken gennem sin udvalgte profet. De, der påstår at acceptere evangeliet, og som samtidig kritiserer og nægter at følge profetens råd indtager en uforsvarlig holdning. En sådan ånd fører til frafald. Det er ikke noget nyt. Det var fremherskende på Jesu tid og på profeten Joseph Smiths tid.

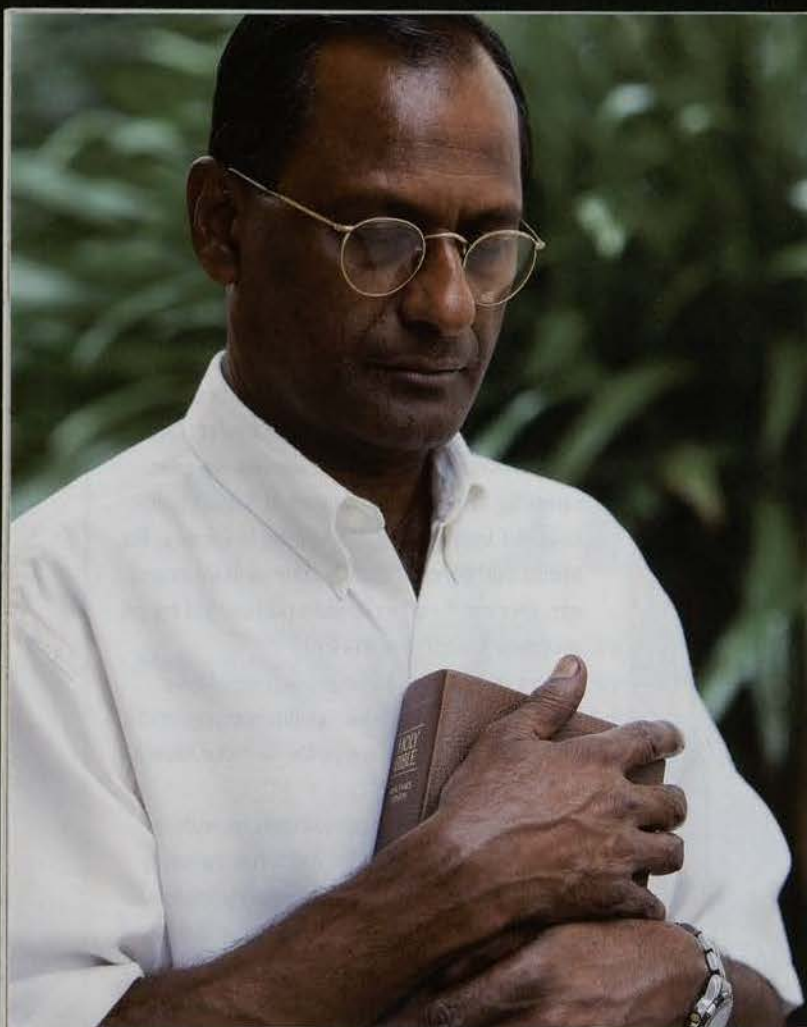
Det er klogt at huske på den storslåede lektie, som Frelseren gav nefitterne angående dette emne, da han begyndte sit virke blandt dem. Han sagde:

»Og der skal ikke være nogen mundhuggerier blandt jer, som der hidtil har været; ej heller skal der være mundhuggerier blandt jer angående detaljerne i min lære, som der hidtil har været.

For sandelig, sandelig siger jeg til jer: Den, der har en stridens ånd, er ikke af mig, men er af Djævelen, som er faderen til strid, og han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede, den ene mod den anden» (3 Ne 11:28-29).

Der er kun en måde, hvorpå vi kan være ét, og det er ved at søge Herren og hans retfærdighed (se 3 Ne 13:33). Enhed opnås ved at følge lyset fra oven. Det udspringer ikke af forvirringen under os. Mennesker stoler på deres egen visdom og vandrer på deres egen vej, men uden Herrens vejledning kan de ikke leve i enighed. Ej heller kan de opnå enighed ved at følge uinspirerede mennesker.

For os går vejen til enhed gennem indsigt i Herrens vilje og efterlevelse af denne. Der kan ikke herske enhed og fred på jorden, før vi forstår og efterlever dette grundlæggende princip. Kirkens kraft til at udrette godt i

verden afhænger af, hvorvidt vi som medlemmer efterlever dette princip.

Den væsentligste årsag til verdens problemer i dag er, at mennesket ikke søger at lære Herrens vilje og så gøre den. De søger snarere at løse problemerne med deres egen visdom og på deres egen måde. Herren gjorde os opmærksom på dette i det første afsnit af Lære og Pagter, som han åbenbarede som et forord til hans befalingsbog, og bemærkede, at det var én af årsagerne til de problemer, som han forudså, ville ramme jordens indbyggere. Lyt til denne tydelige udtalelse:

»For de er afvejet fra mine ordinancer og har brudt min evigtvarende pagt.

de søger ikke Herren for at grundfæste hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej» (L&P 1:15-16).

For os går vejen til enhed gennem indsigt i Herrens vilje og efterlevelse af denne ... Kirkens kraft til at udrette godt i verden afhænger af, hvorvidt vi som medlemmer efterlever dette princip.

Brødre og søstre, stol ikke på menneskers råd eller en arm af kød (se L&P 1:19), men søg Herren for at grundfæste hans retfærdighed (se L&P 1:16).

Vi i denne kirke kan opnå en enhed og enighed, som giver os en styrke, der overgår alt, som vi hidtil har oplevet, hvis vi blot vi tilegne os en bedre forståelse af evangeliets principper og komme til enighed i vores fortolkning af verdens tilstand og tendenser i dag. Det kan vi gøre ved bønssomt at granske Herrens ord, deriblandt dem, som gives os gennem den levende profet.

Sådan opnår vi enhed. Hvis vi studerer Herrens ord, som det kommer til os gennem standardværkerne og gennem den levende profets vejledning og ikke forhærder vores hjerte, men ydmyger os og udvikler et ægte ønske om at forstå, hvordan vi kan anvende det i netop vores situation, og dernæst spørger Herren i tro på, at vi modtager et svar (se L&P 18:18), mens vi samtidig flittigt holder Herrens bud, så vil den vej, vi skal følge, bestemt blive åbenbaret for os, og vi vil kunne stå i mod verden som en fasttømret enhed.

Vi har helt sikkert brug for denne enhed og styrke i den tid, som vi lever i. Vi har en storslået mulighed, nemlig muligheden for at strække os mod himlen og opnå evangeliets ånd, som vi aldrig tidligere har oplevet den. Det kan vi gøre ved at udvikle den enhed mellem os, som fordres af det celestiale riges lov ...

Det er min faste overbevisning, at eftersom vi er involveret i Herrens værk, vil vi kunne udrette alt det, som han kræver af os, hvis vi blot er enige. ■

Han kender mit navn

Sherry Krull

I 2007 inviterede University of Washington mig til en banket til ære for deres kvindelige idrætsudøvere. Jeg havde spillet tennis på universitetet næsten 44 år tidligere, og min tennismakker og jeg havde vundet de nordvestlige staters dobbeltmesterskab. Ved banketten skulle jeg hyldes for min præstation.

Undervejs til middagen hentede min mand og jeg Lynda, en god ven fra studietiden. Det var også hende, der havde præsenteret mig for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, da jeg var 33 år. Sammen glædede vi os over gensynet med universitetet og gamle venner.

Men da vi hentede vores velkomstpakke og navneskilt inden banketten, blev jeg noget skuffet over at se, at de havde trykt navnet »Sharon Krull«, ikke Sherry Krull på det. »Skidt med det,« tænkte jeg og stregede *Sharon* ud og skrev *Sherry* i stedet. Men fejltagelsen gentog sig hele aftenen. Senere, da toastmasteren præsenterede mig som

modtager af en pris, kaldte han mig »Sharon«. Den mindeplade, som han overrakte mig, indeholdt samme fejl.

Det var ikke noget stort problem; jeg var taknemlig for at være blevet inviteret med til banketten, og de ansvarlige lovede at give mig en mindeplade med det korrekte navn senere.

Næste dag var det påskesøndag. Min mand og jeg havde tilbragt langfredag i templet og havde brugt megen tid i løbet af ugen på at tænke over Frelserens sidste dage på jorden. Men det stærkeste påskebudskab det år kom under nadvermødet, da vores biskop kom med denne udtalelse: »Hvor er jeg dog taknemlig for, at Herren kender mit navn.«

Jeg blev fyldt af stor glæde. Selv om jeg havde nydt den foregående aften, så overgik den glæde, som jeg følte ved denne sandhed, langt det, jeg kunne føle ved at modtage »menneskers ære«.

Jeg er også taknemlig for, at Herren kender *mit* navn,

Jeg er taknemlig for, at Herren kender mit navn, men jeg er endnu gladere for, at jeg lærte hans at kende.

men hvad der er endnu vigtigere – jeg er glad for, at jeg i en alder af 33 lærte *hans* navn at kende. Jeg er evigt taknemlig for, at Lynda, da to missionærer spurgte hende, om hun kendte nogen, som de kunne besøge, ikke var bange for at fornærme mig ved at give dem mit navn.

Jeg erfarede, at Frelseren lever ved at læse Mormons Bog, som vidner om ham. Og da jeg lærte Frelseren at kende og blev medlem af hans kirke, blev jeg et nyt menneske i ham.

Mit liv ændredes dengang ved min dåb og bekræftelse, og det ændredes igen den dejlige påskemorgen, da jeg modtog et vidnesbyrd om, at vor himmelske Fader og Frelseren virkelig kender vores navn. Jeg kan ikke fuldt ud udtrykke den glæde, som det er at kende vor himmelske Fader og Frelseren – og at vide, at de kender mig. ■

Cheryl C. Lant

Var Primarys hovedpræsident
fra april 2005 til april 2010

FARVEKODEDE HISTORIER FRA SKRIFTERNE

Da jeg var primarypræsident, bekymrede det mig lidt, at børnene ikke vidste, hvilken bog de historier, som jeg fortalte, stammede fra. For eksempel kunne de ofte genkende et billede af Noa, men de vidste ikke, at historien om ham findes i Det Gamle Testamente. Så jeg begyndte at klistre billederne op på farvede plakattavler. Jeg brugte en gul til historier fra Mormons Bog og andre farver til de øvrige bøger. Fra da af kunne børnene let genkende historien og den bog, som den stammede fra.

Linda Jardine, Utah

VI UNDERVISER VORE BØRN UD FRA SKRIFTERNE

*Børn har en enestående evne til
at forstå evangeliets principper.*

For nylig mødtes jeg med en gruppe mennesker fra et andet trossamfund, som var meget imponeret over Kirkens medlemmers villighed til at bruge vores tid og talenter på at hjælpe andre. De ville gerne vide, hvordan vi lærer vore børn at blive sådan.

Jeg forklarede, at familien er helt central i vor himmelske Faders plan, og at forældre bærer hovedansvaret for at undervise og opdrage deres børn. Ledere og undervisere skal blot støtte forældrenes indsats.

Målet med al vores undervisning, fortalte jeg dem, er at gøre, som profeten Joseph Smith sagde, at han gjorde, da han blev spurgt, hvordan han ledte Kirken: »Jeg lærer dem de korrekte principper, så styrer de sig selv.«¹

»Og hvad er det for principper?«

spurgte gruppen. »Hvor finder man dem?«

»I Kristi ord,« svarede jeg.

At mætte sig med Kristi ord

Nefi gav os denne opfordring: »Tag for jer af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:3).

Guds ord findes i skrifterne. Hvis vi ønsker at give vore børn åndelig styrke, skal vi undervise dem ud fra skrifterne og lære dem selv at mætte sig med de hellige sider.

Børn har en enestående evne til at forstå evangeliets principper. De, der læser skrifterne i en tidlig alder, træffer ofte en stærk indre beslutning om at efterleve de principper, som forkyndes i dem. Det er derfor, at børn skal have deres egne eksemplarer af skrifterne. De skal lære, direkte fra skrifterne, hvad deres himmelske

Fader ønsker, at de skal vide og gøre.

Vi underviser vore børn ud fra skrifterne

Der er flere gode måder at undervise børn ud fra skrifterne på. Jeg har erfaret, at dette mønster er særligt effektivt, når man har læst et skriftsted:

1. Fremhæv læren klart.
2. Hjælp børnene med at forstå læren.
3. Hjælp dem med at anvende læren i deres eget liv.
4. Tilskynd dem til at bede om at Ånden vil vidne om, at det de lærer er sandt.

Lad os anvende Moro 10:4 som eksempel. Lad os sige, at en mor

FOTOGRAF AF SØSTER LANT © BUSATH.COM; FOTILLUSTRATION: JOHN LUKE, FRA VENSTRE: LEHI OG HANS FOLK, ANKOMMER TIL DET FORBÅTTEDE LAND; AF ARNOUD FRIBERG; © 1951 IRI, NOA OG ARKEN MED DYRENE, AF CLARK KELLEY PRICE, GENNGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKEN'S HISTORISKE MUSEUM; JOSEPH SMITH SØGER VISDOM I BIBELN, AF DALE KILBURN, © 1975 IRI; DEN BARMHJERTIGE SAMARITANER, AF WAUTER RAINE, GENNGIVET MED TILLADELSE FRA KIRKEN'S HISTORISKE MUSEUM; OG MIN SJÆL HUNGREDE – ENOS, AF AL R. YOUNG; ELIAS VISER SIG I TEMPLET I KIRTLAND, AF DANIEL LEWIS

SKRIFTSTEDSVÆG

ABC og talrækken. Dem har mine børn elsket at lære, lige fra de var helt små. Derfor har jeg altid stræbt efter at sørge for deres uddannelse i hjemmet. Jeg har hængt plakater og ordbilleder op, læst bunker af bøger og udnyttet enhver mulighed for at undervise børnene. Så en dag blev jeg klar over, at jeg ikke brugte samme iver på deres evangeliske undervisning.

Da væggene i mit hjem allerede blev anvendt til uddannelse, besluttede jeg at udnytte dem endnu bedre. En af væggene i børnenes legeområde var perfekt til ophængning af evangelisk kunst – deres egne tegninger eller kirkegodkendte visuelle hjælpemidler. Jeg limede billederne på farvet karton, inden jeg satte dem op på væggen. Under hvert billede satte jeg en synopsis af historien, som var tilpasset deres niveau. Vores »skriftstedsvæg«, som børnene kaldte den, blev hurtigt et af vores yndlingssteder i hjemmet. Jeg valgte 14 nøglehistorier fra Mormons Bog og opsatte dem i kronologisk orden. Det har gjort det lettere for mine børn at forstå nøglebegivenheder og begreber, når de stiller spørgsmål, og vi taler om, hvad der foregår på billederne. Jeg vidste, at vores skriftstedsvæg havde gjort sin virkning, da jeg hørte min søn forklare et af billederne for en legekammerat.

Som forældre bruger vi meget tid på at hjælpe vore børn med at lære det, de skal kunne for at klare sig godt i skolen. Men det er mere vigtigt, at vi hjælper børnene med at lære evangeliet at kende og udvikles i det.

Kathleen Parrish Smith, Utah

Du kan sætte denne idé i værk ved at klippe billeder ud af Kirkens tidsskrifter eller udskrive dem fra www.gospelart.lds.org. Du kan

også overveje at købe det nye Evangelisk kunst-hæfte (katalognr. 06048 110), som indeholder 137 billeder. Hæftet og andet evangelisk kunst kan købes i Kirkens distributionscentre eller via nettet på www.ldsacatalog.com. Medlemmer, der bor i USA eller Canada, kan også ringe til Distribution Services på 1-800-537-5971.

fremlægger en familieaftens lektion. Hun begynder med at bede familien om at slå op i deres Mormons Bog og læse verset: »Og når I modtager dette, vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.«

Derefter fører hun familien gennem de fire ovennævnte trin.

Fremhæv læren. Hun spørger: »Hvad beder vores himmelske Fader os om at gøre i disse vers? Og hvilken velsignelse lover han os, hvis vi gør, som han beder om?« Familien drøfter spørgsmålene og beslutter sig for, at vor himmelske Fader ønsker, at vi skal læse skrifterne og bede i tro i en oprigtig hensigt for at få at vide om det, vi har læst, er sandt. Vor himmelske Fader lover at besvare vores bøn ved at give os et vidnesbyrd om sandheden gennem Helligånden.

Forstå læren. Bagefter fortæller moderen beretningen af Joseph Smith, som efter at have læst i Bibelen, at han skulle bede til Gud (Jak 1:5), bad om, hvilken kirke han skulle tilslutte sig. Han havde tro på, at hans bøn ville blive besvaret. Mens han bad, viste Faderen og Sønnen sig for

ham. Hun minder familien om, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus selvfølgelig ikke viser sig for enhver, som beder, men at vor himmelske Fader besvarer oprigtig bøn på den måde, som han finder bedst.

Anvend læren. Et barn spørger: »Betyder det, at vor himmelske Fader vil besvare min bøn?» Moderen svarer: »Ja. Moroni 10:4 fortæller, at vi ved studium og bøn kan lære sandheden om alt.« Familien beslutter så, hvordan de skal sætte Moronis løfte på prøve.

Bed om et vidnesbyrd. Moderen bærer sit vidnesbyrd og fortæller, hvordan hun ved, at dette skriftsted er sandt. Hun afslutter lektionen med at forsikre familien om, at når de gør, som Moroni siger – studerer et evangelisk princip med et ønske om at vide, om det er sandt – opnår de en dejlig vished om sandheden ved Åndens vidnesbyrd.

Børn, som undervises af Herren

Når vi lærer vores børn at elske skrifterne og lære af dem, får de i deres hjerte og hænder en vidunderlig kilde til styrke og vejledning resten af livet. Så opfyldes det løfte, som gives i 3 Ne 22:13: »Og alle dine børn skal blive undervist af Herren; og stor skal dine børns fred blive.« ■

NOTE

1. *Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 281.*

DAGLIGE SKRIFTSTEDSTANKER MED BØRN I FØRSKOLEALDEREN

Da jeg er mor til små børn, begyndte jeg at bede dagligt for at få at vide, hvad mine børn skulle lære. Svaret har ofte været, at det, der er vigtigst at undervise dem i, er grundlæggende evangeliske sandheder og evnen til at arbejde. Hver morgen deler min mand og jeg en åndelig tanke og vores vidnesbyrd med vore små børn. Omkring en halv times forberedelse hver søndag sætter os i stand til at samle materialer til en uges tanker. Billeder fra Evangelisk kunst, primarysange, *Historier fra Det Gamle Testamente* og ideer fra Kirkens tidsskrifter har især været en stor hjælp.

- **Evangelisk kunst.** Eftersom brug af billeder gør undervisningen mere effektiv, har jeg haft glæde af at udskrive billeder fra gospelart.lds.org. På den måde kan vi give et billede til vore små børn, og de kan se på det og røre ved det, mens vi taler om, hvad vi kan se på det.
- **Primarysange.** Nogle gange prøver vi at lære en ny primarysang sammen, især sange med bevægelser til.
- **Historier fra Det Gamle Testamente.** Vi læser kun en side om dagen. Inden vi læser, benytter vi som regel et visuelt hjælpemiddel eller noget konkret til at understrege de historier, vi allerede har talt om. For eksempel hældte jeg en dag rød frugtfarve i et glas vand og spurgte dem, om de kunne huske en historie fra skrifterne, hvor Herren gjorde vandet rødt.
- **Kirkens Tidsskrifter.** Nogle gange fremlægger vi et budskab ved hjælp af en evangelierelateret aktivitet. For eksempel udskrev vi engang nogle kopier af et billede, der forestillede et barn, der serverede noget lækker for nogle ældre mennesker. Sammen talte vi om betydningen af at elske og tjene bedstefædre og bedstemødre. Vores dengang etårige tegnede nogle kruseduller på billedet, mens vores lidt ældre barn kiggede efter den skjulte genstand, som billedet gemte på.

Det tager kun et øjeblik at fremføre en åndelig tanke, men virkningen varer meget længere. Vores førskolebarn snuppede af og til et tidsskrift og overraskede mig ved at kunne genfortælle nogle af de historier og evangeliske principper, vi havde lært. Efterhånden som vore børn er blevet ældre, har vi fortsat vores morgenmadstaler – selv på travle morgener fremfører vi et kort budskab, mens vi spiser morgenmad.

Jeg er taknemlig for de mange kvalitetsmaterialer, som Kirken giver os som en hjælp til at holde vore børn tæt på Ånden. Hver uge når vi forbereder os, tager vi med glæde imod den personlige åbenbaring, som fortæller os, hvordan vi skal undervise vore børn. Og vi kommer vor himmelske Fader nærmere, når vi søger efter de bedste metoder til at drage vore børn nærmere til ham.

Alejandra Adams, Virginia i USA

Enestående og **FORENEDE**

Adam C. Olson
Kirkens Tidsskrifter

At være sammen for evigt begynder med, at man er forenet nu.

Diana Vasquez nåede ikke at få sagt farvel til sin far. Hun vidste ikke, at hun skulle. Da hun og hendes to brødre gik i skole den 9. juni 2007, havde han det fint. Men inden hun kom hjem, lagde han sig for at hvile og vågnede aldrig igen.

»Det kom fuldstændig uventet,« siger Diana, som var 16 år dengang. »Til at begynde med kunne jeg ikke acceptere det.«

Selv de, der ved, at familier er skabt til at være sammen for evigt, kan til tider tage deres familie for givet. Vel kan søskende være irriterende, forældre og børn er ikke altid enige, og nogle gange er det sjovere at være sammen med vennerne.

Men når tragedier rammer ganske uden varsel, som det var tilfældet i Dianas familie, bliver det væsentlige – som familien – pludselig meget vigtigere.

Heldigvis for Dianas familie arbejdede de allerede på at blive forenede på den anden side. De trak på samme hammel i en svær tid, som kunne have trukket dem fra hinanden, og det har bragt dem fred og lykke i dette liv og håb om, at de kan være sammen i det tilkommende.

Hvad er enhed?

Diana og hendes familie bor i Cusco, en by højt oppe i Andesbjergene i Peru, i hjertet af det gamle Inkarige.

A woman with dark hair, wearing a pink long-sleeved shirt, an orange quilted vest, and dark jeans, stands in a grassy field. Behind her are the massive, ancient stone walls of Sacsayhuamán, built from large, irregularly shaped blocks of stone. The sky is overcast.

Da Dianas Vasquez far døde, lærte hun noget vigtigt om enhed fra stenmurene i Sacsayhuamán, en 500 år gammel inkafæstning i Peru.

I årene inden faderens død havde Dianas familie et yndlingsudflugtsmål i Sacsayhuamán, som er ruinerne af en inkafæstning i nærheden af deres hjem. De mure, som inkaerne opførte, er så stærke, at de har overlevet mere end 500 år og utallige jordskælv.

I Dianas øjne minder hendes familie om disse mure. Udfordringerne har rystet dem, men de er ikke faldet.

De sten, som Sacsayhuamáns mure er opført af, varierer i størrelse og form; nogle er høje, andre er små, nogle er firkantede, og andre er simpelthen enorme. Men stenenes forskellighed gør ikke muren svagere. Når stenene anbringes korrekt, er deres forskellige

UDVIKLING AF ENIGHED

»Enighedens gave opnås ved lydighed mod Jesu Kristi evangeliums love og ordinancer. Når vi holder vore pagter om at påtage os hans navn, altid at erindre ham og holde hans befalinger, vil vi modtage hans Ånds ledsagelse. Den vil mildne vore hjerter og forene os.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »At vi må være ét«, *Stjernen*, juli 1998, s. 70.

Til højre: Diana, hendes mor, Duvalie, og hendes brødre, Richard og Emmanuel (øverst) er blevet knyttet tættere sammen, mens de har støttet hinanden i at holde budene.

størrelse med til at holde bygningen sammen. Stenenes forskellighed tjener faktisk til fremme af deres fælles formål.

Det samme kan siges om vores forskelligheder.

»Vi har alle forskellige gaver og talenter,« siger Diana. »Vi bør bruge dem på at hjælpe andre« (se 1 Kor 12).

Da Dianas far var død, påtog hun og hendes mor og to brødre sig forskellige roller, som passede til deres talenter og evner, men de arbejdede alle til det fælles bedste, nemlig at tage sig af hinanden. Og mens de gjorde det, blev »deres hjerter knyttet sammen i enighed og kærlighed, den ene til den anden« (Mosi 18:21).

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, forklarer: »Vor himmelske Fader ønsker, at vore hjerter er knyttet sammen. Denne forening i kærlighed er ikke blot et ideal. Den er en nødvendighed.«¹

Hvordan bliver vi forenede?

Til deres bedste bygningsværker anvendte inkaerne ikke mørtel. De tilpassede stenene så omhyggeligt, at der ikke kunne presses et stykke papir ind mellem dem. Denne unikke fine tilpasning var mulig, fordi disse mesterbyggere kunne se hver stens placering for sig og vidste, hvordan den skulle formes for at passe ind i helheden.

Når vi lader Mesterbyggeren forme os, kan vi blive ét med hinanden og med ham.² Præsident Eyring siger, at denne forening finder sted, når vi er lydige med evangeliets ordinancer og pagter.³

Det fik stor betydning for Dianas familie, at de modtog ordinancerne og holdt pagterne. Diana og hendes lillebror, Emmanuel, var de første, der blev medlem af Kirken. Diana siger, at de skændtes meget i hendes familie før den tid. Hun vidste, at hendes forældre ønskede det bedste for hende og hendes brødre, men de var meget strenge.

»Vi følte mere frygt for min far, end egentlig kærlighed,« siger hun.

Flere måneder efter hun var blevet døbt, blev hendes far og hendes storebror, Richard, medlemmer af Kirken, og de blev fulgt af hendes mor et år senere.

»Min far forandrede sig,« siger Diana om sin fars konvertering. »Når vi gjorde noget galt, talte han med os om det. Der var færre skænderier. Der var mere harmoni i vores hjem.«

Da de sluttede pagt om at følge Jesus Kristus, bragte det dem nærmere ham og hinanden. De fandt et fælles mål: At blive en evig familie. Et år efter at Dianas mor var blevet døbt, blev familien besejlet i templet.

»Det var en smuk oplevelse,« siger Diana. »Jeg kan ikke forklare, hvordan jeg havde det, da vi trådte ind i besejlingsværelset og så

mine forældre der. Jeg havde slet ikke lyst til at forlade det igen.»

Bagefter havde familien et endnu stærkere ønske om at holde budene, så de kunne blive en evig familie. Mindre end en uge inden Dianas far døde, havde han holdt en familieaf-tenslektion om at være forenet i efterlevelsen af pagterne, så de kunne leve sammen for evigt. »Vi har ingen garanti for, at vi lever i morgen,« sagde han. »Vi må være beredt, så vi stadig kan være sammen, hvis en af os skulle dø.«

Efterlevelse af pagter ændrer hjerter

Diana har erfaret, hvordan det at arbejde sammen om at efterleve evangeliets pagter kan knytte en familie sammen, og hun er taknemlig for, at hun lærte det, inden det var for sent.

Det sidste Dianas far sagde til hende, da hun gik i skole, den dag han døde, var: »*Te quiero mucho, Dianita.*« (Jeg elsker dig meget højt, lille Diana).

Diana har tillid til Herrens løfte om, at hendes familie kan være sammen igen, hvis de fortsat holder pagterne.

»Jeg har set, hvordan vor himmelske Fader har bragt os tættere sammen, fordi vi har fulgt Frelseren,« siger hun. »Jeg må tro på, at han også vil holde sit løfte om, at vi kan være sammen for evigt, hvis vi holder budene.«

Jeg ved, at familier virkelig kan være evige takket være den guddommelige plan.

Jeg ved, at vi kan opnå den evige herlighed, som vor himmelske Fader lover os. Kun ved at holde ud til enden, lægge vores hjerte i det, der hører Gud til og hjælpe hinanden kan vi opnå det mål at blive en evig familie. ■

NOTER

1. Henry B. Eyring, »Vær ét«, *Liahona*, sep. 2008, s. 2.
2. Se Thomas S. Monson, »Himmelske hjem – evige familier«, *Liahona*, juni 2006, s. 66.
3. (Se Henry B. Eyring, »At vi må være ét«, *Stjernen*, juli 1998, s. 70-72.

ET FORBILLEDE PÅ ENIGHED

Det er ikke altid let at skabe enighed, når alle omkring os er anderledes. Men enighed er en befaling.

Diana Vasquez og Jhonathan Herrera Barra, en god ven fra en anden menighed i Inti Raymi Stav i Cusco i Peru, mødtes for at drøfte et vigtigt princip, der kunne tjene som eksempel på, hvordan man skaber enighed i et hvilket som helst forhold – blandt venner, familie, klassekammerater eller kvorumsmedlemmer.

Forstil dig to mennesker i hver sin ende af den samme vandrette linje. Afstanden mellem dem repræsenterer deres mangel på enighed. Hvis de skal forenes, må den ene eller begge bevæge sig hen til, hvor den anden er. Men selv om de ved, at de burde være enige, kan meget afholde dem fra at finde sammen. Måske mener de begge, at de har ret. Måske afholder stolthed eller vrede dem fra at rykke sig. Misforståelse kan ofte skille os.

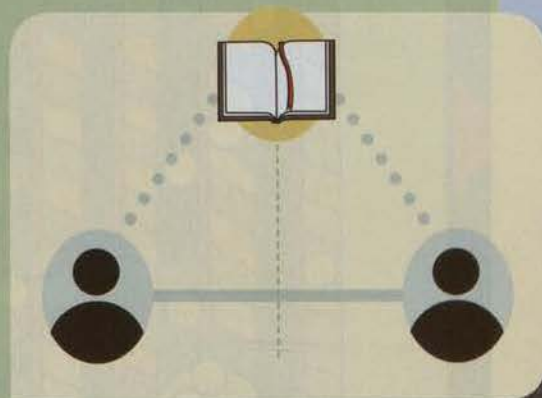
At finde sammen på den vandrette linje omfatter ofte en form for kompromis, som i sig selv kan skabe spændinger. Det kan være svært at mødes på midten, hvis man ikke kan blive enige om, hvor midten er.

Forestil dig nu en tredje person, som står oven over de to andre, så der dannes en trekant. Denne person repræsenterer Frelseren.

Når vi nærmer os ham, opdager vi, at vi også har mindsket afstanden mellem hinanden.

»Jesus Kristus er midtpunktet,« siger Diana. »Hvis vi alle bevæger os hen imod ham, så kommer vi alle nærmere hinanden.«

Jhonathan siger, at det kan ske, når vi værdigt »modtager nadveren for at forny vore pagter, yder tjeneste, kommer i templet og lægger verden bag os. Vi kan ikke være sammen med ham, og Ånden kan ikke være hos os, hvis vi ikke er rene.«

Præsident
Boyd K. Packer
Præsident for De
Tolv Apostles Kvorum

Hvor er du I LEHIS DRØM?

*Lehis drøm indeholder alt det, som en sidste dages hellig
skal vide for at forstå livets prøve.*

Jeg spurgte Kirkens statistikafdeling, hvor mange unge i college-alderen vi har i Kirken. De svarede: »1.974.001.«

»Godt,« tænkte jeg. »Jeg taler til den ene.«

Min collegetid begyndte, lige efter at anden verdenskrig var forbi. De fleste af mændene i vores klasse, var lige vendt hjem fra militærtjeneste. Vi var i det store hele mere modne, end collestuderende er i dag. Vi havde været gennem en krig og bar rundt på mange minder. Nogle af dem holdt vi fast ved; andre lod vi med glæde falme bort. Vi var mere alvorlige og kastede os ikke ud i sjov og ballade, som studerende gør i dag. Vi ville videre med vores liv og vidste, at uddannelse var nøglen til det.

I militæret havde vi været fokuseret på at ødelægge. Det er det, krig drejer sig om. Vi var inspireret af den ædle dyd, der kaldes patriotisme. At hengive sig til ødelæggelse uden selv at blive åndeligt eller moralsk ødelagt var selve livets prøve.

I lever også i en krigstid, en åndelig krig, som aldrig slutter. Krig dominerer menneskehedens anliggender i dag. Jeres krigshærgede verden har mistet sin uskyld. Der er intet, uanset hvor vulgært eller uværdigt det er, som ikke findes acceptabelt som emne for film eller skuespil eller musik eller samtaler. Verdens synes at være vendt på hovedet (se 2 Pet 2).

Formalitet, værdighed, ædelhed og respekt for autoriteter hånes. Sømmelighed og pænhed må vige for skødesløshed og sjuskethed i påklædning og fremtoning. Regler om ærlighed, pålidelighed og grundlæggende moral ignoreres i dag. Samtaler er krydret med bandeord. Man ser det i kunst og litteratur, i drama og underholdning. I stedet for at være kultiveret, er det blevet forsimplet. (se 1 Tim 4:1-3; 2 Tim 3:1-9).

I må næsten dagligt beslutte, om I vil følge de tendenser. I har mange prøver foran jer.

LEHIS DRØM AF GREG OLSEN. MÅ IKKE KØBES; FOTILLUSTRATION, JOHN LUKE

Hold fast ved jernstangen

I 1 Nefi 8 kan vi læse om Lehis drøm. Han fortalte sin familie: »Se, jeg har drømt en drøm, eller med andre ord, jeg har set et syn« (1 Ne 8:2).

I tror måske, at Lehis drøm eller syn ikke har særlig betydning for jer, men det har den. I er med i den; det er vi alle sammen.

Nefi sagde: »Jeg anvendte alle skrifter på os, så det kunne blive os til gavn og lærdom« (1 Ne 19:23).

Lehis drøm eller syn angående jernstangen indeholder alt, hvad en ung sidste dages hellig behøver for at forstå livets prøve.

Lehi så:

- En stor og rummelig bygning (se 1 Ne 11:35-36; 12:18).
- En sti, der løb langs en flod (se 1 Ne 8:20-22).

»Hvis I holder fast ved stangen, kan I føle jeres vej blive begunstiget med Helligåndsgaven. Hold fast ved jernstangen og slip den ikke.

- En tåge af mørke (se 1 Ne 12:17).
- En jernstang, som førte gennem tågerne af mørke (se 1 Ne 11:24-25).
- Livets træ, »hvis frugt var ønskværdig til at gøre én lykkelig« (1 Ne 8:10; se også 1 Ne 11:8-9, 21-24).

Læs drømmen eller synet omhyggeligt; og læs den så igen.

Hvis I holder fast ved jernstangen, kan I føle jer frem med Helligåndsgaven, som I fik overdraget, da I blev bekræftet som medlem af Kirken. Helligånden trøster jer. I vil kunne fornemme engles påvirkning, som Nefi gjorde, og føle jer frem gennem livet.

Mormons Bog har været min jernstang.

Lehi så store skarer »trænge sig frem« mod træet (se 1 Ne 8:21).

Den store og rummelige bygning »var fyldt med folk, både gamle og unge, både mænd og kvinder, og deres måde at klæde sig på var overordentlig fornem, og det så ud som om, de spottede og pegede fingre ad dem, der var nået frem til og spiste af frugten« (1 Ne 8:27).

Et ord i denne drøm eller dette syn burde have særlig betydning for unge sidste dages hellige. Ordet er *efter*. Det var *efter* at folk havde fundet træet, at de blev skamfulde, og på grund af verdens hån faldt de fra.

»Og *efter* at de havde smagt frugten, skammede de sig på grund af dem, som håned dem, og de faldt ind på forbudne stier, og blev væk ...

Og stor var den mængde, som gik ind i den sælsomme bygning Og *efter* at de var gået

ind i bygningen, pegede de med foragt fingre ad mig og dem, der også spiste af frugten.« Og det var prøven; Lehi sagde så: »Men vi ænsede dem ikke« (1 Ne 8:28, 33; fremhævelse tilføjet). Og det var svaret.

Lehis søn, Nefi, skrev:

»Jeg, Nefi, [nærede] også ... ønske om, at jeg måtte se og høre og kende til dette ved Helligåndens kraft, han som er Guds gave til alle dem, der flittigt søger ham ...

For den, der flittigt søger, skal finde, og Guds hemmeligheder skal blive udfoldet for dem ved Helligåndens kraft, såvel i disse tider som i fordums tider som i kommende tider; for se, Herrens vej er ét evigt kredsløb« (1 Ne 10:17, 19).

Alle symbolerne fra Lehis drøm blev forklaret for hans søn Nefi, og Nefi skrev om det.

Ved jeres dåb og bekræftelse greb I fat i jernstangen. Men I er aldrig i sikkerhed. Det er *efter* I har smagt af frugten, at jeres prøve kommer.

Af og til tænker jeg på en af vores klassekammerater – han var kvik, flot, trofast i Kirken og begavet med talent og evner. Han giftede sig og blev hurtigt en anset mand. Han begyndte at gå på kompromis for at behage verden og sine omgivelser. De smigrede ham til at følge deres livsstil, som var verdens livsstil.

Nogle gange er det noget så enkelt som den måde, man soignerer sig på, eller den måde, man klæder sig på, som for eksempel en ung kvinde, der konstant ugler sit hår, for at få det til at se uredt ud, eller en ung mand, der klæder sig sjusket for at være med på moden.

Et sted mellem alle de små ting løsnedes min klassekammerats greb om jernstangen en smule. Hans hustru holdt fat i jernstangen med den ene hånd og ham med den anden. Til sidst gled han bort fra hende og gav slip på jernstangen. Og ligesom Lehis drøm eller syn forudsagde, faldt han ind på forbudne stier og blev væk.

Særligt fjernsynet er skyld i, at vi ikke bare kigger over på den rummelige bygning, vi bor på en måde i den. Det er jeres skæbne i denne generation. I lever i den store og rummelige bygning.

Hvem har skrevet dette fantastiske syn? Der findes ikke mage i Bibelen. Fandt Joseph Smith på det? Skrev han Mormons Bog? Det er sværere at tro end beretningen om engle og guldplader. Joseph Smith var kun 24 år, da Mormons Bog blev udgivet.

I kan føle jer sikre, hvis I ligner og klæder jer som en almindelig sidste dages hellig: Klæd jer sømmeligt, kom til jeres møder, betal tiende, modtag nadveren, ær præstedømmet, ær jeres forældre, følg jeres ledere, læs skrifterne, studér Mormons Bog og bed – bed altid. En usynlig kraft vil holde jer i hånden, når I holder fast i jernstangen.

Løser det alle jeres problemer? Selvfølgelig ikke! Det ville stride imod hensigten med det jordiske liv. Men det vil give jer en solid grundvold, som I kan bygge jeres liv på (se Hel 5:12).

Sommetider omringer mørkets tåge jer så meget, at I ikke kan se frem – end ikke et lille stykke frem. I vil ikke kunne se klart. Med Helligåndsgaven kan I *føle* jer frem gennem livet. Hold fast ved jernstangen og slip den ikke (se 3 Ne 18:25; L&P 9:8).

En tid med åndelig krig

Vi lever i en krigstid, en åndelig krig, som aldrig slutter. Moroni advarede os om, at de hemmelige foreninger, som blev stiftet af Gadianton findes blandt alle folk ...

Derfor, o I ikke-jøder [og betegnelsen *ikke-jøde* på det sted i Mormons Bog henviser til os i vores generation], anser Gud det for vist, at dette skal vises jer, så I derved kan omvende jer fra jeres synder og ikke tillade, at disse morderiske sammensværgelser ... får overhånd over jer ...

Derfor befaler Herren jer, at I, når I ser dette komme blandt jer, skal vågne op til en erkendelse af jeres forfærdelige stilling på grund af denne hemmelige sammensværgelse, som vil findes blandt jer« (Eter (:20, 23-24).

Ateister og agnostikere gør ikke-tro til deres religion, og i dag organiserer de sig på hidtil uset vis og angriber tro. De er nu organiseret og stræber efter politisk magt.

I kommer til at høre meget om og fra dem. Meget af deres angreb er indirekte rettet mod de troende og mod religion.

Folk som Sherem, Nehor og Korihor lever iblandt os i dag (se Jakob 7:1-21; Alma 1:1-15; 30:6-60). Deres argumenter er ikke så forskellige fra dem i Mormons Bog.

I, som er unge, kommer til at se meget, som vil prøve jeres mod og jeres tro. Al hånen udspringer ikke uden for Kirken. Lad mig gentage det: Al hånen udspringer ikke uden for Kirken. Pas på, at I ikke falder i kategori med spotterne.

Herren har lovet: »Hvis I er beredte, skal I ikke frygte« (L&P 38:30).

Selv Moroni stod over for samme udfordring. Han sagde at på grund af hans svaghed i det skriftlige:

»Frygter [jeg], at ikke-jøderne vil gøre nar af vore ord.

[Og Herren sagde til ham:] Tåber gør nar, men de skal sørge; og min nåde er tilstrækkelig for de sagtmødige, så de ikke vil drage fordel af jeres svaghed;

... og hvis menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem« (Eter 12:25-27).

Vi frydes i Kristus

Indeholdt i denne drøm eller dette syn finder vi »en kostbar perle« (Matt 13:46).

Lehi og Nefi så:

- En jomfru, der bar et barn i sine arme (se 1 Ne 11:15-20).
- En, som skulle berede vejen – Johannes Døber (se 1 Ne 11:27).
- Guds Søns tjenestegerning (se 1 Ne 11:28).
- Tolv andre, som fulgte Messias (se 1 Ne 11:29).
- Himlene, som åbnedes, og engle, der betjente

menneskenes børn (se 1 Ne 11:30).

- Store skarer, som blev velsignet og helbredt (se 1 Ne 11:31).
- Kristi korsfæstelse (se 1 Ne 11:32).
- Verdens visdom og stolthed stod i modstrid til hans værk (se 1 Ne 11:34-36; se også 1 Ne 1:9-14).

Alt dette så de i en drøm eller et syn. Og det er det, vi står over for nu.

Til jer to millioner, taler jeg individuelt. Ligesom profeterne og apostlene i gamle dage gjorde, så »taler [vi] om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus ... for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder« (2 Ne 25:26).

»Engle taler ved Helligåndens kraft, derfor taler de Kristi ord. Derfor sagde jeg til jer: Tag for jer af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:3).

Og så tilføjede Nefi:

»For hvis I, efter at jeg har talt disse ord, ikke kan forstå dem, så er det, fordi I ikke beder, ej heller banker på; derfor føres I ikke ind i lyset, men må fortabes i mørket.

For se, jeg siger jer igen, at hvis I vil træde ind på vejen og modtage Helligånden, vil den vise jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:4-5).

Helligåndens tilskyndelser

I lever i en spændende tid, hvor prøvelser vil være noget konstant i jeres tilværelse. Lær at følge Helligåndens tilskyndelser. Lad den være et skjold og en læremester for jer. Vær aldrig flove eller skamfulde over evangeliets lærdomme eller de standarder, som vi forkynder i Kirken. Hvis I er trofaste i Kirken, vil I stort set altid udskille jer fra resten af verden.

I har den fordel at være forvisset om, at I kan modtage inspiration i jeres beslutninger. I har mange beslutninger foran jer – beslutninger, som drejer sig om at klare skolen,

finde en livsledsager, finde et erhverv, stifte hjem, opdrage børn i en verden, der er kaotisk. Jeres børn vil blive udsat for så meget mere, end vi gør i vores generation.

Når vi rejser rundt og besøger Kirkens medlemmer, bemærker vi, at vore unge er stærkere end tidligere. Når jeg hører dem tale til konferencer og ved nadvermøder, hører jeg dem citere skrifterne, og jeg hører dem forsvare standarderne. Jeg hører ikke den kyniske hån, som er typisk for dem, der ikke er trofaste eller ikke virkelig omvendte.

Vi præsiderer over en kirke med flere end 13 millioner medlemmer, og den vokser stadig. Kirken er ude i verden. En stor del af den er i udlandet nu. Mange af Kirkens medlemmer har ikke mulighed for at gå på college, men de efterlever evangeliet. Og det er vidunderligt og stærkt at se dem og være blandt dem.

Når vi tænker på jer unge sidste dages hellige og tænker på Mormons Bog og tænker på den drøm eller det syn, som Lehi havde, kan vi se, at der findes profetier i den, som har specifik anvendelse på jeres liv. Læs den igen, begynd med 1 Ne 8, og læs frem til de råd, der gives. Mormons Bog taler om liv efter døden: Hvad der sker med ånden (se Alma 40:11-12), og hvad der sker i åndeverdenen (se 2 Ne 2:29; 9:10-13). Alt, hvad I har brug for at vide, står her. Læs det, og gør det til en del af jeres liv,* sagde præsident Packer. Så bliver verdens kritik og spot, der rettes mod Kirkens medlemmer, ikke noget, som vi bekymrer os om (se 1 Ne 8:33). Vi fortsætter bare med at gøre det, som vi er kaldet til, og ved, at Herren leder os.

Jeg nedbeder Herrens velsignelser over jer i jeres virke. Jeg beder Herren om at velsigne jer i jeres tilværelse, at I,

I tror måske, at Lehis drøm eller syn ikke har særlig betydning for jer, men det har den. I er med i den; det er vi alle sammen.

mens I bevæger jer fra jeres livs formiddag, hvor I befinder jer nu, til den sene aften i jeres liv, hvor jeg befinder mig nu, må vide, at Jesu Kristi evangelium er sandt. I kommer til at stå over for mange store omvæltninger og vanskeligheder i jeres liv, og I vil nyde stor inspiration og glæde i jeres liv.

I er bedre, end vi var. Jeg er af den overbevisning, at på grund af det, som visselig skal komme, og på grund af de profetier, som er givet, har Herren holdt særlige ånder tilbage, som skal komme frem i denne tid for at sørge for, at hans kirke og rige beskyttes og ruller frem i verden. Som en Herrens tjener nedbeder jeg hans velsignelser over jer og bærer vidnesbyrd for jer om, at evangeliet er sandt. ■

Fra en tale, der blev holdt på Brigham Young University den 16. januar 2007. Læs den fulde tekst på engelsk på <http://speeches.byu.edu>.

Hvad skal vi lave i denne uge?» kan være et spørgsmål, som ledere ofte hører – og muligvis frygter – når vi hjælper de unge med at planlægge og udføre gavnlige GUF-aktiviteter. Og skønt vi ofte kender svaret på spørgsmålet, kunne et vanskeligere spørgsmål lyde: »Hvad opnår vi med det, vi skal i denne uge?»

Når ledere og unge planlægger og udfører aktiviteter, kan de skabe minder – og vidnesbyrd – som føres med ind i evigheden.

Da præsident Thomas S. Monson for nylig talte til ungdomsledere, sagde han, at »det grundlæggende ansvar for at hjælpe unge med at vælge det rette, når de står over for et valg, er lige så vigtigt i dag, som det altid har været.«

»Giv dem minder, som de kan bringe med ind i evigheden,« sagde han, »så vil Herren velsigne dit navn.« Han fastslog, som han så ofte gør, at

Herren inspirerer dem, han kalder.¹

Liahona bad nogle af Kirkens ledere om at fortælle om en afgørende GUF- eller anden ungdomsaktivitet og det, som den betød for dem. Måske kan ledere i dag finde trøst i de oplevelser i erkendelsen af, at deres hengivne indsats er med til at skabe vigtige minder – og evige vidnesbyrd.

Gavnlig GUF

En del af noget enestående

Ældste Neil L. Andersen

De Tolv Apostles Kvorum

Sent på foråret 1967 blev vores menighed bedt om at udvælge 16 unge til at danse ved Kirkens Dansefestival.

Det var en stor begivenhed i vores lille by ude på landet i Idaho. Festivalen skulle afholdes på det enorme stadion ved University of Utah med flere tusinde tilskuere. Jeg var ikke danser og stod noget tøvende over for de indledende øvelser, men jeg syntes snart om at være sammen med gode, unge mænd og piger, der beredte sig til dansefestivalen. Tanken om at besøge den store by Salt Lake City og bo på et hotel med svømmebassin motiverede os.

Vi ankom til Salt Lake City den aftalte dag og begyndte at klæde om til forestillingen. Pludselig opdagede jeg,

at jeg ikke havde de sorte bukser, jeg skulle have på til selskabsdans. Jeg havde glemt dem derhjemme. Vi overvejede end ikke at gå ud og købe et par bukser, for det ville have været for dyrt. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre.

Løsningen kom, da min leder i Unge Mænd, bror Lowe, tilbød, at jeg kunne låne hans mørke bukser. Da jeg tog bukserne på, var jeg glad for, at de næsten havde den rigtige længde. Men jeg opdagede hurtigt, at jeg havde et problem: bukserne var adskillige centimeter for store i taljen. »Hvad skal jeg gøre?« tænkte jeg. Jeg var taknemlig for bror Lowes venlighed, men følte mig forlegen over at skulle gå i de store bukser. Bror Lowe og mine venner forsikrede mig om, at ingen ville opdage noget, fordi bukserne ville være dækket af min jakke, og bæltet skulle nok stramme dem sammen.

Jeg kan stadig huske følelsen af at ankomme til stadion og se hundereder af unge mænd og unge piger fra hele landet, som delte min tro og overbevisning. Det var et stort øjeblik for mig at indse, hvor meget Kirken betød for så mange mennesker.

Da det blev vores tur, begav vi os ud på banen. Da dansen begyndte, opdagede jeg til min rædsel, at jeg kunne mærke de enorme bukser glide ned. Der var ikke tid til at gøre noget ved det, for musikken var begyndt. Dilemmaet føjede nye dansetrin til min selskabsdans. Ikke alene skulle jeg huske alt det, vi havde lært, men jeg måtte også opfinde nogle nye bevægelser for at holde bukserne

oppe. Til tider irriterede de trin min talentfulde dansepartner, men de reddede mig for en værre situation.

Jeg har aldrig glemt min korte karriere inden for selskabsdans. Men hvad vigtigere er, så har jeg heller ikke glemt følelsen af, at vi var en del af noget enestående – ikke bare en dansefestival – men den genoprettede kirke og Jesu Kristi evangelium.

Et vidnesbyrd ved solopgang

Ældste Paul B. Pieper

De Halvfjerds

Jeg er vokset op som medlem af Kirken. Mine forældre underviste mig i evangeliets principper, og jeg blev døbt og bekræftet og modtog præstedømmet fra min værdige far. Jeg fornemmede Åndens indflydelse i mit liv, men jeg modtog ikke et vidnesbyrd om forsoningens realitet før en påske i mine teenageår.

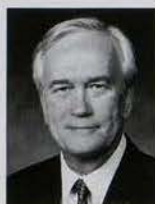
En gruppe på flere hundrede seminarelever var samlet til vidnesbyrdmøde inden dag gry. Jeg vil tro, at jeg bar mit vidnesbyrd den morgen, men jeg er ikke sikker. Men jeg ved, at under det møde, da solen stod op påskemorgen, kom Ånden ind i mit hjerte og vidnede om, at Jesus Kristus virkelig levede og om sandheden af hans lærdomme, forsoning og opstandelse. Jeg har følt bekræftelsen af de

vidnesbyrd mange gange i de mere end 30 år, hvor jeg har vidnet om Jesus Kristus som missionær, far, ven og kirkeleder. Mit livs anker har været det vidnesbyrd, jeg modtog fra Ånden den påskemorgen.

Dannelsen af kommende missionærer

Ældste Keith K. Hilbig

De Halvfjerds

Som medlem af Milwaukee Menighed i Wisconsin blev jeg vejledt af hengivne ledere. Vore aktiviteter var en vidunderlig kilde til udvikling af sociale færdigheder, som hjalp os med at overvinde teenagealderens generthed. Men der var især én GUF-aktivitet, som formede mit unge liv. Den fandt sted i 1956, for 54 år siden! Men jeg husker den tydeligt den dag i dag.

Hver onsdag til GUF arbejdede vi unge mænd sammen om at bygge en detaljeret, 120 cm høj model af det smukke tempel i Salt Lake City. Vi lavede også en stor plakat, som forklarede hensigten med Mormons Bog samt dens historie.

Menighedens drengespejdertrup havde fået en fremtrædende stand ved den årlige udstilling af spejderfærdigheder i vores by. Hundreder af besøgende kom forbi vores stand og så vores udstilling. Mange stoppede op. De spurgte de unge aronske præstedømmedrenge i spejderuniformer

om formålet med tempeludstillingen. Mange af dem spurgte os om Mormons Bog. Vi unge aronske præstedømmebærere forklarede, så godt vi kunne, og gav dem et eksemplar af Mormons Bog.

En kær spejderkammerat og jeg (vi var i samme lærerkvorum) følte os som 20-årige missionærer! Vi traf begge stille den beslutning at forblive værdige og udføre en fuldtidsmission. Med tiden gjorde vi det begge – til dels takket være GUF og de hengivne ungdomsledere.

Jeg tror virkelig,

at aktiviteterne, der udføres i større eller mindre regi, ikke alene er en nøgle til at styrke Kirkens unge, men også til at styrke familierne. Ved disse lejligheder forkyndes evangeliet på en uformel måde, og de unge ser, hvordan de, der er kaldet til at lede, efterlever dette.

Når vi tænker på aktiviteter, burde vi måske se på den 13. trosartikel fra en ny vinkel: Hvis noget er dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller er rosværdigt, så *sørg vi for det*.

Elaine S. Dalton, Unge Pigers hovedpræsident.

Ved små og enkle midler

Elaine S. Dalton

Unge Pigers hovedpræsident

Når jeg tænker på mine ungdomsoplevelser, tænker jeg på summen af mange små og enkle ting, som styrkede mit

vidnesbyrd (se Alma 37:6-7). Min ungdoms menighed var som én stor familie. Når vi afholdt menighedsmiddag, dukkede alle op. Når Hjælpeforeningen holdt en basar eller Primary havde en parade, så dukkede alle op. Vores menighed var vores sociale liv.

Når jeg tænker tilbage på det første roadshow i min menighed, kan jeg tydeligt huske prøverne tidligt om morgenen, bønnerne, samtalerne med andre, mens vi øvede os på vore roller og det fællesskab, som vi følte, mens vi malede kulisser, øvede og lærte sammen. Det var stunder, hvor jeg så evangeliet efterlevet af rigtige mennesker. Jeg så, hvordan mine vejledere håndterede problemer, hvordan ledere reagerede under pres, hvordan ægtefæller opførte sig over for hinanden, og jeg traf en tavs beslutning om at efterleve de principper, som jeg blev undervist i om søndagen. Jeg fornemmede Ånden, når vi bad om mirakler, såsom at huske vores roller eller en af de unge måtte blive rask.

Jeg kan ikke huske mine replikker fra det roadshow, og jeg husker heller ikke andre detaljer. Men jeg kan huske,

HVAD ER GUF?

Unge mænd og unge piger bør have regelmæssige, planlagte aktiviteter, der kaldes GUF. Betegnelsen *GUF* (forkortelse for den tidligere Gensidig Uddannelses Forening) henviser til fælles oplevelser med gensidig respekt og støtte. GUF-aktiviteter bør give de unge en række forskellige muligheder for at tjene andre og udvikle sig åndeligt, socialt, fysisk og intellektuelt.

GUF afholdes en anden dag eller aften end søndag og mandag. Det afholdes normalt en gang om ugen, men kan afholdes mindre hyppigt, hvis præstedømmeledere skønner, at transport, ressourcer eller andre omstændigheder hindrer ugentlige møder.

Menighedens UM- og UP-præsidentskaber fører, under ledelse af biskoprådet eller grenspræsidentskabet, tilsyn med GUF.

Hvis du vil vide mere, kan du gå ind på LDS.org og klikke på »*Serving in the Church*«.

hvad jeg følte, da vi optrådte, og da jeg betragtede menighedens medlemmers ansigtsudtryk og så deres anerkendelse og fornemmede deres kærlighed.

Tag imod indbydelsen

David L. Beck

Unge Mænds hovedpræsident

En af de mest mindeværdige aktiviteter, jeg deltog i som ung, var en stor dansefestival. Jeg er helt sikker på, at jeg aldrig ville have meldt mig frivilligt til sådan en aktivitet. Men med en del ansporing tog jeg imod indbydelsen, selv om jeg til at begynde med ikke var begejstret for ideen.

Vi øvede os meget, og det gik langsomt med at lære dansene. Jeg er taknemlig for hengivne vejledere, en tålmodig dansepartner og min mor, som syede min dragt og opmuntrede mig til at gøre mit bedste.

Festivalen blev afholdt på et stort stadion. Jeg havde aldrig før deltaget

i noget så stort. Hver gruppe underholdt publikum, når vi fremførte vores koreograferede danse i farvestrålende kostumer. Til sidst blev boldbanen bogstaveligt fyldt med dansende, da vi alle fremførte et finalenummer sammen. Det blev en imponerende forestilling.

Jeg syntes langt bedre om den dansefestival, end jeg ville have troet. Det gav mig mulighed for at se Kirken på en ny måde. Jeg så utallige unge, der morede sig sammen. Jeg traf nye venner, jeg udviklede nye færdigheder, og jeg spillede en lille rolle i en stor produktion, som underholdt tusinder.

Fordi jeg tog imod indbydelsen til at danse ved den festival – og andre indbydelser, som jeg har modtaget i Kirken – er mit liv blevet velsignet, og jeg har haft mulighed for at velsigne andre. Jeg føler mig så privilegeret over at have haft så mange vidunderlige oplevelser som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. ■

NOTE

1. Se Sarah Jane Weaver, »Building on a Firm Foundation for Young Women«, *Church News*, 28. nov., 2009, s. 3.

DØB MIG, FAR!

Da jeg trådte ind ad døren en aften, sad min seksårige datter, Jessie, på en skammel i vores køkken. Hendes udtryk bekymrede mig. Jeg spurgte hende, hvad der var sket.

»Far, er det sandt, at jeg er et djævelens barn,« spurgte hun meget bekymret.

Hendes spørgsmål ramte mig som en spand koldt vand. Jessie sagde, at hendes venindes tre måneder gamle lillesøster allerede var blevet døbt. Det havde overrasket Jessie, og hun havde spurgt, hvorfor lillesøsteren var blevet døbt så tidligt. Hendes veninde svarede, at alle spædbørn skulle døbes.

»Er du ikke blevet døbt?« havde hendes veninde så spurgt. Da Jessie svarede nej, insisterede veninden på, at hun var et djævelens barn.

»Døb mig, far!« tryglede Jessie. »Jeg vil ikke være djævelens barn!«

Jeg indså, at denne udfordring skulle klares med det samme. Jeg forklarede dåbens betydning og sagde, at børn ikke behøvede at blive døbt, før de var otte år gamle (se Moro 8:11-23). Jeg fortalte Jessie, at fordi hun var seks år, måtte hun vente lidt længere, inden hun kunne blive døbt. Jeg forsikrede hende om, at hun var Guds barn, og at han elskede hende. Hendes spørgsmål førte os til Moro 10:4-5, hvor Moroni fortæller os, hvordan vi

kan afgøre »sandheden af alt«.

Da vi havde læst de vers, spurgte jeg, om hun ville bede til vor himmelske Fader og spørge ham, om det, vi havde talt om, var sandt. Hun sagde ja.

Vi knælede sammen, og Jessie bøjede sit hoved og bad: »Himmelske Fader, jeg vil gerne vide, om det, far har fortalt mig, er sandt. I Jesu Kristi navn. Amen.«

Jeg indså, at jeg havde fået min datter til at bede en af sit livs vigtigste bønner. I hjertet begyndte jeg at trygle min himmelske Fader, som jeg aldrig tidligere havde gjort, om at besvare hendes bøn.

Efter et par minutter sagde hun: »Jeg hørte ikke noget.« Jeg tog hende i mine arme og sagde: »Vor himmelske Fader har givet os

I hjertet begyndte jeg at trygle min himmelske Fader, som jeg aldrig tidligere havde gjort, om at besvare min datters bøn.

Talsmanden, som svarer os med ...«

jeg lagde min hånd på mit hjerte. Hun afbrød mig og sagde: »Med en varm følelse i brystet! Jeg kan godt mærke det, far!«

Jeg knugede hende ind til mig og takkede min himmelske Fader, fordi han besvarede hendes bøn. Jeg følte også en brænden i brystet. Jeg fortalte Jessie, at det, hun havde følt, var et svar på hendes bøn, og at hun nu vidste, at hun var Guds datter, og at hun skulle døbes, når hun blev otte. Hun sagde, at hun ville vente.

Der er gået mange år siden den oplevelse, men den minder mig stadig om, at vor himmelske Fader holder sine løfter. ■

José Armando González Mondragón,
Mexico

JEG ERSTATTEDE MIN FRYGT MED KÆRLIGHED

Jeg så ham køre med bussen hver dag, når jeg skulle hjem fra universitetet. Han var altid iført den samme posede T-shirt, udslidte tennissko og et stort smil. Og han sad altid for sig selv. Men han var en særlig passager, fordi han var mentalt handicappet.

Hver dag tilskyndede Ånden mig til at sige dav til ham. Og hver dag stoppede min stolthed mig. Jeg var bange for, at nogen skulle se, at jeg plejede omgang med en, der var anderledes. Jeg havde trods alt mit ry at tænke på.

En vintereftermiddag, hvor Ånden var særlig stærk og mit mod en smule større, steg jeg på bussen og så ham sidde på sin sædvanlige plads, så jeg satte mig ved siden af ham – men ikke for tæt på, hvis jeg nu mistede modet. Da jeg næsten var fremme ved mit stoppested, lukkede jeg øjnene, bad en stille bøn og vendte mig mod ham.

»Dav,« sagde jeg med en usikker, men venlig stemme. »Jeg hedder Ashley.«

Da han smilede til mig, kunne jeg mærke min frygt og stolthed smelte bort.

»Jeg hedder Lenny,« svarede han genert.

Og med de få ord begyndte vi at knytte et venskabsbånd.

Næste dag satte jeg mig ved siden af Lenny igen, men nu var det lettere – vi var jo venner. Da jeg satte mig, stak han hånden ned i sin rygsæk og trak et hjemmelavet Valentinskort frem. Det var tilegnet »den kønne pige, jeg ser i bussen hver dags.«

Det var længe siden, at det havde været Valentins Dag, men Lenny havde lavet det kort specielt til mig og havde tålmodigt ventet på en mulighed for at give mig det. Jeg kunne ikke holde

tårene tilbage, og de løb ned ad mine kinder. Hvor var jeg dog taknemlig for, at Ånden ikke havde opgivet mig, og at jeg endelig havde skubbet min stolthed og frygt til side og talt med Lenny.

Nu kommer han til søndagsmiddag hver uge og er blevet som et medlem af familien. Hver dag minder Lenny mig om de velsigelser, som vi opnår, når vi glemmer vores stolthed og

tør gøre det, der er rigtigt. Hver dag, når jeg ser ham, bliver jeg mindet om 1 Joh 4:18: »Frygt findes ikke i kærligheden, men den fuldendte kærlighed fordriver frygten.« ■

Ashley Johnson Evanson, Utah

MIN BRORS VALDHORN

Jeg er vokset op med lyden af min bror, der øvede sig på sit valdhorn. Dag efter dag, år efter år, strømmede lyden af hans horn ud af vores hjem. Jeg kunne høre det på lang afstand, når jeg kom hjem fra skole.

Hvis nogen havde sagt noget, ville jeg helt sikkert have sagt, at min bror var verdens bedste valdhornspiller. Ikke desto mindre gjorde hans konstante spil mig til tider lidt flov, og engang bad jeg min mor om at få ham til at holde op. Han tog endda sit valdhorn med på ferie!

Mange år senere deltog min bror og jeg i en musikkonkurrence i det

nordlige Californien på et stort universitet, som jeg aldrig havde været på før. Mens vi var der, fik min skoles madrigalgruppe en topplacering, som betød, at vi skulle spille et ekstranummer senere samme dag. Vi fik at vide, hvor og hvornår vi skulle møde op, og så drog vi alle af sted. Kort efter var jeg helt alene og stod midt på universitetets område og kiggede på de høje bygninger. Jeg kunne ikke få øje på nogen, jeg kendte, men jeg kunne huske, at min mor havde sagt, hvad jeg skulle gøre, hvis jeg fór vild: »Bliv, hvor du er.«

Jeg blev stående, men var for generet til at spørge om vej, desuden vidste jeg ikke, hvor jeg skulle hen. Jeg kunne ikke huske noget af det, vi havde fået at vide, om hvor eller hvornår vi skulle mødes. Men pludselig slog det mig, at jeg kunne bede min himmelske Fader om hjælp. Jeg var ikke medlem af Kirken dengang, men jeg var kommet regelmæssigt i kirke med mine sidste dages hellige venner og havde lært, at vor himmelske Fader besvarer bønner.

Så der stod jeg helt stille og bad en bøn i hjertet. Inden jeg havde fået sagt amen, spidsede jeg ører. Langt borte og meget dæmpet hørte jeg en velkendt lyd – en lyd, jeg havde hørt det meste af mit liv. Da jeg begyndte at gå i retning af musikken, blev den højere. Kunne det være min brors valdhorn? Det var jeg sikker på.

Men så begyndte andre valdhorn at stemme i. Jeg tøvede. Troede jeg virkelig, at jeg ville kunne høre, hvilket af de horn, som var min brors? Men hver gang jeg tvivlede, hørte jeg hans

horn, der kaldte på mig. Da jeg trådte ind i en bygning og gik op ad trapperne nærmende mig musikken, blev jeg bange. Tanken om at åbne den forkerte dør og møde en, som jeg ikke kendte, fik mig til at rødme. Da jeg nåede op på tredje sal, lyttede jeg igen, traf min beslutning, tog en dyb indånding og åbnede døren. Der sad han!

Vor himmelske Fader har givet os Ånden til at undervise os, beskytte os og lede os i sikkerhed, når vi føler os alene og forladt. Vi lærer hans røst at kende ved ofte at lytte til den og blive så bekendt med den, at vi kan genkende den midt blandt mange andre røster, som kan føre os på vildspor.

Vi bør ikke skamme os over hans røst eller tøve med at følge den. Hvis vi beder vor himmelske Fader om hjælp og lytter, parate til at adlyde, så ved jeg, at vi hører ham. ■

Sandy Lauderdale Cane, Missouri i USA

FORLAD FESTEN!

For en del år siden fik jeg mulighed for at repræsentere staten Utah ved et landsdækkende stævne for skolesvømmere i Ohio.

Under vores ophold var der en fest for idrætsudøvere. Da jeg tog hen til en fest den første aften, troede jeg, at det ville være som de sjove fester, vi holdt derhjemme – hvor vi drak sodavand og legede sjove lege. Men så snart jeg trådte ind i salen, ramte virkeligheden mig.

Jeg forstod straks, hvad artiklerne i Kirkens tidsskrifter talte om, når der stod: »Du skiller dig ud, når du er det eneste medlem af Kirken.« På en eller anden måde havde de andre idrætsudøvere regnet ud, at jeg var sidste dages hellig. Der blev stille i lokalet, og alle syntes at stirre på mig, da jeg stak hånden i skålen med chips.

»Hør,« var der en, der sagde, »du er da mormon, ikke?«

Jeg smilede stolt og sagde: »Det er jeg helt bestemt, og jeg er stolt af det.«

Da jeg snuppede min svømmetaske og gik hen mod døren, råbte en af drengene: »Hov, du er vel ikke en kylling?«

Rundt om Danmark

Festen fortsatte, men jeg fornemmede, at mange øjne fulgte mine bevægelser. Efter et stykke tid blev festen noget løssluppen. Jeg var ikke sikker på, hvor vildt det ville gå til, men jeg havde ikke lyst til at være med. Jeg frygtede, at jeg ville give folk et forkert indtryk af mine standarder, hvis jeg blev. Desuden tilskyndede Ånden mig til at gå. Da jeg snuppede min svømmetaske og gik hen mod døren, råbte en af drengene: »Hov, du er vel ikke en kylling?»

Jeg smilede bare og sagde: »Vi ses i morgen, gutter.» Så gik jeg og havde

det godt med, at jeg havde vist, at jeg ville forsvare Herrens standarder.

Under et møde for de delegerede næste dag, rejste en af de delegerede sig op og sagde med alvorlig mine: »Der skete noget i aftes, som jeg ikke vil se gentaget. I er her for at repræsentere jeres stat, så gør det godt og opfør jer derefter!»

Så tilføjede han: »Nogle af jer gik og tog ikke del i det, der skete. Tak for det.»

Resten af ugen blev jeg vist større respekt og fik flere venlige tilkendegivelser, end jeg nogensinde tidligere havde fået. Mange trænere fra hele USA opfordrede mig til at stille op som idrætsrepræsentant for de vestlige stater, fordi jeg havde repræsenteret Utah så godt.

Jeg fandt aldrig ud af, hvad der var sket til den fest, men jeg er taknemlig for, at Ånden tilskyndede mig til at gå. ■

Sonrisa Oles Hasselbach, Californien

JEG ER STOLT AF DIG

Da jeg var missionær i Ghana, vaskede vi vores tøj i hånden på hver P-dag. Ældste Moss, min kammerat, som for nylig er ankommet fra USA, havde aldrig prøvet at vaske tøj på den måde før. Men som indfødt ghaneser var jeg vant til det.

Hver mandag gik ældste Moss i gang med at skrubbe sit tøj, men når han nåede cirka

halvvejs, begyndte hans hænder og knoer at bløde. Så måtte jeg overtage hans tøj sammen med mit eget.

En mandag, da det var tid til at vaske, så ældste Moss lidt bekymret ud. Jeg havde skadet min hånd dagen før, og han vidste, at jeg ikke ville kunne hjælpe ham med vasketøjet. Jeg ville end ikke kunne vaske mit eget. Han begyndte at vaske, men som sædvanlig fik han brug for hjælp, da han nåede halvvejs.

Da jeg ikke kunne hjælpe min kammerat med vasken, opmuntrede jeg ham til at holde ud – til at hvile hænderne og så fortsætte. Han stoppede op en tid og fortsatte så. Jeg sagde, at jeg vidste, han kunne klare det. Hans hænder og knoer var stadig ømme, men han blev ved. Da han havde vasket det hele, sagde han: »Jeg er stolt af mig selv. Er du stolt af mig, ældste Asante?»

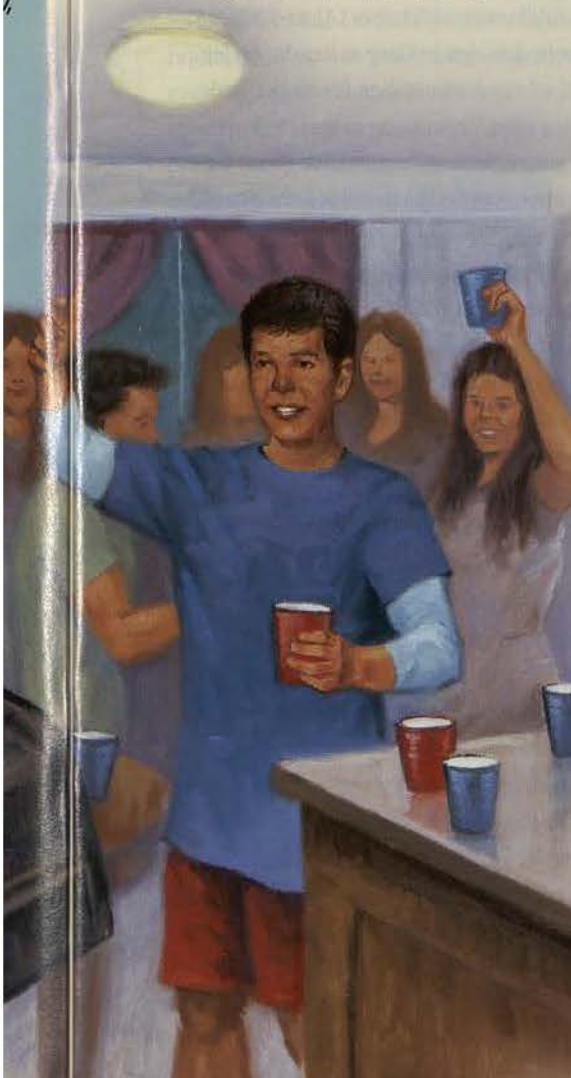
»Ja, selvfølgelig er jeg stolt af dig,« svarede jeg.

Når jeg tænker tilbage på den oplevelse, indser jeg, at vor himmelske Fader kender vores potentiale, men han sætter os på prøve, så vi kan udvikle ihærdighed, tålmodighed og trofasthed. Han er tilfreds med os, når vi træffer retfærdige valg og viser, at vi kan udholde vore trængsler.

Når vi arbejder hårdt og udholder de trængsler, som vi møder, kan vi spørge: »Vor himmelske Fader, er du stolt af mig?» Jeg ved, at vi himmelske Fader og Jesus Kristus er tilfredse med os, når vi holder ud, og at de en dag vil fortælle os det, når de byder os velkommen hjem. ■

Richard Domeng Asante, Ghana

ede
e-
en
/

DE, SOM ER ANDERLEDES

Må Gud velsigne os til at indse, at en væsentlig målestok for vores udvikling mod at blive Kristus lig kan ses i den måde, hvorpå vi behandler andre, især dem, som er anderledes.

**Ældste
Marlin K. Jensen**
De Halvfjerds

To år før jeg blev født i 1942, fødte min mor min storebror Gary. Gary er et ganske særligt menneske. Da han blev født, fik han en hjerneskade på grund af iltmangel. Mentalt har han aldrig udviklet sig ud over et 6- eller 7-årigt barns stadie.

I mere end 60 år har jeg set mine forældre tage sig af Gary. De hjalp ham med at børste tænder, rede hår og binde slips om søndagen. Da han elskede heste og cowboys, tog de ham med til rodeoshow og cowboyfilm. De udførte uendeligt mange kærlige og omsorgsfulde gerninger for ham.

Desværre er folk ikke altid så venlige mod dem, der er anderledes. Jeg må med beklagelse sige, at nogle børn – selv børn fra aktive sidste dages hellige familier – var uvenlige over for min bror. De holdt ham uden for lege, kaldte ham grimme navne og drillede ham skånselsløst.

Gary var et barnligt menneske, som altid var hurtig til at tilgive. Han elskede og accepterede alle. Jeg tror, at bortset fra mine forældre, så har denne særlige bror gjort mere for at forme mit livssyn under min opvækst, end nogen anden. Nogle gange spekulerer jeg på, hvordan det mon bliver efter opstandelsen, når, som Alma

beskriver, »alt skal blive bragt tilbage til dets rette og fuldkomne skikkelse« (Alma 40:23). Så skal vi lære den rigtige Gary at kende, og jeg tror, at vi vil være taknemlige for alt det gode, som vi har gjort for ham, og meget bedrøvet over de gange, hvor vi kunne have været kærligere og mere forstående over for hans situation.

Behovet for kærlighed og forståelse

Der er mange andre mennesker som Gary i denne verden. Selv i Kirken er der visse brødre og søstre, som kan betragtes som »anderledes« og har særligt behov for vores kærlighed og forståelse. Deres behov for kærlighed og forståelse stammer til dels fra en kultur, som udvikler sig i takt med at vi stræber efter at efterleve Guds plan for os. Som med al anden kultur omfatter den kultur, der udspringer af vores indsats for at efterleve Jesu Kristi evangelium, visse forventninger og moralsk bindende skikke. Ægteskab og familie sættes for eksempel højt, og fædre og mødre har guddommeligt udstukne roller at udføre. Børn og unge opfordres til at efterleve visse standarder og følge foreskrevne veje for at opnå uddannelsesmæssige og åndelige mål.

Det ønskede udbytte af et evangeliecentreret

EN AF FAMILIEN

liv fremvises som idealer, vi alle opmuntres til at stræbe efter. Skønt sådanne idealer bygger på lærdomme og repræsenterer ønskeværdige mål i vores stræben efter evigt liv, kan de til tider blive en kilde til skuffelse og smerte for dem, hvis liv skiller sig ud fra idealet.

Modløshed og uindfrie forventninger kan for eksempel opstå hos et fraskilt medlem af Kirken, for en i den giftefærdige alder, som forbliver enlig, for den, som kæmper med depressioner eller spisevægring, eller for forældre med et vildfarent barn. Andre kirkemedlemmer, som kan føle sig kulturelt udstødt, er dem, som tilhører en etnisk minoritet, dem, der kæmper med tiltrækning mod deres eget køn, eller unge mænd, som af en eller anden grund valgte ikke at udføre en mission, da de nåede den alder. Medlemmer, som er i en omvendelsesfase og hvis overtrædelser kræver formel og derfor mere synlig kirkedisciplin, synes også ofte, at deres sociale omgang i Kirken bliver noget kedelig.

Selv når de er værdige, kan medlemmer, hvis liv ikke passer ind i idealbilledet og som derfor betragtes som anderledes, ofte føle sig underlegne og skyldbetyngede. Disse følelser øges, når vi som deres brødre og søstre ikke er så betænksomme og hensynfulde imod dem, som vi burde være. Tænk for eksempel på, hvordan et barnløst par kan blive såret, når et medlem af menigheden spørger dem, hvornår de skal have børn, uden at være klar over, at de har ønsket sig børn i meget lang tid, uden at kunne få dem.

Mens vi stræber efter at tackle disse udfordrende situationer, er det vigtigt at erkende, at løsningen ikke er at fjerne eller blot sænke idealniveauet. Profeter og apostle har altid været pålagt den pligt at undervise os og opfordre os til at stræbe efter idealet. Det var det, Frelseren gjorde.

På en eller anden måde er vi alle sammen det vildfarne får. Vi har alle vore ufuldkommenheder, og vores liv skiller sig på nogle områder ud fra idealet. Vi er alle forskellige!

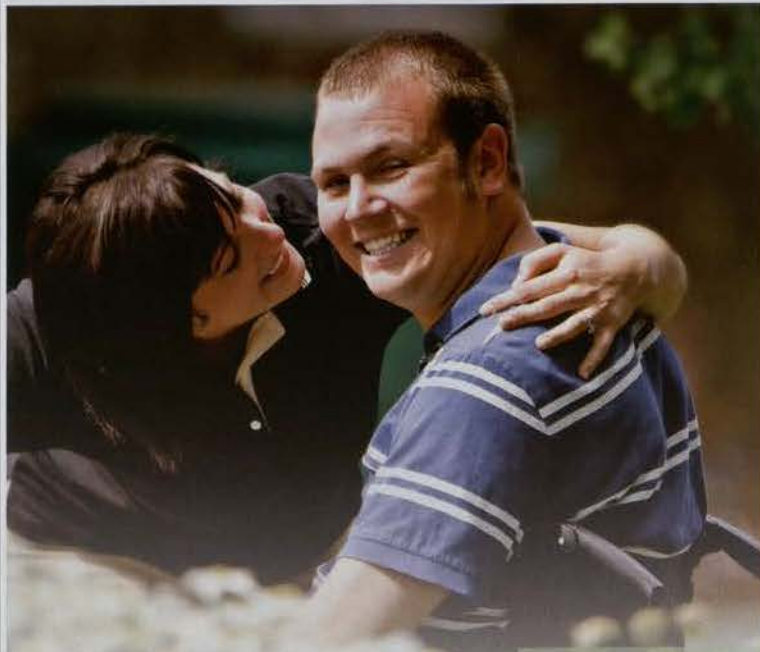
Hans formaning lød: »Så vær da fuldkomne« (Matt 5:48), ikke bare: »Hav en god dag«.

Vi er alle forskellige

Jeg fik en nyttig indsigt for flere år siden, da jeg læste Frelserens lære om en mand, der havde et får, som var faret vild. Frelseren spørger: »... lader han så ikke de nioghalvfems blive i bjergene og går ud og leder efter det vildfarne?« (Matt 18:12).

Som præstedømmeleder har jeg i mange år tænkt på mig selv som hyrden – den, der søger efter det vildfarne får. Men i en eftertænksom stund slog det mig, at vi på en eller anden måde alle sammen er det vildfarne får. Vi har alle vore ufuldkommenheder, og vores liv skiller sig på nogle områder ud fra idealet. Vi er alle forskellige! Det er nyttig erkendelse, der gør os ydmyge.

Det er også gavnligt at huske på, at når Frelseren forkyndte idealet, erkendte han, at idealet ikke altid kan opnås med det samme. Da Frelseren talte om åndelige gaver – Helligåndens vidunderlige begavelser – sagde han: »De er givet til gavn for dem, der elsker mig og holder alle mine befalinger.« At skulle

holde alle befalingerne for at kunne nyde åndelige gaver synes at være en umuligt høj standard, men heldigvis tilføjer Frelseren, at åndelige gaver også er givet til gavn for »ham, der bestræber sig på at gøre dette« (L&P 46:9; fremhævelse tilføjet). At bestræbe sig på at holde alle budene – selv om vi til tider fejler – er noget, som enhver af os kan gøre, og det anerkendes af vor himmelske Fader.

Eftersom vi alle ved dåben indgik pagt om at »sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst« (Mosi 18:9), er det at være medfølende og hensynsfulde over for dem, der står i en særlig situation – de, der er anderledes – et vigtigt aspekt af vores stræben efter at blive Kristi disciple. Om Jesus skrev Nefi: »Han gør ikke noget, uden at det er til gavn for verden« (2 Ne 26:24). Det er fuldstændig utænkeligt, at Frelseren ville gøre eller sige noget, som ville påføre et af Guds børn sorg eller smerte. Faktisk forkynder Alma, at Kristus som et led i forsoningen frivilligt oplevede vore smerter, sygdomme og skrøbeligheder, så »han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk« (Alma 7:12).

Vi kan finde stor trøst i Kristi evne til at forholde sig til vore egne oplevelser – et

At være medfølende og hensynsfulde over for dem, der står i en særlig situation – de, som er anderledes – er et vigtigt aspekt af vores indsats for at blive Kristi disciple.

karaktertræk, der kendes som empati. Optegnelsen om Kristi tjenestegerning er fuld af eksempler på hans empati og venlighed mod dem, der var anderledes.

Da Primarys nuværende *Børnenes sangbog* blev samlet i 1989, var der brug for en sang, som kunne fortælle børn – og dermed os alle – om dem, der, fordi de er anderledes, har særlig brug for vores kærlighed og forståelse. Det enkle sang »Jeg går med dig« opsummerer på smukkeste vis, hvordan vi kan vise vores kærlighed og forståelse.

*Hvis du ikke går helt li'som jeg
mon jeg så vil gå væk fra dig?
Nej, stop nu! Stop nu!*

*Hvis du ikke taler li'som jeg
mon jeg så vil gøre nar af dig?
Nej, stop nu! Stop nu!*

*Jeg går med dig, jeg taler med dig.
Jeg viser kærlighed til dig.*

*Jesus gik ej væk fra no'n,
var kærlig imod hver og en.
Ja, husk det! Husk det!*

*Jesus hjalp enhver på vej
hvorefter han sa', »Kom følg mig.«
Jeg gør det! Gør det!
Gør det! Gør det!*

*Jeg går med dig, jeg taler med dig.
Jeg viser kærlighed til dig.¹*

Må Gud velsigne os til at indse, at en væsentlig målestok for vores udvikling mod at blive Kristus lig kan ses i den måde, hvorpå vi behandler andre, især dem, som er anderledes. Og må vi huske på, at vi alle på en eller anden måde er anderledes. ■

Fra en tale ved en statskonferencetransmission i Utah County i staten Utah den 7. september 2008.

NOTE

1. »Jeg går med dig«, *Børnenes sangbog*, s. 78-79.

EN AF FAMILIEN

Rachel Neal

Når jeg omgås andre unge, enlige voksne, har jeg bemærket, at det til tider kan være let at blive så fokuseret på vores ægteskabelige status, at vi slet ikke bemærker folk omkring os. Da jeg for eksempel begyndte at komme i en familie-menighed i stedet for en UV-menighed, mente jeg, at jeg havde krav på særlig opmærksomhed, medfølelse og omsorg, fordi jeg var enig. Jeg har endnu ikke oplevet, at den indstilling har gavnet mig det fjerneste.

Det første år, jeg var i menigheden, overraskede det mig at opleve, at mange af mine andre forestillinger viste sig at være myter. Jeg opdagede, at gifte par sagtens kan være venner med enlige, og at jeg kunne gøre noget for andre mennesker. Nogle mødre er rigtig glade for at have en veninde, som kan komme på besøg, når deres mænd er på arbejde eller ude i kirkekaldelser. Forældre er ofte taknemlige, når en voksen kan vise deres børn individuel opmærksomhed, og mange er mere end villige til at udlåne deres børn til biografure eller andre aktiviteter.

Jeg har også erfaret, at jeg ikke var den eneste, som var enig. Andre medlemmer af menigheden har børn, som er fløjet fra reden, de er fraskilte eller er blevet enker eller enke-mænd og kæmper selv med livets tilskikkelser. Og trods min tro på, at gifte mennesker er lykkeligere, har jeg truffet nogle, som kæmpede med depression, arbejdsløshed eller handicap-pede eller vildfarne børn. De, der kæmper med den slags, er altid glade for et lydhørt øre.

Men denne indsigt og disse venskaber opstod ikke øjeblikkeligt. De krævede tid og indsats, mens jeg passede mine kirkemøder, tjente i kaldelser og søgte efter muligheder for at hjælpe andre. Da min biskop bad mig om at undervise de seksårige, følte jeg mig utilstrækkelig. Men efter min første måned var der flere forældre, som takkede mig og sagde, at deres børn virkelig nød at komme i min klasse. Den dag i dag er nogle af mine nærmeste venner i menigheden familierne til de børn.

Jeg bestræber mig på altid at være åben over for

Jeg troede ikke, at jeg nogensinde ville blive accepteret af menighedens medlemmer – men jeg opdagede, at jeg tog fejl.

medlemmer af menigheden, men til tider har det været mig, der havde brug for hjælp. Engang da jeg skulle male et værelse i mit hjem, inden jeg flyttede, stod jeg midt i de afsluttende eksaminer og skulle også udenbys til et bryllup. Da jeg nævnte dette for en søster i min menighed, sagde hun, at hun ville samle nogle søstre, så de kunne male værelset. Deres hjælp sparede mig for en masse tid og penge.

Medlemmerne i min menighed synes ikke at definere mig ud fra min ægteskabelige status, fordi jeg ikke selv definerer mig ud fra den. Når jeg taler med andre, nævner jeg ikke savnet af en ægtefælle, i stedet taler jeg om mit job, mine studier, hobbyer og nærmeste familie. Når jeg fokuserer på disse emner, kan folk ofte se, at jeg rummer meget mere end det, jeg mangler.

En klog ven sagde engang, at venskab er et tovejsforhold; man kan ikke give uden selv at modtage noget igen. Jeg er klar over, at alle mine venskaber ikke kan give mig de samme oplevelser, som en ægtefælle og børn ville kunne, men jeg ved også, at vor himmelske Fader elsker alle sine børn. Uanset hvordan vores omstændigheder er, så kan vi føle os elsket og værdsat. ■

Spørgsmål & svar

»Hvordan bør jeg reagere, når andre gør nar ad mig, fordi jeg er medlem af Kirken, og fordi jeg stræber efter at holde fast ved mine standarder?«

Takket være Kristi Lys ved Guds børn, hvad der er rigtigt og forkert, men desværre vælger nogle at ignorere den viden og gøre nar af dem, der stræber efter at vælge det rette. Når det er muligt, kan du bære dit vidnesbyrd over for den slags mennesker og forklare de velsignelser, som du har modtaget ved at efterleve evangeliets standarder.

Din reaktion på andres hån påvirker andres syn på dig og Kirken. Lad være med at skændes eller reagere med vrede eller uvenlighed. Nogle gange skal du bare ignorere det, som andre siger og følg Frelserens råd om at elske dem og bede for dem (se 3 Ne 12:44). Husk på, at du skal være et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed (1 Tim 4:12).

Endelig skal du ikke skamme dig over dit vidnesbyrd om evangeliet (se Rom 1:16). Dit trofaste eksempel bliver et stærkt vidne om evangeliets sandhed for dem, du omgås. Når du holder fast ved din tro på en venlig og selvsikker måde, kan det også styrke dem, der savner modet til at gøre det rette. ■

Forklar, hvad du tror på

For nogen tid siden spillede jeg på et basketballhold, der som regel spillede kampe om søndagen. Men når vi spillede om søndagen, deltog jeg ikke, og mine holdkammerater gjorde nar af mig. Da de spurgte mig, hvorfor jeg ikke spillede om søndagen, svarede jeg: »Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og jeg har lært at holde sabbatten hellig og ikke dyrke sport. Jeg følger evangeliets standarder, fordi jeg ved, at Gud ønsker det bedste for os.« Fra da af respekterede mine holdkammerater min tro og holdt op med at drille mig.

Nicolás B., 19 år, Córdoba i Argentina

Bed for dem

Det kan være nedslående, når andre gør nar af ens tro. Men jeg prøver altid at huske på, at dem, der gør nar, går glip af evangeliets velsignelser. Derfor beder jeg min himmelske Fader om at blødgøre deres hjerte og hjælpe dem

med at forstå evangeliets betydning. Jeg ved, at hvis jeg lever et godt, eksemplarisk liv, kan mit eksempel få dem til at ændre sig.

Itaobong O., 20 år, Rivers i Nigeria

Du skal ikke skamme dig

Hvis nogen gør nar af dig, fordi du er medlem af Kirken, så bare fortæl dem, at du har et vidnesbyrd om Kirken, og at du kan lide at gå i kirke. Fortæl dem, at du føler, at din himmelske Fader er meget nær. Lad være med at skamme dig eller være bange for at sige det rette!

Laura A., 12 år, Hesse i Tyskland

Tal kærligt

Jeg læste ældste Robert D. Hales' artikel om kristent mod og om, hvordan vi ikke skal svare vredt, men kærligt, når nogen er imod Kirken.¹

Hvis vi viser omsorg, vil de fleste holde op med at behandle os dårligt. Man skal altid behandle andre med respekt og kærlighed, fordi det kommer mangefold igen. Hvis nogen beder dig om at handle imod dine standarder, så afslå det roligt og sig: »Jeg er medlem af SDH-kirken og mener ikke, at det er i orden at gøre sådan.« Du kunne endda foreslå en aktivitet, som ikke strider mod dine standarder.

Lucas H., 15 år, Arizona i USA

Vær en god ven

For det første ville jeg tænke på Herrens eksempel. Da han gav sit liv for mig, havde han ingen fejl eller andre grunde til at fortjene det, han måtte lide. For det andet ville jeg tænke på Joseph Smiths

eksempel. Han vidste, hvordan man skulle være stærk og modig, så jeg i dag kan være stolt af at tilhøre Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. For det tredje ville jeg fortsat værne om mine principper ved at være venlig og tjene andre. Jeg ville vise dem min kærlighed ved at være den bedste ven og det bedste eksempel, man kan være. Jeg ville vise dem de velsignelser, som lydighed mod evangeliets principper kan bringe dem. Vi er trods alt alle børn af en kærlig og barmhjertig Fader.

Auguste R., 15 år, Tahiti, Fransk Polynesien

Lad dit lys skinne

Vi bør huske på, hvorfor og for hvis skyld vi efterlever vore standarder. Hvis vi altid har vores Frelsers eksempel i tankerne, er vi parat til at udholde sådanne situationer med sagtomdighed, uden en stridbar ånd og uden at føle skam over at efterleve de standarder, vi har valgt at efterleve. Når vi reagerer på den måde, lader vi vores lys skinne for mennesker, så de kan se vores gode gerninger og prise vor Fader, som er i himlen (se Matt 5:16).

Lara M., 21 år, Paraíba i Brasilien

Bær vidnesbyrd.

På det universitet, hvor jeg studerede, var der en ung mand, som forfulgte mig, fordi jeg er medlem af Kirken. Han ville altid skændes, så jeg prøvede bare at undgå ham. Så en dag bar jeg mit vidnesbyrd for ham, og han holdt op med at forfølge mig. Vi bør altid stå fast og huske på,

hvordan vi opnåede vores vidnesbyrd. Vi bør handle med selvbeherskelse, så Helligånden altid kan være med os og styrke os, uanset hvad andre siger eller tænker. Vi bør bede for de mennesker, så de en dag kan modtage Jesus Kristus.

Brezka E., 21 år, Valparaiso i Chile

Tal med venner i Kirken

Jeg har opdaget, at det hjælper at læse min patriarkalske velsignelse. Det giver mig en bedre forståelse af, hvem jeg er, og hvad mine svagheder og styrker er, så jeg bedre kan tackle prøvelser som disse. Jeg har kun to nære SDH-venner, men jeg taler ofte med dem om, hvordan man tackler prøvelser. Jeg tror, at det vil være en hjælp for dig. En anden god måde at klare dette problem på er ved at vise venlighed og være et eksempel i alt, hvad du gør. Du kan bestemt ikke tvinge folk til at ændre opfattelse, men at være venlig og sen til vrede er formentlig den bedste måde, hvorpå du kan vise dem, hvor meget Kirken betyder for dig.

William L., 17 år, Nevada i USA

NOTE

1. Se Robert D. Hales, »Kristent mod: Prisen for at være discipel«, *Liahona*, nov. 2008, s. 72; »That Is Christian Courage«, *New Era*, juli 2009, s. 2.

GØR IKKE GENGÆLD

En af jordelivets store prøver er, når vores tro bliver betvivlet eller kritiseres. I sådanne øjeblikke har vi lyst til at reagere aggressivt – at »løfte næverne«. Men de udgør en vigtig mulighed for at træde tilbage, bede og følge Frelserens eksempel ... Når vi ikke gør gengæld – når vi vender den anden kind til og modstår vrede følelser – står vi også på samme side som Frelseren. Vi udviser kærlighed, som er den eneste magt, der kan betvinge modstanderen og besvare vore anklagere, uden at vi anklager dem. Det er ikke svaghed. Det er kristent mod.«

Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum: »Kristent mod: Prisen for at være discipel«, *Liahona*, nov. 2008, s. 72.

NÆSTE SPØRGSMÅL:

»Hvad skal jeg svare, når mine venner siger, at intet menneske kan se Gud?«

Send dit svar inden den 15. september 2010 til:

Liahona, Questions & Answers 9/10
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA
Eller send det i en e-mail til:
liahona@ldschurch.org

Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed.

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed (eller gren), (4) stav, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at trykke dit svar og dit billede.

GOD MORGEN!

»Når vi er ved godt mod, kan vi vende alle
vore solnedgange til solopgange.«

(Eldste Marvin J. Ashton (1915-1994)
fra De Tolv Apostles Kvorum,
»Vær ved godt mod«,
Stjernen, aprilkonferencen 1986, s. 68.

Lære og Pagter 1:38

Vi bør følge alle Herrens ord, som gives gennem hans profeter.

Hvad jeg, Herren, har talt

Her er nogle få eksempler på det, som skriften lærer os om åbenbaring fra Gud:

- Mennesket lever af hvert ord, der udgår af Guds mund (se 5 Mos 8:3; Matt 4:4; L&P 98:11).
- »Uden syner er et folk ladt i stikken« (Ordsp 29:18).
- Herren gør ikke noget uden at åbenbare sine hemmeligheder for profeterne (se Am 3:7).
- Gud giver menneskenes børn linje på linje, bud på bud (se 2 Ne 28:30; L&P 98:12).

er i dem, skal alle blive opfyldt.

38 Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og skønt himlene og jorden forgår, skal mit ord ikke forgå, men de skal alle blive opfyldt, hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.

39 For se, Herren er Gud, og anden afslægtning er hans bud.

- Hvad som helst Guds tjenere udtaler, når de tilskyndes af Helligånden, skal være Herrens røst (se L&P 68:4).

Mit ord skal ikke forgå

Profetier og velsignelser, som udtales af Herrens profeter, opfyldes ikke altid på det tidspunkt eller på den måde, som folk forventer. Tænk på nogle eksempler på profetier og velsignelser, som blev opfyldt på et uventet tidspunkt eller på en uventet måde, og skriv så i din dagbog, hvordan dette princip kan anvendes i dit liv.

Ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst

»Det er ikke en ringe ting, brødre og søstre, at have en Guds profet i vores midte. Store og vidunderlige er de velsignelser, der kommer ind i vores liv, når vi lytter til Herrens ord, som gives os gennem ham ... Når vi hører Herrens vejledning udtrykt af Kirkens præsidents ord, bør vi reagere positivt og prompte. Historien har vist, at der er tryghed, fred, fremgang og lykke ved at reagere på profetisk vejledning, sådan som Nefi i sin tid gjorde: Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befalet. (1 Ne 3:7).«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Thi I skal tage imod hans ord«, *Liahona*, juli 2001, s. 80.

Jeg undskylder mig ikke

»Når kritikere håner, når fjender nedgør, når kynikere forklejer dette værk, tænker jeg på denne vældige udtalelse fra den Almægtige. Herren undskylder ikke det, han har sagt eller gjort. Hvert et løfte vil blive holdt, hver en profeti opfyldt.«

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), »Guds orden og vilje«, *Stjernen*, aug. 1989, s. 3.

Redaktørens bemærkning: Denne side er ikke tænkt som en udtømmende forklaring af de udvalgte vers, men som et udgangspunkt for dit eget studium.

Herren satte ham på vores vej

Vi skal dele evangeliet med dem, vi kommer i kontakt med, for vi ved aldrig, hvem der er parate til at høre vores budskab.

Joni Larsen Marshall

Det var en varm solskinsdag i Shilin i Taipei i Taiwan, og min kammerat, søster Verhagen, og jeg cyklede hen for at besøge et medlem. Som sædvanlig var trafikken tæt og travl. Biler, scootere og motorcykler fyldte gaderne og kørte i alle retninger.

Jeg kørte, som jeg altid gjorde, tæt på kantstenen, så andre køretøjer kunne komme forbi. Pludselig styrtede jeg og blev kastet til jorden. Da jeg kiggede op, så jeg en mand, der blev ved med at sige, at han var ked af det. Han havde åbenbart siddet i sin parkeerede bil ved vejkanten. Da han åbnede døren for at stige ud, kørte jeg lige ind i den. Jeg havde ikke set ham, og han havde ikke set mig.

Da jeg kiggede ned på mit højre ben, så jeg, hvor jeg var blevet ramt. Der var et hak i mit ben, og det var hævet og blå. En ambulance, som havde kørt bagved os, stoppede, undersøgte mig og kørte mig direkte på hospitalet. Mit ben blev undersøgt og røntgengraferet for at se, om

det var brækket. Manden, som var involveret i ulykken, kom også hen på hospitalet for at se, om jeg var okay.

Mens vi ventede på resultatet af røntgenbilledet, talte søster Verhagen og jeg med manden, som hed Chung Wei. Han spurgte mig hele tiden, hvordan jeg havde det og undskyldte uheldet. Jeg undskyldte også og sagde, at jeg var glad for, at det kun var benet, der var kommet noget til.

Vi erfarede, at Chung Wei spillede violin på musikkonservatoriet. Da vi havde talt med ham et stykke tid, sagde vi: »Vi er ikke ude på at presse dig, men hvis du har lyst til at høre vores budskab, så kan vi aftale en tid med ældsterne.« Han tøvede lidt og sagde så ja. Vi udvekslede oplysninger og aftalte et tidspunkt, hvor han kunne mødes med ældsterne.

Så kom resultatet af røntgenbilledet. Heldigvis var mit ben ikke brækket. Det var bare forslået og så grimt ud.

Senere den uge fortalte ældste Criddle mig, at han og hans

kammerat havde mødtes med Chung Wei. Undervisningen var gået godt. Et par uger senere hørte jeg, at han havde været i kirke to gange og planlagde at blive døbt. Jeg var så glad og begejstret.

Den 27. april 2002 blev Chung Wei døbt og blev dermed det nyeste medlem af Tien Mu Menighed. Jeg kunne ikke overvære hans dåb, fordi jeg blev forflyttet, men jeg hørte, at dåben gik godt.

Senere traf jeg den missionær, ældste Packer, som havde interviewet Chung Wei inden dåben. Ældste Packer spurgte ham, hvorfor han havde lyttet til missionærerne og besluttet sig for at blive døbt. Chung Wei sagde, at søster Verhagens og min indstilling til ham havde gjort indtryk på ham. Eftersom vi havde været venlige mod ham og ikke vrede over ulykken, så vidste han, at det måtte være den sande kirke, sagde han. Senere, da han blev undervist, fornemmede han Ånden og opbyggede et vidnesbyrd.

Da han åbnede døren for at stige ud, kørte jeg lige ind i den. Jeg havde ikke set ham, og han havde ikke set mig.

Jeg er så taknemlig for, at Chung Wei var beredt. Jeg er glad for, at han fulgte Åndens tilskyndelser, blev døbt og nu har Jesu Kristi evangelium.

Jeg vidste ikke, at vor himmelske Fader ville sætte Chung Wei på min vej den dag. Jeg vidste ikke, at han var parat til at høre evangeliet. Men jeg ved, at vi altid skal være Kristi disciple

og stræbe efter at handle, som han ville handle. Vi skal dele evangeliet med dem, vi kommer i kontakt med, for vi ved aldrig, hvem der er parate til at høre vores budskab. ■

SEMINAR ELLER SPORT?

Jeg følte ikke længere, at der var balance i tingene. Jeg kunne ikke længere blive ved med at dyrke både kirke, studier og sport.

Carolina Tenorio Picado

Da jeg begyndte i gymnasiet, var jeg på skolens idrætshold. Løb var min store lidenskab – jeg havde været løber, siden jeg var ni år – og jeg trænede hårdt. Jeg deltog i træningen mindst tre aftener om ugen. Jeg fik mulighed for at repræsentere min by ved Costa Ricas landsstævne.

Ofte varede træningen til sent om aftenen. Det gjorde det ekstra udfordrende at stå tidligt op og gå til seminar, som begyndte kl. 5, men jeg blev ved med at yde det offer.

Men halvvejs gennem det skoleår, hvor jeg var 16, indså jeg, at jeg ikke lagde sjælen i seminar. Jeg deltog, men jeg var ikke så udhvilet, forberedt eller opmærksom, som jeg kunne have været. Jeg vidste også, at presset fra de sene aftener og tidlige morgentimer påvirkede min fysiske formåen, og det var ikke fair over for holdet.

Selv om jeg altid havde trivedes med at deltage i mange aktiviteter og havde været i stand til at dyrke både kirke, studier og sport indtil da, så følte jeg ikke længere, at der var balance i tingene. Jeg begyndte at spekulere

på, om jeg skulle opgive noget af det. Løb var en god og sund aktivitet, som jeg var dygtig til. Det gav mig mulighed for at anvende mine talenter og opbygge selvdisciplin. Og på skolen var der prestige i at deltage i idræt. Jeg havde gode venner på holdet, og hvis jeg stoppede, ville jeg miste de venskaber.

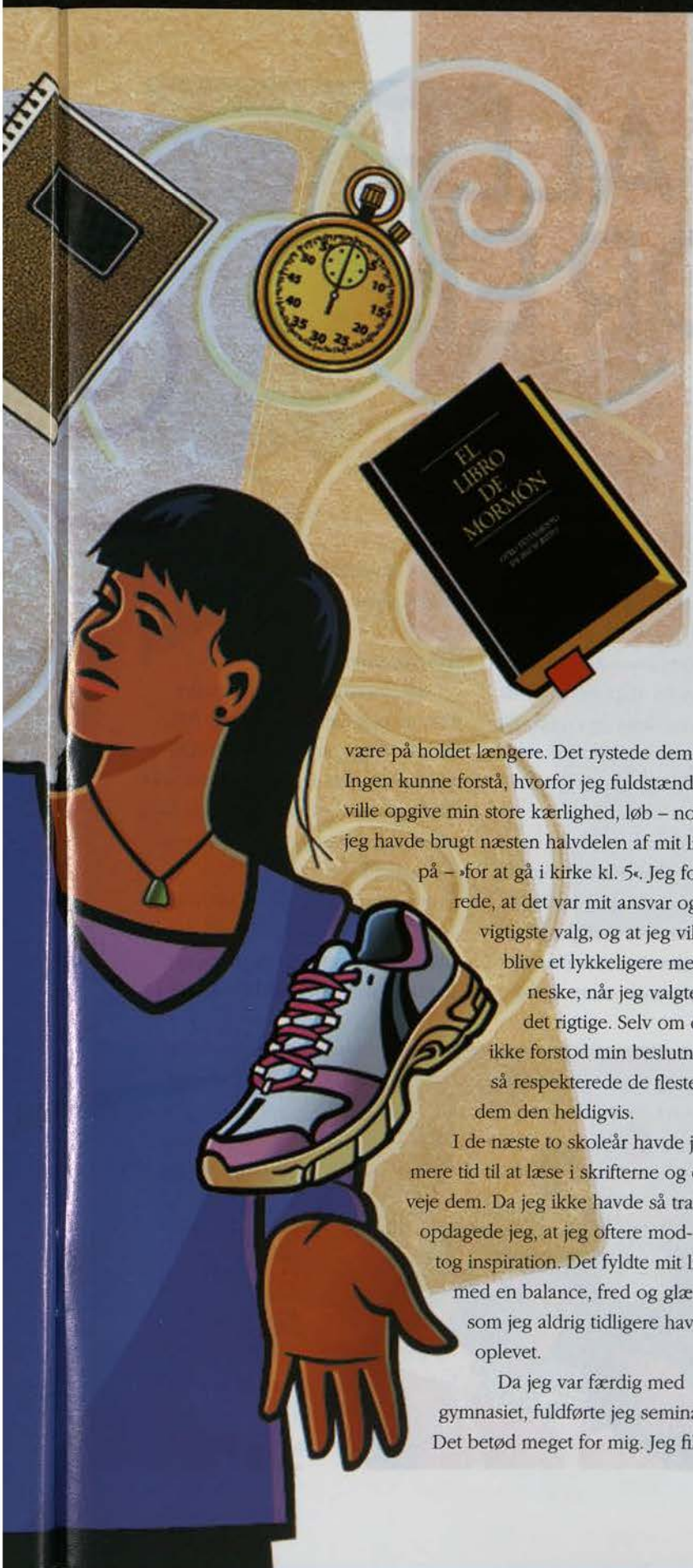
På den anden side havde jeg det mål at fuldføre seminar, og jeg vidste, at hvis jeg blev på holdet, ville jeg ikke kunne klare det.

Mens jeg overvejede min beslutning, tænkte jeg på, hvad der ville være til størst gavn for alle sider af mit liv, både under min skoletid og i resten af mit liv. Jeg tænkte på mine langsigtede mål. Jeg indså, at min indstilling til seminar havde betydning for resten af mit liv – ja, for evigheden. Jeg blev klar over, hvad jeg måtte gøre.

Da mit andet skoleår i gymnasiet var ved at være forbi, fortalte jeg min træner og mine holdkammerater, at jeg ikke kunne

ILLUSTRATION: SCOTT GREER

være på holdet længere. Det rystede dem. Ingen kunne forstå, hvorfor jeg fuldstændig ville opgive min store kærlighed, løb – noget, jeg havde brugt næsten halvdelen af mit liv

på – for at gå i kirke kl. 5. Jeg forklarede, at det var mit ansvar og mit vigtigste valg, og at jeg ville blive et lykkeligere menneske, når jeg valgte det rigtige. Selv om de ikke forstod min beslutning, så respekterede de fleste af dem den heldigvis.

I de næste to skoleår havde jeg mere tid til at læse i skrifterne og overveje dem. Da jeg ikke havde så travlt, opdagede jeg, at jeg oftere modtog inspiration. Det fyldte mit liv med en balance, fred og glæde, som jeg aldrig tidligere havde oplevet.

Da jeg var færdig med gymnasiet, fuldførte jeg seminar. Det betød meget for mig. Jeg fik en

kærlighed til skrifterne og de beretninger og lektier, de indeholder. Jeg lærte selvdisciplin ved at stå tidligt op, og jeg blev velsignet med gode venskaber, der blev styrket af de tidlige morgentimer, som vi tilbragte sammen hver dag. Men det vigtigste var, at seminar lærte mig altid at sætte Herren først.

Det mønster har velsignet mit liv, også nu hvor jeg læser på universitetet. Mine lektioner er mere krævende, end de var i gymnasiet. Jeg har flere ansvar i Kirken. Men fordi jeg har udviklet den vane at sætte Herren først, er det blevet lettere at sætte de rette prioriteter, og jeg håber, at jeg kan bevare det mønster hele livet. ■

SÆT PRIORITETER

Når vi vælger at bruge tid ... bør vi være forsigtige med ikke at bruge al den tid, vi har til rådighed, med det, som kun er godt, og ikke have tid til det, der er bedre eller bedst.»

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »God, bedre, bedst«, *Liahona*, nov. 2007, s. 105.

EN FOR ALLE, ALLE FOR EN

De unge i Frankfurt Stav ved, hvordan de skal holde sammen og, om nødvendigt, stå på egne ben.

David A. Edwards

Kirkens Tidsskrifter

Da Charlotte Baumann rejste sig for at bære vidnesbyrd ved afslutningen af ungdomskonferencen i Frankfurts Stav, fortalte hun om en oplevelse, som mange af de andre unge kunne nikke genkendende til.

»I min biologiklasse talte vi om spiritus og dens indvirkning på kroppen,« sagde hun. »Jeg bemærkede, at spiritus er en gift, og at folk kun drikker det, fordi de synes, at det er sjovt. Det kunne de andre i klassen ikke forstå, så jeg forklarede min holdning, og det fik dem til at spørge, hvorfor jeg mente det. En af drengene spurgte, om jeg så på det ligesom mormonerne, og så svarede jeg: »Ja, jeg er mormon.« Til at begynde med troede han ikke på det, og det syntes jeg var ret sjovt.«

Charlotte: »Jeg kom pludselig i tanker om, at jeg havde ... Til styrke for de unge med, så jeg delte den ud og fik folk til at læse den.«

Spørgsmålene fortsatte, selv ude på gangen efter timen, og da slog en tanke ned i Charlotte. »Jeg kom pludselig i tanker om, at jeg havde den forkortede udgave af *Til styrke for de unge* med, så jeg delte den ud og fik dem til at læse den. Jeg tror, at nogle af dem forstod mig, og måske vil det påvirke nogle af dem.«

Ligesom Charlotte ser andre unge i Frankfurt Stav altid frem til ungdomskonferencerne og andre aktiviteter, der giver dem mulighed for at udveksle oplevelser som den. Her kan de være sammen, mere sig og

styrke hinanden åndeligt, fordi de står meget alene resten af tiden.

Stå sammen

Ved ungdomskonferencen, der blev afholdt nær templet i Frankfurt, var alle enige om, at konferencens højdepunkt var det åndelige løft, som de fik gennem evangelisk undervisning, tempelbesøg og udveksling af vidnesbyrd.

Benjamin Uhlig mener, at de unge har brug for at stå sammen på den måde. »Vi har et fællesskab, og vi kæmper sammen i en tid, som ser

meget slem ud. Vi går i skole, og vi hales i alle retninger. Der er skadelige påvirkninger overalt. Men de unge er vores støtte. Her kæmper vi unge sammen for Herrens værk, og det synes jeg er meget smukt.»

Når Ida Uhlig tænker på sine venner i Kirken, tænker hun også på templet. Hendes menighed ligger ikke langt fra templet, så de udfører regelmæssigt dåb for de døde. »Jeg mener, at når man vælger venner, skal man vælge rigtige venner, som også er et eksempel for en. Venner tager

med en i templet, så man sammen kan have åndelige oplevelser.»

»Det er altid dejligt at udføre dåb for de døde,« siger Michael Fiedler, »selvfølgelig fordi man hjælper alle de

Michael: »Templet er altid ungdomskonferencens højdepunkt, fordi alt peger frem mod det.«

Benjamin: »Her kæmper vi unge sammen for Herrens værk, og det synes jeg er meget smukt.«

Ida: »Jeg mener, at når man vælger venner, skal man vælge rigtige venner, som også er et eksempel for en. Venner tager med en i templet, så man sammen kan have åndelige oplevelser.«

mennesker. Templet er altid ungdomskonferencens højdepunkt, fordi alt peger frem mod det.»

Stå alene

Den styrke, som disse unge modtager fra hinanden, styrker deres vidnesbyrd om evangeliet, der næsten dagligt sættes på prøve i skolen og andre steder. Det er normalt for dem at skulle forsvare Kirkens standarder.

»Jeg er det eneste medlem af Kirken i min klasse,« siger Jonatan Fingerle. »Så overalt, hvor jeg kommer, er jeg bare »Mormonen«. Jeg fik lov til at tale om det og bære mit vidnesbyrd i timen, foran hele etikklassen, hvor absolut ingen tror på noget evangelium. Det dejlige ved det var, at bagefter, selv i frikvarteret, kom personer hen til mig og stillede spørgsmål, og jeg kunne virkelig vise det vidnesbyrd, som jeg har.«

Til tider kan det være en ensom oplevelse at skulle efterleve Kirkens standarder. Vincent Newsome må ofte stå alene med sin efterlevelse af kyskhedsloven. »Mine venner fra skolen synes, at det er underligt, at jeg holder mig kysk, for det er ikke en del

Jonatan: »Jeg er det eneste medlem af Kirken i min klasse. Så overalt, hvor jeg kommer, er jeg bare »Mormonen«. Jeg fik lov til at tale om det og bære mit vidnesbyrd i timen, foran hele etikklassen, hvor absolut ingen tror på noget evangelium.«

af deres tilværelse, og meget tidligt i livet hører de også noget andet fra deres forældre. Nogle mødre tager simpelthen deres piger med til gynækolog, når de bliver 14, så de kan få en recept på p-piller.»

Men Vincent kender den kraft, som ligger i at efterleve Herrens befalinger. »Det gør mig stærkere at efterleve kyskhedsloven. Man kunne jo bare give efter, men det nytter slet ikke noget, for hvis man gav efter og opførte sig, som folk normalt gør ude i verden, så fulgte man jo bare med strømmen, uden at tænke over, hvad man gjorde. Jeg ved, at det er bedst at

Vincent: »Mine venner fra skolen synes, at det er underligt, at jeg holder mig kysk, for det er ikke en del af deres tilværelse, og meget tidligt i livet hører de også noget andet fra deres forældre.«

holde sig kysk, for ellers går man bare helt ned.«

Når man står fast på Kirkens standarder, kan man til tider vende modstandere til forbundsfæller. Da Carina Schultes begyndte i skolen, blev hun kanøflet og nedgjort af andre. »De kunne bare ikke acceptere, at jeg havde min religion, mine standarder, at jeg ikke røg og ikke drak spiritus. Til at begynde med kunne de slet ikke have det, men efter fire år havde de heldigvis accepteret det, så de syntes, at det var sejt og støttede mig og fik andre til at lade mig være i fred.«

Find styrke

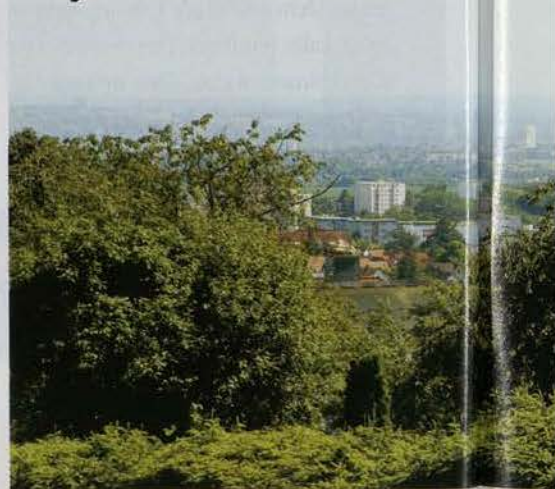
Vi kan opnå styrke på mange forskellige måder. Benjamin Rumbach finder styrke i sit yndlingsskriftsted, 1 Ne 3:7. »Det viser bare Nefis beslutsomhed og det mod, som han var villig til at udvise for evangeliet. Det er en hjælp, når jeg har brug for styrke til at adlyde befalingerne og modstå fristelse bedre. Jeg ved, at jeg kan holde alle budene, hvis jeg virkelig vil.«

Charlotte Baumann finder styrke i form af et *Til styrke for de unge*-kort, som hun har i pungen: »Nogle gange

ved man ikke, hvordan man skal forklare tingene, men der står noget i kortene om alle de emner, som er relevante for unge. Og det er en stor hjælp. Jeg ved med sikkerhed, at det er vigtigt, at jeg altid står fast ved mine principper, selv om andre synes, at det er sært eller ikke forstår det, for det gør mig stærkere.«

Den styrke, som Ida Uhlig føler ved ungdomskonferencer og i templet, opbygger hende. »Jeg fornemmer ofte Helligånden. Her ved ungdomskonferencen er Ånden med os, og man kan fornemme den i templet. Jeg er taknemlig for Jesus, og jeg glæder

Udsigt fra Friedrichsdorf nær Frankfurt.

Carina: »Jeg har erfaret, at selv når man er omgivet af fristelser, må man bare ikke give op.«

mig til at være sammen med ham igen,« siger hun.

Det er trofasthed og bøn, som har gjort Carina Schultes stærk: »Jeg har erfaret, at selv når man er omgivet af fristelser, må man bare ikke give op. Man skal være trofast og holde fast ved Guds ord, så man ikke falder. I L&P 88:126 står der, at vi altid skal bede. Når vi har problemer eller har brug for hjælp, modtager vi et svar.«

Hvad enten de unge i Frankfurt Stav står sammen eller alene, så henter de styrke i Jesu Kristi evangelium. Og denne styrke vil være til gavn for dem resten af deres liv. ■

FORBEREDELSE TIL EN MISSION

De unge mænd i Frankfurt tænker på deres kommende mission og på, hvordan de skal forberede sig til den. Pasquele Picket siger: »Jeg skal på mission, når jeg er færdig med min uddannelse. Man ved ikke, hvor man bliver sendt hen, til hvilket land, men det at henvende sig til andre mennesker for at se, om de er interesseret i Kirken, er noget, jeg skal berede mig på. Det vigtigste for mig er bøn og tro.«

Pasquele

Benjamin Rumbach forbereder sig også på flere forskellige måder: »Når mine klassekammerater nogle gange har et spørgsmål, så ved de, at jeg er medlem af Kirken. Jeg bærer ikke altid vidnesbyrd direkte, men nogle gange gør jeg. Jeg har også haft lidt erfaring med gadekontakt sammen med missionærerne. Det kunne jeg godt lide.«

Han siger, at den åndelige forberedelse er den vigtigste. »Man skal have et stærkt vidnesbyrd og bære vidnesbyrd og udvikle glæden ved evangeliet, så man kan vise den til andre, for så siger de: »Han er lykkelig. Jeg vil være ligesom ham. Han har noget.«

Benjamin R.

Benjamins egen forberedelse har givet ham nogle erfaringer, som er relevante for missioneringen. Han mindes: »Da jeg sad i toget på vej hjem, faldt jeg i snak med en medpassager. Da jeg fortalte hende om evangeliet, kom jeg til at tænke på skriftstedet i JS-H 1:15-24 og brugte det til at forklare hende, hvordan Kirken blev genoprettet. Mens jeg læste det for hende, fik jeg tårer i øjnene, og jeg følte, at jeg talte om noget meget specielt. Jeg tror også, at hun kunne føle det, og vi ville begge to helt sikkert tale mere om det senere. Det var i hvert fald en oplevelse, som styrkede mit vidnesbyrd, især om genoprettelsen.«

Benjamin fik hjælp til at forklare en anden om genoprettelsen, da han læste om det første syn i JS-H 1:15-24.

JEG SÅ ET lys. AF ION MCNAUGHTON

Sarah Cutler
og Ryan Johnson
Bygger på en virkelig begivenhed

Vi er alle sko

»For Gud Herren giver lys, så man forstår; for han taler til mennesker på deres sprog, så de forstår« (2 Ne 31:3).

Børnene i Ryans nye nabolag kom fra hele verden: Australien, Canada, Egypten, England, Indien, Kuwait, Mexico, Saudi-Arabien, Skotland, USA og Vietnam.

Ryan var forbløffet over at møde mennesker fra så mange forskellige steder, men han bemærkede, at nogle gange legede børnene i parken kun

med de børn, der talte samme sprog som de selv. Ryan kunne ikke forstå, hvorfor alle ikke bare legede sammen, uanset hvor de kom fra, eller hvilket sprog de talte. Nogle gange var børnene fra et land ondskabsfulde mod børnene fra et andet land. Det gjorde Ryan ked af det.

Ryan spekulerede over, hvad han kunne gøre, men det var svært at finde på noget. Han kunne jo ikke bare sige, at de alle skulle være venner – fordi de talte forskellige sprog, ville de jo ikke kunne forstå ham.

En dag var Ryans familie ude at spadsere. Nogle af de drenge, der havde været ondskabsfulde, løb udenfor. En af dem stod med en

fodbold. Ryan elskede også at spille fodbold. Ryan tog mod til sig og gik hen til drengene. Han kendte et par ord på deres sprog, og de kendte nogle få ord på hans. Ryan og drengene begyndte at smile og le, mens de forsøgte sig med hinandens sprog. Så pegede Ryan på deres fodbold. »Vil I spille fodbold med mig?« spurgte han i håb om, at de ville kunne forstå ham. Han smilede meget bredt.

Drengene så på ham, og så kiggede de på hinanden. De talte sammen et øjeblik, men Ryan kunne ikke forstå ordene. Så kiggede de på Ryan igen og nikkede. Ryan smilede, og så løb de over i den nærliggende park. Ryan vinkede

ad sine venner, som talte engelsk, og lidt genert kom de nærmere. En dreng lagde bolden på jorden, og så begyndte kampen.

Lidt senere holdt Ryan en kort pause for at løbe hjem og få en slurk vand.

»Hvordan går det derude?« spurgte mor.

»Fint!« sagde Ryan. »Ser du, mor, vi er jo alle sko!«

»Sko?« spurgte mor.

»Ja. Vi er forskellige, men vi har alle sammen sko på – og det er det eneste, der skal til for at kunne spille.«

»Godt set,« sagde mor. »I er alle sammen vor himmelske Faders børn,

og I har mere til fælles, end I tror.«

Ryan vinkede, mens han løb ud af døren igen for at lege med sine nye venner.

Vi har brug for at udrette venskabet hånd. Vi har brug for at være venligere.«

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995), »En ypperligere vej«, *Stjernen*, juli 1992, s. 59.

Fra den dag af gik alle kvartets børn over i parken hver torsdag for at spille bold sammen. Det betød ikke noget, hvilket sprog de talte, eller hvor de kom fra – de var alle sammen sko, og det var godt nok. ■

EN 10-ÅRIG LÆRER

»Jeg vil gøre jer til et redskab i mine hænder til frelse for mange sjæle« (Alma 17:11).

Chance småhoppede ind ad døren til sin tantes hjem efter en lang køretur. Han og hans mor og hans yngre brødre havde glædet sig til at besøge hende. »Davs, tante Barbie!« udbrød Chance, mens han krammede sin tante. »Har du nogle farver og en saks?«

Tante Barbie smilede og fik anbragt Chance ved køkkenbordet med de ønskede ting.

Mens tante Barbie lavede mad, kiggede hun hen på Chances projekt. »Hvad er det, du tegner, Chance?« spurgte hun.

»Jeg farvelægger et billede, jeg fik i Primary,« sagde Chance. Han farvelagde omhyggeligt de sort-hvide figurer med stærke farver. »Kan vi holde familieaften, når vi har spist?« spurgte Chance. »Jeg har en lektion, jeg gerne vil holde.«

»Det kunne da være hyggeligt,« sagde tante Barbie. »Tak, Chance!«

Efter middagen inviterede tante Barbie sin bofælle til at være med til familieaften. Bofællen var ikke medlem af Kirken, og hun var nysgerrig efter at vide, hvad det var for en familiesammenkomst.

Chance begyndte sin lektion med

at spørge: »Hvor kommer vi fra?« Så holdt han det billede af åndeverdenen, som han havde farvelagt, frem. Han stillede flere spørgsmål og viste farverige tegninger af vor himmelske Faders plan. Til sidst spurgte Chance: »Er der nogen, som ved, hvad den plan hedder?«

Tante Barbies bofælle sagde: »Det gør jeg ikke. Hvad hedder den?«

»Det er frelsesplanen,« sagde Chance smilende. »Takket være den kan vi leve sammen med vores familie altid.«

Efter lektionen trak tante Barbie Chance til side. »Du har lige hjulpet min bofælle med at forstå vor himmelske Faders plan, Chance. Mange tak,« sagde hun.

Chance var tavs et øjeblik. Så spurgte han: »Hvorfor har jeg det underligt indvendigt? Jeg føler mig varm og glad.«

»Det er Helligånden, der vidner for dig, at det, du har sagt, er sandt,« sagde tante Barbie. »Jeg er sikker på, at vor himmelske Fader er rigtig tilfreds med dig.«

Chance ansigt lyste op i et smil. Han var glad for, at han kunne fortælle nogen om vor himmelske Faders plan for lykke. ■

Frelsesplanen

I historien »En 10-årig lærer« fortalte Chance om frelsesplanen. Se på billederne på denne side og tegn så dine egne tegninger på et andet stykke papir. Klip dine tegninger ud, slå skriftstederne op og fortæl så et familiemedlem eller en ven om frelsesplanen. Eller spørg dine forældre, om du må fortælle om det til familieaften.

Hvad er frelsesplanen?

Inden vi blev født, boede vi hos vor himmelske Fader som hans åndelige børn. Vi anerkendte hans plan, så vi kunne blive født her på Jorden, få en krop og blive prøvet. Vor himmelske Fader ville sende sin Søn, vores Frelser Jesus Kristus, som skulle overvinde døden og sone for vore synder. Når vi trofast følger vor himmelske Faders plan, kan vi vende tilbage til ham. (Se Abraham 3:23-28).

Hvor kom jeg fra?

Vi boede hos vores himmelske forældre i vores førjordiske liv. Desværre var der en tredjedel af vor himmelske Faders børn, som ikke godkendte planen. De valgte at følge Satan, som dengang var kendt som Lucifer. Lucifer ønskede ikke, at vi skulle kunne træffe vore egne valg. Der udbrød en krig om ideer i himlen, og Lucifer og hans tilhængere blev kastet ud. Du er her på jorden, fordi du valgt vor himmelske Faders plan. (Se Åb 12:7-9).

Førdisk tilværelse

L&P 138:55-56

Livet på jorden

L&P 59:23

Åndeverdenen

L&P 138:5-15

Hvorfor er jeg her?

Når vi kommer ned på jorden, får vi en krop, bor hos en familie og oplever glæde, når vi følger vor himmelske Faders plan for os. Mens vi er her, skal vi modtage de ordinancer, som hjælper os med at vende tilbage til vor himmelske Fader: dåb, bekræftelse, præstedømmeordinancer for unge mænd og templets ordinancer, deriblandt celestiale ægteskab. Helligånden vejleder os til at gøre det rette, mens vi er væk fra vores himmelske hjem. (Se 2 Ne 32:5).

Hvor kommer jeg hen, når jeg dør?

Når din krop dør, lever din ånd videre, og den går over i åndeverdenen. Åndeverdenen er et vidunderligt sted, hvor du bliver genforenet med familiemedlemmer, som også er døde. Profeten Alma beskrev åndeverdenen som

en »tilstand af hvile, en tilstand af fred« for de retfærdige (Alma 40:12).

Takket være Jesu Kristi forsoning skal alle mennesker opstå. Opstandelsen består i, at din krop og din ånd genforenes. Efter en periode med fred, som kaldes Tusindårsriget, dømmer Herren alle mennesker, og de fleste mennesker kommer i et af de tre herlighedsrige: Det telestiale, det terrestriale eller det celestiale rige. Ugudelige mennesker, som har kæmpet mod Jesus

Kristus og fornægtet Helligånden, bliver sendt til et sted, der kaldes det yderste mørke (se 2 Ne 9:15; Alma 40:11-12). ■

Opstandelse

L&P 88:14-17

Den endelige dom

2 Ne 9:15-17

Det telestiale rige

L&P 76:98-102

Det terrestriale rige

L&P 76:77-79

Det celestiale rige

L&P 76:50-53

ILLUSTRATIONER: STEVE KROBY

Knyt vore hjerter sammen

Herrens profeter har altid opfordret til enighed.

Jeg blev indbudt til at knæle og bede aftenbøn sammen med en familie, da jeg var gæst i deres hjem. Det mindste barn blev bedt om at bede. Han bad for hvert eneste medlem af familien, ved navn. Jeg åbnede mine øjne for et kort øjeblik at se på de andre børns og forældrenes ansigter. Jeg kunne se, at de støttede den lille drengs bøn med deres tro og deres hjerte.

Enighedens mirakel skænkes os, når vi beder om det og gør en indsats for det. Vore hjerter knyttes sammen i enighed.

I Mosija kan vi læse følgende: »Og han befalede dem, at der ikke skulle være nogen strid, den ene med den anden, men at de skulle se fremad med ét blik, idet de havde én tro og én dåb og havde deres hjerter knyttet sammen

i enighed og i kærlighed, den ene til den anden« (Mosi 18:21).

Der er mere der samler, end adskiller Guds børn. Tal godt om hinanden. I kan måske huske, at jeres mor sagde – det gjorde min i hvert fald – »Hvis du ikke kan sige noget pænt om et menneske, så lad være med at sige noget.« Jeg kan love jer en følelse af fred og glæde, når I taler pænt om andre.

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i
Det Første
Præsidentskab

Jeg bærer jer mit højtidelige vidnesbyrd om, at Gud Faderen lever. Han hører og besvarer vore bønner. Frelseren Jesus Kristus lever og skænker os sin barmhjertighed. Dette er hans sande kirke. Præsident Thomas S. Monson er vores levende Guds profet i dag. Hvis vi står sammen om at opretholde ham af hele vores hjerte, med villig lydighed, kan vi bevæge os fremad med kraft til at nå hen, hvor Gud ønsker, at vi skal være, og blive, som han ønsker, at vi skal være. ■

Fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 2008.

FAMILIELABYRINT

Familien i labyrinten vil gerne være sammen. Find vej, så alle familiens medlemmer kan nå den samme sti. Tegn så en tegning af din familie inde i huset.

ESUS KRISTUS
...da Son, og
...miraklerne Gud

ILLUSTRATION: MATTHEW REEB; ILLUSTRATION: AMALONE

JESUS KRISTUS

er Guds Søn, og han er
miraklernes Gud

Sandra Tanner og
Cristina Franco

Mange kunstnere bruger både deres kundskab og tro på Jesus Kristus og deres evner og fantasi til at skabe tegninger af ham. Deres tegninger kan styrke vores tro og få vores forståelse af Jesus til at vokse. Når vi læser i skrifterne, kan vi, som kunstnerne gør, bruge vores fantasi til at forstå, hvad Jesus lærer os.

I Det Nye Testamente finder du historier om de mirakler, som Jesus udførte, mens han levede på jorden. Et af dem findes i Mark 4:35-39. Læs historien; og forestil dig så bagefter, at du sad i båden sammen med Jesus og hans disciple på Genezaret Sø. Forestil dig en voldsom storm. Skibet gynger fra side til side, blæsten hyler, og vandet sprøjter op omkring jer. Forestil dig, hvad du ville tænke og føle. Forestil dig nu, at du ser disciplene vække Jesus. Tænk over, hvordan Herrens røst lød, da han rejste sig og sagde: »Ti

stille, hold inde.« Forestil dig, hvordan havet så ud, da vinden holdt op med at blæse, og hvor forbløffede disciplene var, da vinden og havet adlød Jesus.

Hvordan giver det dig mere tro på Jesus Kristus at læse og overveje denne historie?

Vi kan også være kunstnere og vise vores tro og forståelse af Jesus ved at tegne tegninger af de mirakler, som han udførte, og ved at bruge vores tegninger til at fortælle andre om det, vi har lært.

Skriftstedsdagbog august 2010

Læs 2 Ne 27:23.

Bed til vor himmelske Fader for at få at vide, at Jesus Kristus er »miraklernes Gud«.

Lær 2 Ne 27:23 udenad.

Vælg en af disse aktiviteter eller find selv på en:

- Hjælp en anden med at lære 2 Ne 27:23 udenad.
- Tænk på en historie

om et andet af Jesu mirakler.

Forestil dig, hvordan det må have været, og tegn så et billede af, hvad der skete. Fortæl historien og fremvis dine billeder ved en familieaften.

- Bær dit vidnesbyrd om Jesus Kristus ved at lære denne måneds skriftsted udenad og fremsige det for en anden.
- Illustrationerne på side 63 viser, hvordan en kunstner forestillede sig det mirakel, hvor Jesus stilnede stormen. Klip billederne ud og klæb dem fast på karton. Brug billederne til at fortælle historien ved en familieaften eller til en ven.

Hvordan hjælper det, du har gjort, dig til at forstå 2 Ne 27:23?

Skriv i din dagbog om det, du har gjort. ■

FRANSISILLUSTRATION, CHRIS O'CONNOR, ILLUSTRATIONER, RALPH MANNIN

Dronning Ester redder Jahves folk

Diane L. Mangum

DET GAMLE TESTAMENTES GUD

Gud, vor himmelske Fader, er Fader til vores ånd. Han elsker os og våger altid over os. Vi tilbeder og beder til ham.

Jahve er et andet navn for Jesus Kristus.

Han er vor himmelske Faders ældste søn.

Vor himmelske Fader bad ham om at skabe verden og hjælpe folk med at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed. Når Jahve taler til sit folk,

siger han det, som vor himmelske Fader ønsker, at han skal sige.

I Det Gamle Testamente omtales Jahve som regel som »Herren«. Da han var blevet født i Betlehem, blev han kendt som Jesus Kristus.

Beretningen om Ester findes i Ester 2-9.

Ester trådte nervøst ind i det store palads i Susa. Der hang smukke bannere ned fra de høje søjler. Marmorgulvene var røde, blå, sorte og hvide. Selv drikkebægrene var fremstillet af guld. Så fik hun øje på kongen, der sad på sin store trone.

Kong Ahasverus herskede over hele Persien. Han havde befalet, at de smukkeste jomfruer i riget skulle føres til hans palads, så han kunne vælge en ny dronning. Ester var en af de smukke jomfruer.

Ester var blevet opdraget af sin fætter, Mordokaj, fordi hendes forældre var døde. Mordokaj sagde til Ester, at hun ikke skulle fortælle nogen i paladset, at hun var jøde. Jøderne troede på Jahve, men det gjorde kongen ikke.

Da kong Ahasverus så Ester, valgte han hende frem for alle de andre unge jomfruer.

Han gjorde hende til sin nye dronning. Nu kunne Ester gå i fint tøj og bære en kongelig krone. Men hun kunne hverken vende hjem eller tilbede Gud offentligt.

Hver dag kom Mordokaj hen til paladsets port for at høre, om Ester havde det godt. En dag fik Haman, kongens øverste stormand, øje på ham. Haman forlangte, at Mordokaj skulle kaste sig på knæ for ham. Men det ville Mordokaj ikke. Han knælede kun for Gud.

Haman blev rasende. Han fortalte kongen, at jøderne ikke ville adlyde loven, og at de derfor skulle slås ihjel. Kongen udstedte en befaling om, at alle jøder i riget skulle slås ihjel.

Da dronning Ester hørte om den frygtelige befaling, sendte hun besked til Mordokaj. Hvad skulle de gøre?

Mordokaj sagde, at Ester skulle tale med kongen for at redde det jødiske folk. Han

HJÆLP TIL FORÆLDRE:

Det Gamle Testamente Visuel Ressource dvd'erne rummer over 300 multimedieressourcer til undervisning i Det Gamle Testamente. Dette sæt med tre dvd'er (katalognr. 00492 110) indeholder musik, diagrammer, citater fra kirkeledere og *Historier fra Det Gamle Testamente* for børn. Den fås nu på engelsk, portugisisk og spansk hos Distributionen.

sagde, at Ester havde en særlig mission at udføre. Måske var hun blevet valgt til dronning for at kunne redde de mennesker, som troede på Jahve.

Ester var bange. Enhver, som uopfordret opsøgte kongen, kunne blive slået ihjel – selv dronningen. Ester tog mod til sig og udviste tro. Hun sagde til Mordokaj, at han skulle bede jøderne om at faste med hende i tre dage.

Efter de tre dage iførte Ester sig sin kongelige dragt og gik

hen til tronsalens dør. Kong Ahasverus så hende og bad hende træde nærmere og tale til ham. Ester indbød kongen og hans stormand Haman til et festmåltid.

Ved festmåltidet fortalte Ester kongen, hvordan Haman planlagde at slå jøderne ihjel. Hun sagde, at hun også var jøde. Kong Ahasverus blev meget vred. Han kunne ikke tilbagekalde befalingen, men

han sendte hurtigt ryttere ud på muldyr og kameler med en ny befaling. Der stod, at jøderne måtte forsvare sig mod enhver, som ville slå dem ihjel. Det reddede mange jøders liv.

Overalt i landet fejrede det jødiske folk dronning Esters mod ved en fest, som kaldtes Purim. ■

»Vær frimodig« (Matt 9:22).

Et kram til Jennifer

Jennifer Ricks

Bygger på en virkelig begivenhed

Jennifer lukkede døren til sit værelse og smed sig på sengen. Hun tørrede de varme, våde tårer væk fra kinderne og prøvede at dæmpe sin hulken.

Hun havde lige været oppe at skændes med sin storebror og store-søster. Mor og far var taget i supermarkedet, og det syntes, som om de aldrig ville komme tilbage.

Jennifer havde det elendigt. Selv om hun prøvede at få læben til at holde op med at dirre, følte hun sig meget ked af det. »Hvis bare far og mor var hjemme, så var det hele meget bedre,« tænkte hun.

Så kom Jennifer i tanker om noget, hun havde lært om bøn i Primary. »Man kan altid bede,« havde primarylæreren sagt. »Man kan bede, når man er glad, og når man er ked af det.«

Jennifer knælede ved

siden af sin seng. Hun trak dynen hen over sit hoved, så hun ikke ville blive forstyrret, hvis nogen åbnede døren. Hun tørrede igen tårerne væk og begyndte at bede.

»Kære himmelske Fader,« sagde hun, »vil du tilgive mig, at jeg skændtes med mine søskende i dag. Og vil du ikke nok hjælpe mig med at få det bedre. I Jesu Kristi navn. Amen.«

V or himmelske Fader besvarer alle oprigtige bønner.«

Biskop Keith B. McMullin, andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd, »Gud elsker og hjælper alle sine børn«, *Liahona*, nov. 2008, s. 76.

Nu var Jennifer ikke længere ved at græde. Langsomt forvandlede de sårede følelser sig til en varm, fredfyldt følelse. Hun følte sig så godt tilpas og så elsket, som hvis nogen gav hende et kram.

Da hendes forældre senere kom hjem, havde Jennifer sagt undskyld og legede igen med sin bror og sin søster. Da mor trådte ind ad døren, løb Jennifer hen og gav hende et velkomstkram. Et kram fra mor føltes dejligt, men Jennifer havde lært, at selv når mor ikke var hjemme, kunne hun fornemme sin himmelske Faders trøstende kærlighed. ■

Vores side

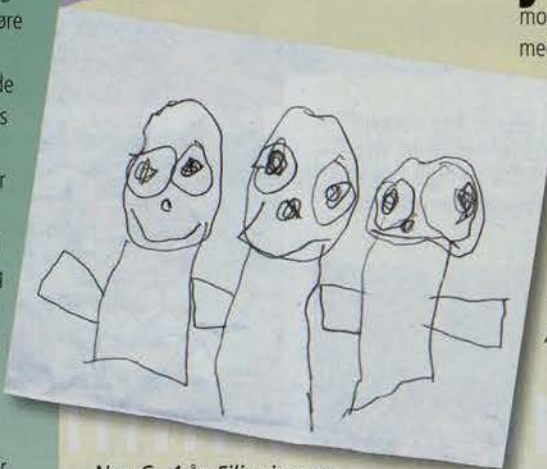

Alma F, 11 år, Costa Rica

En søndag efter kirke sad min mor, mine brødre og jeg i bilen og var klar til at køre hjem. Men vi kunne ikke finde bilnøglen. Vores

far havde lagt alle taskerne i bilen og var gået hjem med min lillesøster i klapvognen. Vi ledte overalt efter nøglen, men kunne ikke finde den. I Primary og til familieaften havde jeg lært, at vi altid skal bede, når vi har brug for hjælp. Jeg fortalte min mor, at vi skulle bede, så vor himmelske Fader kunne hjælpe os. Min mor blev meget glad, og så bad vi sammen. Pludselig kom vores bedstemor kørende og gav os nøglen. Vores far havde ved et uheld taget nøglen med og havde nu sendt den tilbage med bedstemor. Jeg ved, at vor himmelske Fader hjalp os ved at sende vores bedstemor. Han hjælper os altid, nogle gange ved hjælp af andre mennesker.
Samuel K., 5 år, Tyskland

Neo C., 4 år, Filippinerne

Hvis du gerne vil indsende en tegning, et foto, en oplevelse, et vidnesbyrd eller et brev til Vores side, så send en e-mail til liahona@ldschurch.org. Skriv »Our Page« i emnelinjen.

Alle bidrag **skal** indeholde barnets

Præsident Monson bad børnene om at hjælpe nogen, som havde brug for hjælp. Min mor har syv børn, og jeg hjælper hende med at rydde op i

køkkenet hver morgen, og det gør hende glad. Jeg bliver glad, og jeg kan mærke, at hun bliver glad, når jeg hjælper hende. Jeg tror, at præsident Monson ville være glad, og det ville Jesus også, fordi jeg hjælper min mor og adlyder mine forældre.

Mylena L., 11 år, São Paulo i Brasilien

Jeg ved, at Joseph Smith oversatte Mormons Bog. Jeg holder meget af de historier

om Jesus, som jeg læser i skrifterne.

Jeg ved, at Jesus elsker mig og alle

små børn meget. Jeg vil gerne lære mere om Jesus i Primary. Jeg er glad for at gå i kirke med min familie hver søndag. Jeg elsker min familie.

Adrial T., 5 år, Malaysia

fulde navn, køn og alder, forældrenes navne, menighed eller gren og stav samt forældrens skriftlige tilladelse (e-mail er godt nok) til at trykke barnets foto og bidrag. Indlæg kan blive redigeret af hensyn til længde eller klarhed.

Nye venner, gamle venner

Jane McBride Choate

Bygger på en virkelig begivenhed

1. Det var søndag morgen, og Lissa var nervøs. Grænserne for hendes menighed var lavet om. Det betød, at hun skulle hen i en ny menighed i dag. Far og mor kunne se, at Lissa var bekymret.

»En ven viser kærlighed til hver en tid« (Ordsp 17:17).

4. Efter klassen stod Lissas forældre og hendes lillebror og ventede på hende ude i forhallen.

Mor, tror du også, at jeg kan invitere de nye børn hjem til min fødselsdag?

Det er en god idé.

5. Den uge skrev Lissa og mor indbydelser til børnene i deres gamle menighed og børnene i deres nye menighed.

6. Da det blev Lissas fødselsdag, kom alle børnene. De legede den leg, hun havde leget i Primary, så alle kunne lære de andres navne.

7.

Har I haft det sjovt?

Ja! Nu har jeg gamle venner og nye venner!

Ester bønfaller kongen

»Da kongen nu så dronning Ester stå ude i gården, fandt hun nåde for hans øjne. Kongen rakte sit guldscpter, som han havde i hånden, ud mod Ester« (Ester 5:2).

Vores pligt som forældre over for Gud og den opvoksende slægt

.....

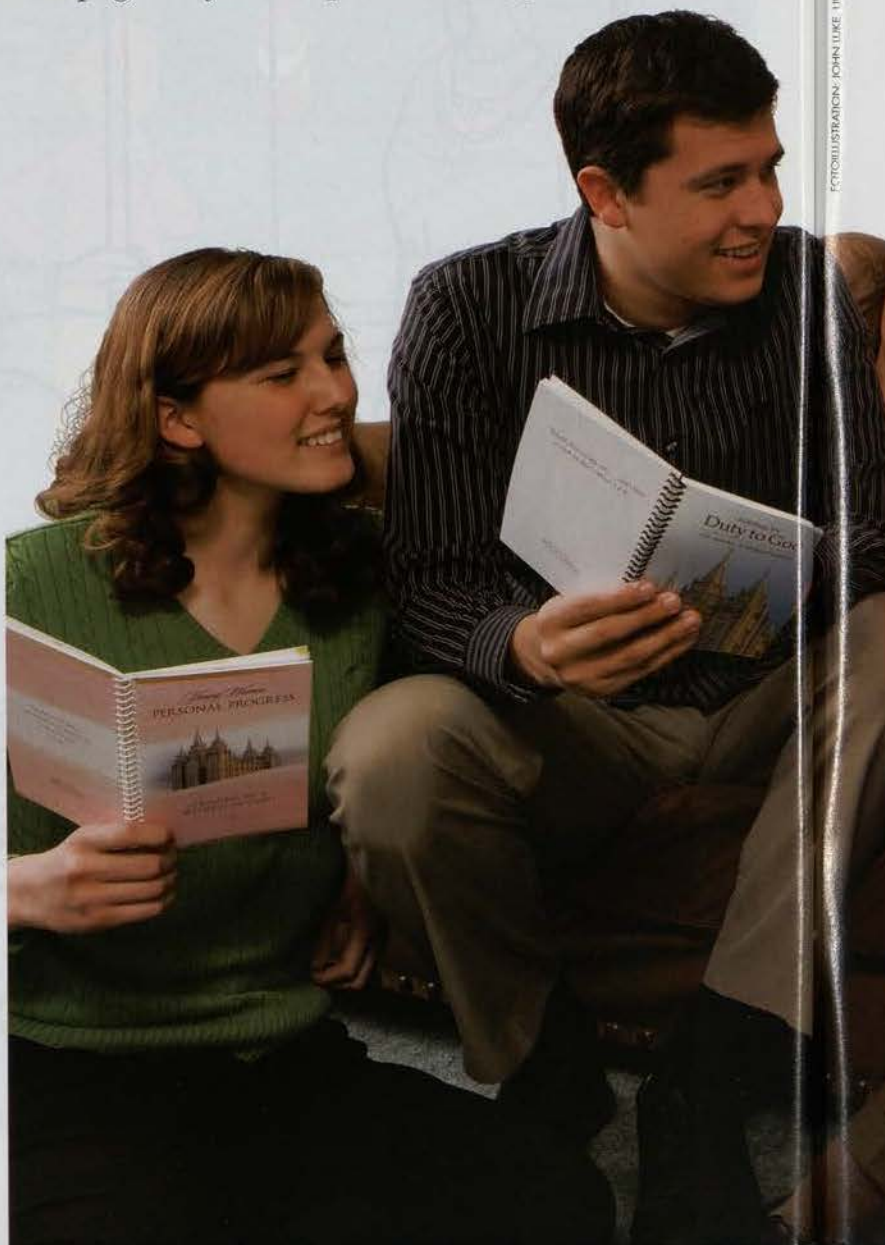
Herren har givet os den formaning at »opdrage [vore] børn i lys og sandhed.« Må vi reagere på denne formaning i tro og med beslutsomhed om at udføre vores pligt over for den opvoksende slægt.

Ældste Robert D. Hales

De Tolv Apostles Kvorum

Et af de vigtigste ansvar, vi som forældre har, er at undervise. Som der står i »Familien: En proklamation til verden«: »Forældre har en hellig pligt ... til at lære [deres børn – sønner og døtre] at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlige samfundsborgere, uanset hvor de bor.«¹

Jeg kan stadig huske en motiverende undervisningssituation, hvor min mor underviste mig i Brooklyn i New York i USA for 70 år siden. Efter min far havde døbt mig, og mens jeg stadigvæk var i mit våde dåbstøj, bad min mor mig om at sætte mig på en rusten metalstol, der stod foran dåbsbassinet. Hun gennemgik sammen med mig vigtigheden af, at dåben er udført med præstedømmets myndighed, formålet med min dåbspagt om at påtage mig Kristi navn og loven om lydighed. Så spurgte hun mig, hvordan jeg havde det. Jeg kan huske, at jeg fortalte hende, at jeg havde en varm følelse i hele kroppen, og at jeg gerne ville beholde denne følelse resten af mit liv.

FOTOILLUSTRATION: JOHN LUKKE. INDLAGEN HVOR ANDET ER ANGRÆT

Min mor kiggede mig dybt i øjnene og fortalte mig, at min far om kort tid ville lægge sine hænder på mit hoved og bekræfte mig som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Han ville overdrage mig Helligåndsgaven, sagde hun, og hvis jeg forblev værdig, oprigtig og trofast mod befalingerne, ville Helligånden være med mig og vejlede mig hele livet. Selvom jeg havde denne oplevelse sammen med min mor for så mange år siden, har jeg aldrig glemt den vigtige *undervisningssituation*.

Indser vi som forældre vigtigheden af undervisningssituationer i vore børns tilværelse? Erkender vi nødvendigheden af at udføre vores pligt for at hjælpe vore børn med at forstå og efterleve evangeliske principper? En grundvold af tro og vidnesbyrd hjælper ikke blot vore børn med at udholde livets prøvelser, men også med at nyde alle vor himmelske Faders velsignelser.

Sæt jeres eget hus i orden

Formålet med Herrens værk er at »tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39). Forældre kan hjælpe med at udføre dette værk ved at undervise deres børn i læren om omvendelse, tro på Kristus,

den levende Guds Søn, og om dåb og Helligåndsgaven ved håndspålgelse» (L&P 68:25).

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith irettesatte Herren Frederick G. Williams (1787-1842), et medlem af Det Første Præsidentskab, for ikke at undervise sine børn, som han burde:

»Du har ikke lært dine børn lys og sandhed i overensstemmelse med befalingerne, og den Onde har endnu magt over dig, og dette er årsagen til din trængsel.

Og nu giver jeg dig en befaling: Hvis du vil udfries, skal du sætte dit eget hus i orden, for der er meget, som ikke er ret i dit hus» (L&P 93:42-43).

Har vi modet til at undervise i lys og sandhed i vores hjem? Eller forventer vi prøvelser i vores familie, fordi vi har forsømt vores pligt? Når vi tænker over det og beder, får vi åndelig styrke og vejledning til at hjælpe os med at sætte vores hjem i orden.

Et undervisningens hus

Skrifterne vejleder os til at »grundlæg[ge] ... et undervisningens hus» (L&P 88:119). Lad mig komme med nogle forslag til, hvordan vi som forældre kan udføre denne pligt over for Gud og over for vore børn.

Fokusér børnenes sind og hjerte på Frelseren. Tro og vidnesbyrd må være centreret om Jesus Kristus og hans sonoffer. Vi bør udtrykke vore følelser om Frelseren over for vore børn og citere skriftsteder eller fortælle om oplevelser, som har styrket vores

For yderligere oplysninger om ændringer i Personlig fremgang,

besøg PersonalProgress.lds.org og læs Elaine S. Daltons artikel »What's New in Personal Progress?» *New Era*, jan. 2010, s. 32-35 og Heather Whittle: »Verden ændres ved én dydig kvinde ad gangen,« *Liahona*, jan. 2010, s. 74-75.

vidnesbyrd om ham. Vi bør hjælpe dem til at forstå betydningen af forsoningen, og hvordan den kan være en daglig velsignelse i deres tilværelse.

Enosh kendte til Jesus Kristus og hans evangelium, fordi han »ofte havde hørt [sin] far tale angående evigt liv» (En 1:3). De 2.000 unge krigere havde fået »fortalt af deres mødre, at hvis de ikke tvivlede, ville Gud udfri dem» (Alma 56:47). Vi henter inspiration i nefitternes ord: »Og vi taler om Kristus, vi fryder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, vi profeterer om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier, for at vore børn kan vide, til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder» (2 Ne 25:26; fremhævelse tilføjet).

Led og undervis ved eksempel.

På mange måder taler vore handlinger tydeligere end ord. Præsident Brigham Young (1801-1877) har sagt: »Vi bør være et eksempel for vore børn, som vi ønsker, at de skal følge. Indser vi dette? Hvor ofte ser vi ikke forældre kræve lydighed, god opførsel, venlige ord, venlige blikke, blid tale og et glad ansigt fra et barn eller børn, når de selv er fulde af bitterhed og skælder ud!

Hvor er det inkonsekvent og urimeligt!² Vore børn bemærker, når noget er inkonsekvent hos os, og finder måske retfærdiggørelse i at gøre det samme.

Vi kan stille os selv følgende spørgsmål: Ser vore børn os trofast udføre vores kirkekaldelse, tage regelmæssigt i templet, hvor det er muligt, og tjene andre med kristuslignende omsorg og medfølelse? Viser vore handlinger dem, at det ikke er en byrde at efterleve evangeliet, men

snarere en glæde? Lad os sikre os, at vores eksempel hjælper vore børn til at forstå, hvad det betyder at bygge sin tilværelse på en grundvold af tro og vidnesbyrd.

Opbyg retfærdige mønstre i hjemmet. Vi er nødt til at benytte enhver mulighed for at indbyde Herrens Ånd i vores hjem. En måde, hvorpå vi kan gøre dette, er ved regelmæssigt at gøre de »små ting« – familiebøn, skriftstudium med familien og familieaften. Når vi gør disse ting til en del af hverdagen i vores tilværelse, udgør de en stor forskel i styrkelsen af vore børns vidnesbyrd. Lad os mindes Herrens ord til profeten Joseph Smith: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, for I lægger grundvolden til et stort værk. Og af det, som er småt, udspringer det, som er stort« (L&P 64:33).

Noget andet, som er vigtigt og som kan opbygge hjemmet, er at efterleve Herrens standarder angående brugen af medierne. Med fremkomsten af de digitale medier er der opstået en større adgang til nedbrydende materiale, men vi har også fået en større adgang til det, som er smukt og opbyggende. Lad os opfordre vore børn i ord og gerning til at søge det, som er »dydigt, elskeligt, værd at tale godt om eller rosværdigt« (TA 1:13).

Opfordr til meningsfuld og personlig bøn og skriftstudium. Meget af vore børns udvikling i tro og vidnesbyrd afhænger af deres personlige religiøse vaner. Vi kan hjælpe dem med at sætte mål, som kan gøre bøn og skriftstudium til en regelmæssig vane i deres tilværelse.

Vi får større fremgang med at gøre skrifterne til en del af vore børns tilværelse, hvis skrifterne også er en del af vores tilværelse. I samvær med vore børn kan vi

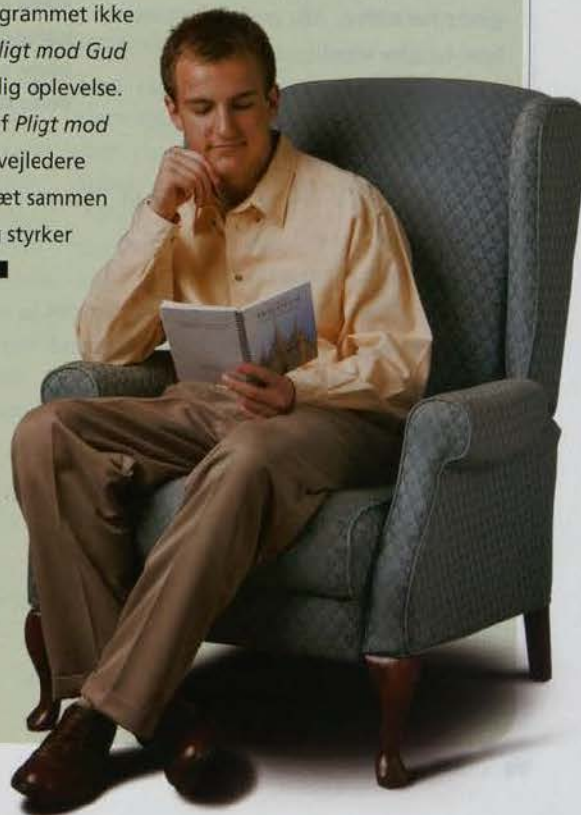
Revisioner til *Udførelse af min Pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere*

Den vedvarende indsats for at styrke de unge mænd i Kirken, har Det Første Præsidentskab bekendtgjort revisioner til *Pligt mod Gud*.

For unge mænd er det at udføre sin pligt mod Gud en livslang rejse – den handler mere om at blive værdige fædre og præstedømmebærere end om at blive anerkendt for bestemte aktiviteter og bedrifter. Den reviderede udgave af *Pligt mod Gud* hjælper de unge mænd med at styrke deres vidnesbyrd og forhold til Gud, lære at udføre deres præstedømmepligter samt efterleve standarderne i *Til styrke for de unge*.

Denne udgave af *Pligt mod Gud* er baseret på L&P 107:99: »Lad ... hver mand lære sin pligt og ... handle med al flid i det embede, hvortil han er blevet udpeget.« Den indbyder unge mænd til at involvere sig i indlæringsaktiviteter, lægge planer, så de kan handle ud fra det, som de har lært, og fortælle forældre, andre kvorummedlemmer og ledere om deres oplevelser. Den reviderede udgave af *Pligt mod Gud* har også aktiviteter til fysisk, uddannelsesmæssig og social udvikling. Disse aktiviteter er et tillæg til og ikke en erstatning for spejderprogrammet de steder, hvor spejderprogrammet er tilgængeligt. De steder, hvor spejderprogrammet ikke er tilgængeligt, giver *Pligt mod Gud* de unge mænd en alsidig oplevelse.

Denne nye udgave af *Pligt mod Gud* giver forældre og vejledere mulighed for arbejde tæt sammen med de unge mænd og styrker deres forhold til dem. ■

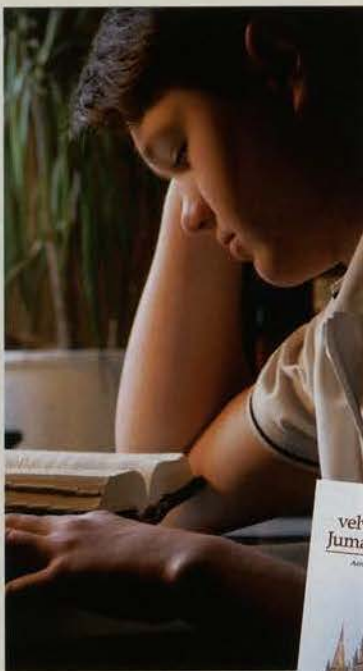
ofte henvise til skrifterne i forskellige situationer. Undervisningssituationer kan opstå et hvilket som helst sted, så længe vi er forberedte på at bruge dem.

Måltider er fx en vidunderlig mulighed, hvor forældre og børn kan fortælle om deres tanker og følelser. Vi kan spørge vore børn om, hvad de har lært under deres skriftstudium. Hvilke spørgsmål de har til det, som de læser? Hvilke afsnit de holder allermost af? Vi kan fortælle dem om nogle af de afsnit, som vi holder allermost af, og fortælle dem, hvorfor disse afsnit betyder så meget for os. Vi bør tage de levende profeters ord med i vore samtaler og opfordre vore børn til at læse Kirkens tidsskrifter.

Brug de værktøjer, som Kirken giver forældre. Alle gode håndværkere kender værdien af godt værktøj – det kan gøre en tilsyneladende uoverskuelig opgave langt lettere. Kirken har givet os mange nyttige værktøjer, som forældre kan bruge til at hjælpe deres børn med at bygge en grundvold af tro og vidnesbyrd.

Et nyt eksempel er den nye og reviderede udgave af *Pligt mod Gud* for de unge mænd. *Personlig fremgang*, der også lige er blevet revideret, er et vidunderligt og stærkt værktøj for de unge piger. De fordele, som vore unge oplever med *Pligt mod Gud* og *Personlig fremgang*, forøges betydeligt, når forældre deltager og støtter dem i deres indsats.

Revisionerne af *Pligt mod Gud* og *Personlig fremgang* opfordrer fx de unge til at fortælle deres familie om de mål, oplevelser og følelser, som de har, når de lægger planer og handler

For flere oplysninger om *Pligt mod Gud*, læs artiklen »Nyt Pligt mod Gud-program bekendtgjort«, *Liahona*, maj 2010, s. 136 og besøg DutyToGod.lds.org. Denne hjemmeside omfatter en interaktiv udgave af hæftet og hjælpemidler til at hjælpe de unge mænd til bedre at forstå, hvordan de udfører deres pligt mod Gud.

i overensstemmelse med det, som de lærer. Forældre, dette er en fantastisk mulighed for at føre evangeliske samtaler med jeres børn, der kan berige jeres forhold til dem. Omgivelserne for sådan en samtale behøver ikke være formelle. Nogle af de bedste muligheder for at styrke jeres børn kan opstå under uformelle »samtaler hen ad vejen.«³

Brug tid på at lære revisionerne af *Pligt mod Gud* og *Personlig fremgang* at kende og til at støtte jeres sønner og døtre i deres mål. Når I arbejder sammen med jeres sønner og døtre og fortæller dem om jeres oplevelser, kan I regelmæssigt spørge til, hvad de har lært og oplevet. Benyt disse værktøjer til at styrke jeres børns grundvold af tro og vidnesbyrd.

Det er mit håb, at vi som forældre i Kirken vil være i stand til at hjælpe vore børn med at anlægge en grundvold af tro og vidnesbyrd, som vil modstå alle de storme, der venter forude, ved at følge disse forslag, og at vi i processen selv vil udvikle os åndeligt og knytte kærlige bånd til vore børn, som holder i evigheden. Herren har givet os den formaning at »opdrage [vore] børn i lys og sandhed« (L&P 93:40). Må vi reagere på denne formaning i tro og med beslutsomhed om at udføre vores pligt over for den opvoksende slægt. ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 173.
3. *Udførelse af min Pligt mod Gud: For aronske præstedømmebærere*, hæfte, 2010, s. 98.

KOMMENTARER FRA

LÆSERNE

Hjælpen kom, før jeg havde brug for den

Jeg havde sat mig et mål om at læse *hele* tidsskriftet, selv hvis jeg ikke mente, at jeg havde brug for en bestemt artikel, og det er grunden til, at jeg læste artiklen »Sådan takler man fødselsdepression: Et evangelisk perspektiv« i august 2009.

Op da min datter blev født i oktober det år, genkendte jeg med det samme de symptomer, som jeg oplevede og fik hurtigt den hjælp, som jeg havde brug for, ligesom artiklen havde foreslået. Jeg fik det godt igen i løbet af et par måneder.

Liahona er mere end blot et tidsskrift. Det er en opskrift, et kort, en vejledning og et kompas.

Bertha Viola Rétiz Espino, Mexico

Det tror vi

Jeg elsker *Liahonas* nye design. Min favoritdel er Det tror vi. Nye medlemmer og ikke-medlemmer finder en stor kilde af kundskab og styrke her. Mange tak for dette nye tidsskrift.

Jonatan De Oliveira

Send jeres feedback eller forslag til liahona@ldschurch.org. Indlæg kan blive redigeret på grund af længde eller klarhed. ■

FORSLAG TIL FAMILIEAFTEN

Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften. Her følger nogle få eksempler.

»Værdig til at indtræde

i templet«, s. 12: Som en del af lektionen kan du drøfte de spørgsmål, der findes i artiklen, og som man skal besvare for at få en tempelanbefaling. Bed familien om at tænke over disse spørgsmål, idet du læser dem op. Opfordr alle til at være værdige til tempeltjeneste.

»Hvor er du i Lehis drøm?« s. 26:

Gennemgå artiklen sammen med din familie. Sidst i artiklen beder præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, os om at genlæse 1 Ne 8 og andre vers i Mormons Bog, der underviser os i frelsesplanen. Overvej at læse disse skriftsteder og tænk over det

løfte, som præsident Packer giver.

»Herren satte ham på vores vej«,

s. 48: Når du læser denne historie op, så bed din familie lytte og derefter drøfte grunden til, at manden i bilen besluttede sig for at lytte til missionærlektionerne. Overvej at bruge et rollespil eller en samtale om, hvordan man kan handle, som Frelseren ville have handlet i forskellige situationer.

»En 10-årig lærer«, s. 58: Når du har

fortalt historien, overvej da at bede familien om at tænke over, hvornår de kan være lærer, og hvilke evangeliske emner de gerne vil undervise i. For at give dem mulighed for at øve sig i at undervise, kan du måske lave et skema, der gør familien i stand til at undervise ved familieaften eller i andre situationer.

Voksende vidnesbyrd – og missionsopsparing

Efter at have hørt kirkeledere opfordre de unge til at spare penge op til deres fuldtidsmission, havde vi en særlig familieaften med vore to børn, 10-årige Allana og 7-årige Ulric. Vi drøftede vigtigheden af at spare op til en fuldtidsmission og præsenterede dem for en sparegris, som skulle hjælpe dem med at begynde at spare op.

Det er utroligt, hvordan opsparingen er vokset siden den aften. Ulric samler og putter alle de mønter, som han kan

finde, i sparegrisen. Begge børn har lagt alle de penge, som familiemedlemmer har givet dem, i sparegrisen. På tre måneder har Ulric sparet nok penge op til at betale for sin første måned på mission, og Allana er der næsten. Børnene har også sikret sig, at der er blevet betalt tiende af de penge, som de har fået, og vores familie har set store velsignelser, idet deres vidnesbyrd om at tjene og ofre er vokset og har rodfæstet sig.

Luiz og Andreia Pereira, São Paulo, Brasilien

Jeres yndlingsfamilieaften

Send en beskrivelse af *din* yndlingsfamilieaften til liahona@ldschurch.org. ■

Nye områdepræsidentskaber

Det Første Præsidentskab har bekendtgjort ændringer i områdepræsidentskaberne pr. 1. august 2010. Alle medlemmer af områdepræsidentskaberne er medlemmer af De Halvfjerds' Første eller Andet Kvorum, undtagen hvor andet er angivet. ■

De Halvfjerds' Præsidium

Ronald A. Rasband
Hjælper i alle områder

Claudio R. M. Costa
1. Nordamerika, Sydvest

Steven E. Snow
2. Utah, Nord
3. Salt Lake City, Utah
4. Utah, Syd

Walter F. González
5. Nordamerika, Sydøst

L. Whitney Clayton
6. Nordamerika, Nordvest
7. Nordamerika, Vest

Jay E. Jensen
8. Nordamerika, Nordøst

Donald L. Hallstrom
9. Idaho
10. Nordamerika, Central

11. Mexico

Benjamin De Hoyos
Førsterådgiver

Daniel L. Johnson
Præsident

Octaviano Tenorio
Andenrådgiver

12. Centralamerika

Enrique R. Falabella
Førsterådgiver

Don R. Clarke
Præsident

James B. Martino
Andenrådgiver

13. Caribien

Gary J. Coleman
Førsterådgiver

Francisco J. Viñas
Præsident

Willford W. Andersen
Andenrådgiver

14. Sydamerika, Nordvest

Rafael E. Pino
Førsterådgiver

Marcus B. Nash
Præsident

Juan A. Uceda
Andenrådgiver

15. Brasilien

Carlos A. Godoy
Førsterådgiver

Ulisses Soares
Præsident

Jairo Mazzagardi
Andenrådgiver

16. Chile

Lawrence E. Corbridge
Førsterådgiver

Carlos H. Amado
Præsident

Jorge F. Zeballos
Andenrådgiver

17. Sydamerika, Syd

Marcos A. Aidukaitis
Førsterådgiver

Mervyn B. Arnold
Præsident

Bradley D. Foster
Andenrådgiver

18. Europa

Gérard Caussé
Førsterådgiver

Erich W. Kopischke
Præsident

José A. Teixeira
Andenrådgiver

19. Østeuropa

Larry R. Lawrence
Førsterådgiver

Gregory A. Schwitzer
Præsident

Aleksandr N. Manzhos*
Andenrådgiver

20. Mellemøsten/Nordafrika

Bruce D. Porter
Administreret fra
Kirkens hovedsæde

Paul B. Pieper

21. Vestafrika

John B. Dickson
Førsterådgiver

Craig A. Carlson
Præsident

Joseph W. Sitati
Andenrådgiver

22. Sydøstafrika

F. Michael Watson
Førsterådgiver

Paul E. Koelliker
Præsident

Dale G. Renlund
Andenrådgiver

23. Asien

Kent D. Watson
Førsterådgiver

Anthony D. Perkins
Præsident

Carl B. Pratt
Andenrådgiver

24. Nordasien

Yoon Hwan Choi
Førsterådgiver

Gary E. Stevenson
Præsident

Koichi Aoyagi
Andenrådgiver

25. Filippinerne

Won Yong Ko
Førsterådgiver

Keith R. Edwards
Præsident

Michael John U. Teh
Andenrådgiver

26. Stillehavet

James J. Hamula
Førsterådgiver

Tad R. Callister
Præsident

Brent H. Nielson
Andenrådgiver

BIND EN KNUDE OG HOLD FAST

Karen Paul

Jeg er vokset op i en lille by i Canada. Da jeg var 13, mistede min far sit arbejde, og vores familie flyttede til Edmonton for at overleve. Nogle få måneder efter at vi var flyttet til byen, havde min mor og far et voldsomt skænderi, der resulterede i, at min mor kom på hospitalet i et halvt år. Efter nogen tid lod hun min far vende tilbage til familien. Det knuste mig, og jeg begyndte at drikke og tage stoffer for at flygte fra min indre vrede.

Netop på det tidspunkt fandt missionærerne mig. Da jeg mødte familierne i den lokale menighed, gjorde det indtryk på mig at se, hvordan ægtefællerne respekterede hinanden, og at se den kærlighed, som forældrene havde til deres børn. Jeg blev døbt som 16-årig.

Mit første år som medlem viste, at jeg måtte udholde en del smerte for at udvikle mig. Jeg lagde de venskaber og den livsstil, som havde hjulpet mig til at flygte fra volden i mit hjem, bag mig. Desværre syntes min menighed ikke at byde på trøst i form af nye venskaber, som kunne udfylde tomrummet. Jeg følte mig ikke velkommen og var parat til at vende tilbage til min gamle livsstil, da en missionær udfordrede mig til at forblive tro mod min dåbspagt. Tøvende gik jeg med til det, men jeg havde det, som om jeg holdt fast i et reb, der var ved at glide ud af hænderne på mig.

Kort tid efter blev jeg kaldet til at være klassepræsident for laurbærpigerne. Jeg følte mig utilstrækkelig; der var flere laurbærpiger i menigheden, som var langt bedre egnede til det. Da min nye kaldelse blev bekendtgjort, udtrykte en af pigerne i menigheden sin utilfredshed. »Hvordan kunne de dog kalde dig?« sagde hun. »Du kommer jo knap nok i Kirken. Hvad ved du om noget?«

Hun havde ret. Jeg vidste ikke noget. Jeg var sikker på, at min kaldelse ville sende mange af laurbærpigerne ud i inaktivitet – også jeg selv. Hele situationen syntes uudholdelig. Nu var rebet ved at glide helt ud af hænderne på mig.

Da jeg mødtes med min vejleder, Marlene Evans, sagde jeg, at nogen havde begået en kæmpefejl. Men hun forsikrede mig om, at der var en grund til, at jeg var blevet kaldet. Hun arbejdede utrætteligt med mig, og jeg besøgte hende regelmæssigt for at lære mine nye ansvar at kende. Takket være hendes opmuntring kunne jeg til sidst lede et møde, uden at mine knæ rystede under mig.

Engang rakte søster Evans mig et kort, hvorpå der stod: »Hvis rebet er ved at glide ud af hænderne på dig, så bind en knude og hold fast.« Hun hentydede til, at rebet repræsenterede livet, og hvis vi ikke gør retfærdige handlinger, så lader vi rebet glide fra os. Knuden repræsenterede beslutningen om at holde fast ved evangeliet og den tryghed, som det giver.

Den lektie huskede jeg på i de næste mange måneder. Jeg gik i gymnasiet samtidig med at jeg tog brevkurser. Jeg arbejdede om aftenen og om lørdagen. Jeg betalte selv skolepenge, gebyrer, bøger, tøj og kost og logi. Det var mange tidspunkter, hvor jeg følte, at rebet var ved at glide mig af hænde. Var jeg en superpige, der kunne klare det hele selv? Nej, men jeg bandt en knude og holdt fast.

I dag har jeg taget en universitetsuddannelse og arbejder som socialrådgiver. Jeg blev gift i templet og har fire børn. De har også været i templet og har været på mission. Og jeg har tjent i lederstillinger i Unge Pigers organisation. Hver gang jeg gør det, benytter jeg enhver lejlighed til at fortælle de unge om søster Evans budskab. Hendes omsorg og hendes budskab ændrede mit liv.

Jeg ville ikke have de rige velsignelser, som jeg har i dag, hvis jeg ikke havde lært at binde en knude og holde fast. ■

KRISTI ORD

Det mistede får, af N. C. Wyeth

»Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de ni og halvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?

Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, og når han kommer hjem, kalder han sine

venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet.

Jeg siger jer: Sådan bliver der større glæde i himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse» (Luk 15:4-7).

010710
01 APR 2013 DANISH

#BXBCFDC
#LDA1677259598/7#
KAREN BOZENDAHN
15 E NORTH TEMPLE RM 249
SALT LAKE CITY UT 84150 1600

Du mener måske ikke, at Lehis drøm eller syn har nogen særlig betydning for dig, men det har den,« skriver præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum. »Du er med i den; det er vi alle sammen.«
Se »Hvor er du i Lehis drøm?« s. 26.

Account #: 1677259598

24

3

HSINVO